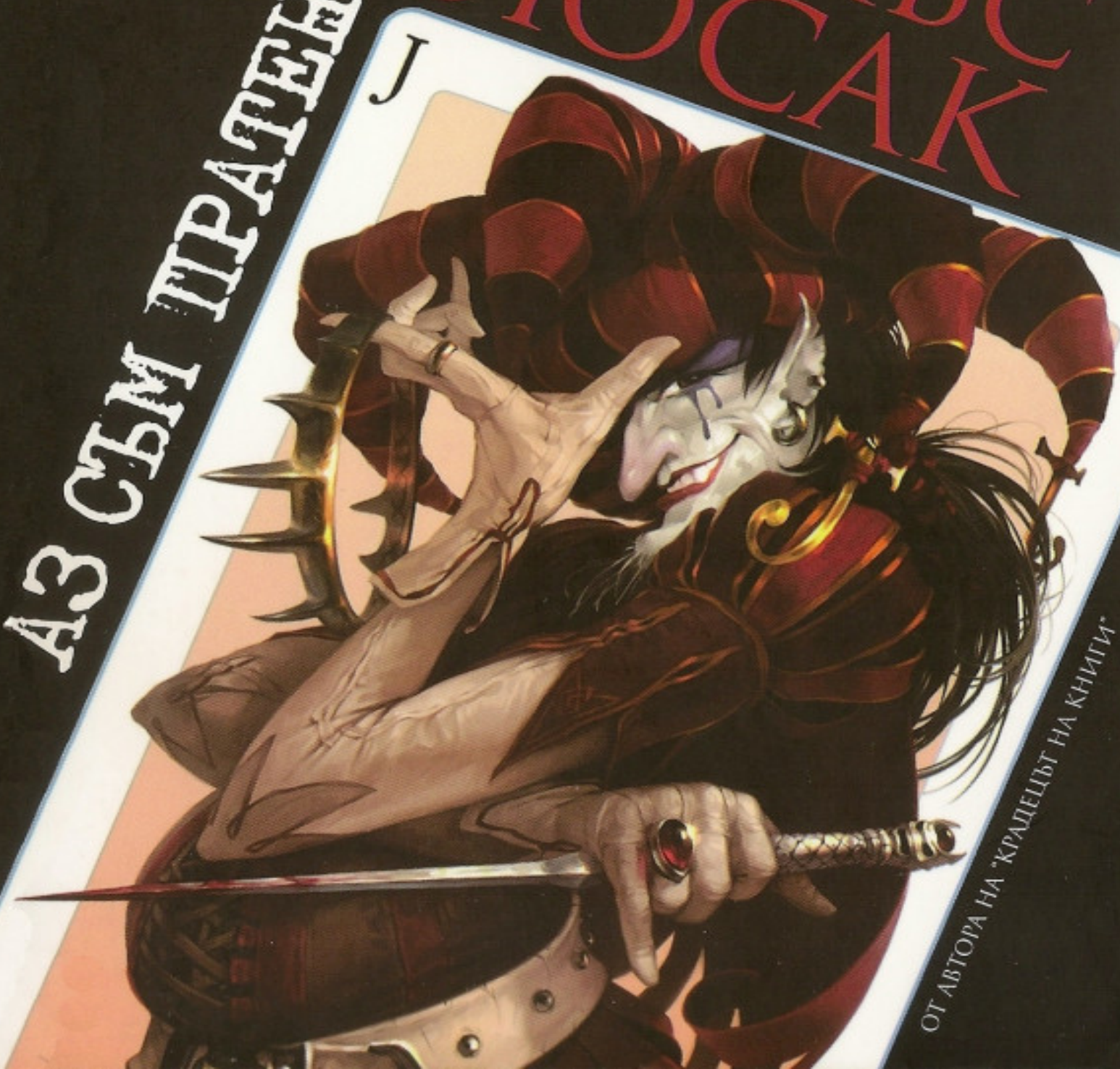

ПАЗИ КАРИТЕ | ПРЕЖИВЕИ СПАТИИТЕ | ТЪРСИ ПИКТЕ | ПОЧУВСТВАЙ КУПИТЕ

АЗ СЪМ ПРАГЕЩИКЪТ

МАРКЪС
ЗЮСАК

ОТ АВТОРА НА "КРАДЕЦЪТ НА КНИГИ"

МАРКЪС ЗЮСАК

АЗ СЪМ ПРАТЕНИКЪТ

Превод: Силвана Миланова

chitanka.info

Тайнствено приключение, изпълнено със смях, юмруци, загадки и обич.

Запознайте се с Ед Кенеди — деветнайсетгодишно момче, без големи планове за бъдещето. Той е окаян картоиграч, безпомощен в секса, невротично влюбен в най-добрата си приятелка Одри и предан на старото си куче Портиер, с което споделя кафето си. Животът му върви вяло и безметежно, докато един ден случайно спира банков обир.

Точно тогава намира в пощенската си кутия и първото асо!

И точно тогава Ед става *пратеникът*.

Въвлечен в съдбите на непознати хора, той се скита из града, помага и наранява (когато е нужно), докато остава един-единствен въпрос: кой стои зад мисията на Ед?

Награди и отличия за книгата:

Награда на Австралийския литературен съвет

Германска награда за младежка литература

„Пъблишърс Уикли“ книга на годината

Награда „Майкъл Л. Принц“

Награда „Блу Рибън Бук“

Награда „Етел Търнър“

„Не започвайте тази необикновено увлекателна книга, ако нямате достатъчно време да стигнете до последната страница.“

Пъблишърс Уикли

„Позитивен, затрогващ и ювелирно написан роман. Запомнящ се разказ за приятелството и връзката между хората.“

Гуд Рийдинг

„Прямотата на Зюсак и чувството му за хумор вдъхват живот на този интригуващо замислен роман. Оригиналната история и въпросите, които тя поставя,

превръщат «Аз съм пратеникът» в истинско литературно преживяване.“

Гардиън

На Скаут

Специални благодарности на таксиметровата служба NSW в Сидни и на Ана Макфърлейн за нейните полезни съвети и съпричастност.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВОТО ПОСЛАНИЕ

А. ОБИРЪТ

Онзи с пистолета не става за нищо. Аз го знам. И той го знае. Цялата банка го знае. Дори Марвин, най-добрият ми приятел, го знае, а той е още по-зле и от човека с пицкова.

Най-лошото в цялата работа е, че колата на Марв е отвън на паркинга, в зоната с петнайсетминутен престой. Всички лежим с лице към пода, а след няколко минути времето за паркиране изтича.

— Тоя тип не е зле да побърза — промърморвам.

— Абсолютно! — прошепва Марв в отговор. — Това е пълно безобразие!

Гласът му се надига от дълбините на пода.

— Ще ми друснат някоя глоба заради това тъпо копеле! Не мога да си позволя още една глоба, Ед.

— Поне колата да си струваше.

— Какво?

Марв ме поглежда и усещам как се стяга. Засегнат е. Марв не понася някой да злослови по адрес на колата му. Той повтаря въпроса си:

— Какво каза, Ед?

— Казах, че не си струва глобата, Марв — прошепвам.

— Виж какво — заявява той. — Много неща мога да приема, Ед, но това...

Премълчавам си. Честно казано, тръгне ли Марв да говори за колата си, на човек може да му прилошее. Като някакво дете е, а все пак направи двайсет наскоро.

Той продължава в същия дух, докато не се виждам принуден да го прекъсна.

— Марв — казвам възможно най-тихо, — тази кола си е жив резил. Няма дори ръчна спирачка — подпрял си й задните гуми с две тухли. Даже невинаги си даваш труд да я заключваш. Може би се надяваш някой да я отмъкне и да й прибереш застраховката.

— Тя не е застрахована.

— Виждаш ли!

— От застрахователната компания казаха, че не си струвало.

— Разбирам ги.

Онзи с пистолета се обръща и изкрещява:

— Кой приказва там?

На Марв не му пука. Настъпил съм го по мазола.

— Ама не се оплакваш, като те карам на работа, нали? Жалко парвеню!

— Парвеню? Това пък какво е?

— Казах да млъкнете! — отново изкрещява онзи с патлака.

— Тогава побързай! — изревава Марв. Определено не е на кеф.

Лежи по очи на пода в банката.

А банката в този момент я ограбват.

Ненормално горещо е за пролетно време.

Климатикът не работи.

И са оскърбили колата му.

Търпението на горкия Марв е пред изчерпване. Или способността му да разсъждава. Наречете го както искате — факт е, че още малко, и ще му падне пердето.

Гледаме се кръвнишки, проснати на захабения, прашен син килим на банката. Приятелят ни Ричи е до лего-масичката, по-точно наполовина под нея, сред блокчетата, които се пръснаха на пода, когато онзи с пистолета влетя разтреперан в залата с крясъци и виковете. Одри е точно зад мен. Ходилото ѝ е върху крака ми, който вече е изтръпнал.

Пистолетът на онзи е насочен към носа на нещастното момиче на гишето. На баджа на ревера ѝ пише „Миша“. Горката Миша. Тя се тресе почти колкото онзи с пистолета, докато чака някакъв пъпчив двадесет и девет годишен тип с вратовръзка и мокри петна под мишниците да напълни торбата с пари.

— Не е зле тоя тип да побърза — казва Марв.

— Това вече го казах — напомням му.

— И какво от това? Аз не мога ли да го кажа?

— Махни си крака от мен — казвам на Одри.

— Какво? — отговаря ми тя.

— Казах да си разкараш копитото от мен. Кракът ми изтръпна.

Тя се отдръпва неохотно.

— Благодаря.

Онзи с пистолета се обръща и за последно изкрещява:

— Кое копеле приказва там?

Трябва да ви кажа, че Марв никак не е лесен. Умира да препира. Понякога е ужасно неприятен. Той е от онези приятели, с които вечно се караш, особено когато стане дума за скапания му „Фалкон“. А когато е в настроение, е пълен инфантил.

Сега той подмята закачливо:

— Ед Кенеди, господине! Ед приказва.

— Много благодаря! — изръмжавам.

(Ед Кенеди е пълното ми име. На деветнайсет съм и карам такси, без да съм навършил допустимата възраст. Аз съм типичен младеж от най-отдалечените покрайнини на големия град — какво да говорим за перспективи и възможности... Но като оставим това настрана, чета повече книги, отколкото е редно, и определено не съм бог в секса и плащането на данъци. Драго ми е да се запознаем.)

— Млъкни тогава, Ед! — изревава онзи с патлака. Марв се подсмива. — Че ще дойда и ще те гръмна в задника!

Все едно отново сме в училище и садистът математик реве команди от катедрата, макар че хич не му пука за нищо и само чака звънеца, за да се прибере вкъщи, да пие бира и да се гои пред телевизора.

Поглеждам към Марв. Изпитвам желание да го убия.

— Все едно не си на двајсет, дявол да го вземе! Какво искаш, да ни изтрепят ли?

— Млъквай, Ед! — Този път гласът на онзи с оръжието е посилен.

Прошепвам още по-тихо:

— Ако ме застреля, ти ще си виновен! Знаеш го, нали?

— Казах да млъкнеш, Ед!

— Това е само една хубава шега, нали, Марв?

— Точно така! — Онзи с пистолета забравя за жената на гишето и тръгва към нас побеснял. Ние вдигаме поглед към него.

Марв.

Одри.

Аз.

И всички останали нещастници, проснати на пода като нас.

Дулото на пистолета се опира между веждите ми. Носът ме засърбява, но не го почесвам.

Онзи с пистолета мести поглед от мен към Марв и обратно. През чорапа на физиономията му виждам рижите му бакенбарди и белезите от акне. Очите му са малки, затова пък ушите са големи. Вероятно ограбва банката, за да отмъсти на света, че печели местния конкурс за грозота трета година поред.

— Та кой от вас е Ед?

— Той — казвам и соча Марв.

— А, не! — възразява Марв и по лицето му чета, че не е толкова уплашен, колкото би трябвало да бъде. Ясно му е, че ако онзи с пищова е мъж на място, досега и двамата да сме мъртви. Той вдига поглед към човека с чорапа на главата и казва:

— Я чакай малко. — И се почесва по брадичката. — Виждаш ми се познат.

— Добре де — признавам си. — Аз съм Ед.

Онзи обаче е твърде зает да слуша какво има да му каже Марв.

— Марв! — прошепвам настойчиво. — Млъкни!

— Млъкни, Марв! — казва Одри.

— Млъквай, Марв! — провиква се Ричи от другия край на залата.

— Ти пък кой си? — изкрещява онзи и се обръща да види откъде идва гласът.

— Аз съм Ричи.

— Добре, Ричи, затваряй си устата! Не започвай и ти!

— Нямах грижа — долита отговорът. — Много благодаря.

Всичките ми приятели са големи тарикати. Не ме питайте защо. Нещата просто са такива, каквито са.

Във всеки случай онзи с пищова кипва. Имам чувството, че изпуска пара през кожата си, през чорапа на лицето си.

— А, не, писна ми! — изръмжава той, сякаш изригва пламък.

Марв обаче не мирясва.

— Дали не сме били съученици или нещо такова?

— Решил си да умреш, така ли? — нервно изсъсква човекът с пищова.

— Ами всъщност — обяснява Марв — просто искам да ми платиш глобата за паркинга. Колата ми е в зоната с петнайсетминутен престой, а ти ме държиш тук.

— Ще те държа, и още как! — Онзи насочва пистолета към него.

— Не е нужно да си толкова враждебен.

„Господи — мисля си. — *Свършено е с Марв. Сега ще го застрелят в гърлото.*“

Мъжът поглежда през остъклената врата на банката — явно се опитва да разбере коя е колата на Марв.

— Коя е твоята? — пита той, при това доста любезно.

— Светлосиният „Фалкон“.

— Тоя боклук? Не бих се изпикал върху нея, камо ли да плащам глоба!

— Чакай малко! — Марв отново е оскърбен до дъното на душата си. — Щом държиш цялата банка, нищо не ти струва и да ми платиш глобата, не мислиш ли?

Междувременно парите са готови и Миша, нещастното момиче от гишетото, го съобщава. Онзи с пищова се обръща и тръгва да ги прибере.

— Побързай, кучко! — изръмжава той, поемайки торбата. Предполагам, че при грабеж е редно да се говори така. Човекът е гледал нужните филми. След малко се връща при нас с парите в ръка.

— Ей, ти! — изкрещява ми. Сега, когато се е добрал до парите, му е дошъл и кураж. И тъкмо се кани да ме халоса с пищова, когато нещо отвън привлича вниманието му.

Той се вглежда през стъклената врата на банката.

По шията му се стича струйка пот.

Дъхът му излиза на пресекулки.

Мислите му се мятат като полудели и...

Той избухва.

— Не!

Полицайте са отвън, но нямат представа какво става в банката. На улицата още не се е разчуло. Те казват на някакъв със златиста „Торана“ да не паркира пред хлебарницата на отсрещния тротоар. Колата потегля, полицайте също, а жалкият обирджия остава да стои с торбата пари. Превозът му си е заминал.

В този миг го осенява.

Отново се обръща. Към нас.

— Ей, ти! — казва на Марв. — Дай ми ключовете.

— Какво?

— Чу ме!

— Тази кола е антика!

— Тази кола е браква, Марв — забивам му ножа аз. — Дай ми ключовете или ще те убия със собствените си ръце!

Марв бърка в джоба си и вади ключовете, а на лицето му е изписано възмущение.

— И по-нежно — казва той.

— Да го духаш! — отвръща онзи с патлака.

— Хайде малко по-възпитано! — крещи Ричи изпод масичката.

— Я млъквай! — изревава онзи и хуква. Единственият му проблем е, че шансът колата на Марв да запали от първия път е не повече от пет процента.

Той изхвърча през вратата и се насочва към улицата. Спъва се и изпуска пистолета, но решава да не губи време за него. За миг виждам изписаната на лицето му паника, докато се колебае дали да го вземе, или да продължи. Но няма време и продължава да тича.

Всички сме се надигнали и го гледаме как се насочва към колата.

— Гледайте сега! — изсмива се Марв. Тримата с Одри следим с любопитство случващото се. Ричи се присъединява към нас.

Отвън онзи спира и се опитва да отгатне с кой ключ се отваря колата. В този миг всички избухваме в смях.

Най-сетне успява да се качи и се опитва да запали безброй пъти, но напразно. Никакъв отклик.

И тогава...

Никога няма да разбере как ми хрумна, но хукам навън и по пътя грабвам пистолета. Докато пресичам улицата, погледът ми среща неговия. Той се опитва да се измъкне от колата, но вече е твърде късно.

Аз стоя до прозореца на форда.

С насочен в лицето му пистолет.

Той спира.

И двамата замираме.

Той се опитва да се измъкне и да избяга. Кълна се, нямам представа как съм направил крачка към него и съм стрелял. Чувам звън на строшено стъкло.

— Какво правиш? — отчаяно изкрещява Марв от другата страна на улицата. Светът му се руши. — Това е моята кола!

Чува се вой на сирени.

Онзи се свлича на колене и процежда:

— Какъв съм идиот!

Не мога да не се съглася.

Поглеждам го и за миг ми дожалява за него. Пред мен стои може би най-големият карък на земята. Най-напред ограбва банка, пълна с безнадеждни идиоти — говоря за себе си и за Марв. После транспортът му си заминава. И накрая се добира до друга кола, но това е най-жалката трошка в цялото Южно полукуълбо. Наистина малко му съчувствам. Представете си — какво унижение.

Ченгетата го закопчават и го отвеждат, а аз казвам на Марв:

— Видя ли сега? — И повтарям по-настойчиво: — Видя ли? Това само показва колко е скапана тази кола! — Спирам за миг, за да може да го осъзнае. — Ако ставаше за нещо, тоя тип вече да е изчезнал, така ли е?

— Сигурно — признава Марв.

Трудно ми е да кажа дали не съжалява, че онзи не се е измъкнал, само и само да се види, че колата му не е чак такъв боклук.

Улицата и седалките са посипани със стъкла. Опитвам се да разбера кое има по-смачкан вид — прозорецът или физиономията на Марв.

— Слушай — казвам, — извинявай за стъклото.

— Няма нищо — отвърща Марв.

В ръката ми пистолетът е топъл и лепкав като топящ се шоколад.

Идват нови полицаи да ни разпитват.

Откарват ни в управлението и ни питат за обира, какво точно е станало и как съм се добрал до пистолета.

— Просто го изпусна, така ли?

— Нали вече ви казах!

— Слушай, синко — казва ченгето и вдига поглед от книжата си.

— Не е нужно да ми се репчиш.

Има бирено коремче и прошарени мустаци. Защо ли толкова много полицаи смятат, че трябва да носят мустаци?

— Да се репча? — повтарям.

— Да се репчиш.

Да се репча.

Харесва ми тази дума.

— Извинявайте — казвам. — Той просто го изпусна, докато тичаше, а аз го вдигнах и хукнах да го гоня. Това е всичко. Онзи беше гола вода, съгласен ли сте?

— Абсолютно.

Разпитът продължава още известно време. Единственият път, когато ченгето с биреното коремче показва признаци на раздразнение, е повторното напомняне на Марв, че му се полага обезщетение за колата.

— Онзи син „Фалкон“ ли? — пита.

— Точно той.

— Честно да ти кажа, синко, тая кола е абсолютна таратайка.

Жив резил.

— Казах ти! — подхвърлям аз.

— Няма дори ръчна спирачка, за бога!

— И какво от това?

— Имаш късмет, че отърваваш глобата. Не си струва.

— Много благодаря.

— Няма защо — усмихва се ченгето.

— И ще ти дам един съвет.

Почти сме на вратата, когато ни става ясно, че полицаят още не е свършил.

— Да? — пита Марв.

— Защо не си купиш нова кола, синко?

Марв отговаря сериозно:

— Имам си причини.

— Какви? Нямах пари?

— А, пари си имам. Все пак работя! — Той дори успява по някакъв начин да звучи саркастично. — Въпрос на приоритети. — Само човек, който се гордее с колата си, би могъл да се усмихва по този начин. — И освен това си обичам колата.

— Е, така може — отсича ченгето. — Довиждане.

— Какви са пък тези приоритети? — питам Марв от другата страна на вратата.

Той гледа безизразно право пред себе си.

— Млъкни, Ед! Може днес да си герой за всички останали, но за мен си шибаният гадняр, който ми пръсна стъклото.

— Искаш да ти го платя ли?

Той ме удостоява с усмивка.

— Не.

Честно да си кажа, олеква ми. По-скоро бих умрял, отколкото да дам и цент за този „Фалкон“.

Когато излизаме от управлението, Одри и Ричи ни чакат, но не са сами. Около тях са се струпали репортери, които тутакси ни нащракаха куп снимки.

— Ето го! — извиква някой и още преди да съм се опомнил, тълпата ме заобикаля и започва да задава въпроси. Аз отговарям според силите си и отново обяснявам какво се е случило. Градът, в който живея, не е толкова малък — имаме си радио, телевизия и вестници и всички тези хора имат да водят предавания и да пишат статии за следващия ден.

Представям си заглавията. „Таксиметров шофьор става герой“ би звучало чудесно, но по-вероятно е да бъде нещо от сорта на „Местен безделник свършва полезна работа“. Марв има да ми се смее...

След десетина минути тълпата се разпръсва и ние се връщаме на паркинга. На предното стъкло на фалкона под чистачката е пъхнат хубав голям фиш.

— Копелета! — заявява Одри, а Марв го измъква и го чете. Причината да отидем в банката беше Марв да си внесе заплатата. Сега ще трябва с парите да си плати глобата.

Опитваме се да изчистим парчетата стъкло от седалките и се качваме. Марв завърта ключа седем-осем пъти. Колата не пали.

— Чудно! — казва той.

— Типично — отговаря Ричи.

Двамата с Одри не казваме нищо.

Одри сяда зад волана, а останалите бутаме. Закарваме колата до нас, защото е най-близо. Няколко дни по-късно ще получа първото послание. То променя всичко.

2. ВЪВЕДЕНИЕ КЪМ ЖИВОТА МИ: СЕКСЪТ ТРЯБВА ДА Е КАТО МАТЕМАТИКАТА

Ще ви кажа няколко думи за живота си. Играя карти няколко вечери в седмицата. Това ни е заниманието.

Играем една игра, която се казва „Злоба“ — не е особено трудна и е единствената, която ни харесва на всички и не се караме много.

Първият е Марв, който никога не млъква, опитва се да пуши пура и същевременно да се наслаждава на играта.

Вторият е Ричи, който постоянно мълчи и си мърда смешната татуировка на десния бицепс. През цялото време надига бирената бутилка с дълго гърло и попипва бакенбардите си, които стоят като залепени върху момчешкото му лице.

Третата е Одри. Тя седи срещу мен, без значение къде играем. Има пясъчноруса коса, стройни крака, най-очарователните криви зъби на света и хубави бедра. Гледа много филми и също е таксиметров шофьор.

И накрая съм аз.

Преди да кажа каквото и да било за себе си, трябва да ви съобща някои факти:

1. На деветнайсет Боб Дилън е имал солиден опит на сцената в Гринич Вилидж, Ню Йорк.

2. Деветнайсетгодишният Салвадор Дали вече е имал няколко шедевъра като художник и бунтар.

3. На деветнайсет Жана д'Арк е била най-търсената жена на света, след като е направила революция.

Та така, да ви кажа за Ед Кенеди, също на деветнайсет... Точно преди банковия обир направих рекапитулация на живота си.

Таксиметров шофьор — при това бях излъгал за възрастта си, защото трябва да имаш навършени двайсет години. Не е кой знае каква кариера.

Никаква тежест в обществото. Нищо.

Бях разбрал, че светът е пълен с хора, които вървят към величието, докато аз изпълнявах нарежданията на оплешивяващ бизнесмен на име Дерек и в петък вечер гледах да избягвам пияниците, които можеха да повърнат в колата ми или да ми избягат. Всъщност идеята да опитам с таксито беше на Одри. Не ѝ трябваше много време да ме убеди, най-вече защото бях влюбен в нея от години. Никога не бях напускал градчето. Не ходех в университет. Ходех при Одри.

Постоянно си задавах въпроса: „Е, Ед, какво си постигнал за деветнайсет години?“ Отговорът беше прост.

Едно голямо нищо.

Бях го споменава пред няколко души, но всички те ми казваха да си налягам парцалите. Марв ме нарече рядко мрънкало. Одри ми каза, че на деветнайсет още ми е рано за криза на средната възраст. Ричи просто ме изгледа, все едно му говорех на непознат език. А когато го споменах пред майка ми, тя заяви:

— А така, я вземи сега се разреви!

Мама ще ви хареса, повярвайте ми.

Живея в една съборетина заради ниския наем. Малко след като се нанесох, разбрах от брокера, че собственик бил шефът ми. Моят шеф е гордият основател и управител на фирмата за таксиметрови превози, в която работя — „Свободни таксита“. Доста съмнителна фирма, меко казано. С Одри нямахме никакъв проблем да ги убедим, че сме достатъчно възрастни и опитни да караме такси. Преправяш някоя и друга цифра в удостоверението за раждане, показваш им някаква шофьорска книжка и си приет. Започнахме работа още същата седмица, защото не им достигаха хора. И никакви препоръки и проверки. Никакви формалности. Не е за вярване колко може да постигне човек с хитрост и измама. Както е казал Разколников: „Където разумът е безсилен, дяволът помага!“. Ако не друго, поне мога да претендирам за титлата „най-млад таксиджия в околността“ — шофьор вундеркинд. Това е постижението с обратен знак, което оформя живота ми. Одри е с няколко месеца по-голяма от мен.

Съборетината, която обитавам, е близо до града, но тъй като не ми разрешават да се прибирам с таксито, до работата ми е доста път пеша. Освен ако Марв не ме закара. Причината да нямам собствена

кола е, че возя хората насам-натам по цял ден и цяла нощ. Последното нещо, което ми се иска да правя в свободното си време, е да карам.

Градчето, в което живеем всички, е съвсем обикновено. Намира се отгатък последните квартали на столицата и има хубави и недотам хубави части. Сигурно няма да се изненадате, като ви кажа, че аз произхождам от недотам хубавите части. Цялото ми семейство е израснало в най-северния район, което е нещо като наша мръсна тайна. Там бърка от бременни тийнейджърки, празноглави безработни бащи и майки като моята, които пушат, пият и излизат пред хората с ботуши от овча кожа^[1]. Къщата, в която израснах, беше абсолютна дупка, но аз останах там, докато брат ми Томи завърши училище и отиде да учи в университета. Понякога си давам сметка, че и аз бих могъл да направя същото, но ме мързеше да уча. Четях книги, вместо да уча математика и всичко останало. Можех да взема някакъв занаят, но тук не приемат чираци, особено такива като мен. Заради мързела, за който вече споменах, училището не ми вървеше, като изключим английския благодарение на четенето. И тъй като баща ми пропиваше всичките ни пари, след училище направо започнах работа. Най-напред в една невзрачна верига за хамбургери, чието име ме е срам да ви кажа. После подреждах папките в една прашна счетоводна кантора, която затвори само седмица след постъпването ми. И накрая — върхът, кулминацията на моята трудова кариера до момента.

Таксито.

Имам си и съквартирант. Казва се Портиер и е на седемнайсет. Той седи пред замрежената външна врата и слънцето изпъстря със светли петна черната му козина. Старите му очи сияят. Той се усмихва. Казва се Портиер, защото от съвсем ранна възраст обича да седи до външната врата. Правеше го у дома, прави го и сега в моята съборетина. Обича да седи там, където е приятно и топло, и не пуска никого да влезе. Не за друго, а защото е много стар и не му се мърда. Той е кръстоска между ротвайлер и немска овчарка и смърди с някаква особена миризма, която нищо не може да изличи. Сигурно затова никой освен приятелите ми картоиграчи не влиза въкъщи. Вонята на кучето удря новоодошлия право в носа и дотук. Никой не е толкова луд да остане по-дълго, камо ли да влезе вътре. Аз дори се опитвах да го накарам да използва дезодорант. Втривах го под мишниците му в

промишлени количества. Пръсках го от главата до петите, но от това той смърдеше още по-силно. Направо на скандинавски клозет.

Портиер беше на баща ми, но когато старецът умря преди половин година, мама ми го пробута на мен. Беше ѝ писнало да използва за тоалетна мястото точно под простора ѝ.

(„Може да ходи където си иска из двора. Но къде го прави той? — питаше тя и сама си отговаряше: — Точно под скапания простор!“)

Така че, когато се изнесох, го взех със себе си.

В моята съборетина.

При неговата врата.

И той е щастлив.

Аз също.

Той е щастлив, когато слънцето го топли през мрежата. Щастлив е да спи там и да се отдръпва лекичко назад, когато се опитвам вечер да затворя дървената врата. В такива моменти страшно го обичам това куче. Аз така или иначе го обичам. Но как смърди само, господи!

Сигурно скоро ще умре. Очаквам всеки момент това да стане — все пак е на седемнайсет. Но не мога да си представя отсега как ще го приема. Сигурно ще умре спокойно в съня си и безмълвно ще се отдръпне в себе си. Обикновено си представям как коленича до вратата, хвърлям се върху тялото му и ридая, заровил лице в смрадливата му козина. Чакам го да се събуди, но това не става. Погребвам го. Изнасям го навън и усещам как топлината се сменя със студ, докато хоризонтът бушува и рухва в задния ми двор. Засега обаче той е добре. Виждам го, че диша. Само дето смърди, все едно е умрял.

Имам телевизор, на който му трябва време да загрее, телефон, който почти не звъни, и хладилник, който бръмчи като радио.

Върху телевизора стои снимка на семейството ми отпреди години.

И понеже почти не гледам телевизия, рядко поглеждам и снимката. Никак не е лоша всъщност, макар че е хванала прах. Майка ми, баща ми, двете ми сестри, аз и по-малкият ми брат. Половината от нас се усмихват, другата половина — не. Това ми харесва.

Като говорим за семейството ми, майка ми е от онези жилави жени, дето никой не може да им излезе насреща. А в последно време си е изработила и навика да псува, за което ще ви кажа малко по-нататък.

Както вече казах, баща ми умря преди около половин година. Той беше самотен, свестен, тих впиянчен неудачник. Бих могъл да кажа, че да живееш с майка ми не е лесно и затова се е пропил, но знам, че това не го извинява. Можеш да си измисляш всякакви извинения, без самият ти да им вярваш. Той доставяше мебели. Когато умря, го намериха седнал в един стар фотьойл вътре в камиона. Просто си седял там, мъртъв и умиротворен. Имало още сума ти неща за разтоварване. После разправяха, че се е скатавал. И тогава черният му дроб отказал.

Брат ми Томи се справи доста добре. Той е с една година по-малък от мен и учи в университета в големия град.

Сестрите ми се казват Лий и Катрин.

Когато Катрин забременя на седемнайсет, плаках. Тогава бях на дванайсет. Скоро след това тя напусна дома ни. Никой не я е гонил. Просто си замина и се омъжи. Това беше голямо събитие по онова време.

Година по-късно, когато си тръгна и Лий, нямаше проблеми. Тя не беше бременна.

Аз съм единственият, който останах тук. Всички останали заминаха за града и живеят там. Томи е най-добре. Кани се да става адвокат. Дано да му потръгне. Сериозно го казвам.

До снимката на телевизора има и още една — на нея сме Одри, Марв, Ричи и аз. Миналата Коледа нагласихме таймера на апарата на Одри — и ето ни четиримата. Марв е с пура, Ричи е полуусмихнат. Одри се смее, а аз държа картите си и се блещя в най-калпавата ръка, която се е падала на някого, откакто свят светува.

Готвя.

Ям.

Пера, но рядко гладя.

Живея в миналото и вярвам, че Синди Крауфорд е най-добрият супермодел на света. Това е животът ми.

Имам тъмна коса, почти мургава кожа и кафяви очи. Мускулите ми са що-годе нормални. Би трябвало да вървя по-изправен, но не го

правя. Обичам да стоя с ръце в джобовете. Ботушите ми почти се разпадат, но аз продължавам да ги нося, защото си ги обичам и си ги пазя.

Често ги обувам и излизам. Понякога отивам до реката, която минава през града, или си правя разходка до гробището — да навестя баща ми. Портиер идва с мен, разбира се, стига да е буден.

Най-много обичам да вървя с ръце в джобовете, с Портиер от едната ми страна, и да си представям, че Одри върви от другата.

Винаги виждам нашата групичка в гръб. И някакво сияние, което преминава в мрак. Одри. Портиер. И аз.

Аз държа пръстите на Одри в моите.

Още не съм написал велика песен като Дилън, нито съм започнал първата си сюрреалистична картина, съмнявам се и че бих могъл да направя революция, ако се опитам — защото освен всичко останало, съм си смотано копеле, макар че съм висок и строен. Само дето съм слабак.

Общо взето, май се чувствам най-добре, когато играя карти или когато съм закарал някого и се връщам обратно — да речем, от големия град или някъде още по на север. Прозорецът е свален, вятърът прокарва пръсти в косата ми, а аз се усмихвам на хоризонта.

После влизам в града и се отправям към гаража на „Свободни такситата“.

Понякога мразя звука на затръшващата се врата.

Както вече казах, ужасно обичам Одри.

Одри, която спи с кого ли не, само не и с мен. Тя винаги е казвала, че ме харесва прекалено много, за да го прави с мен, а аз лично никога не съм опитвал да я съблека, за да я видя напълно нова и треперееща пред себе си. Страх ме е. Вече ви казах, че като се стигне до секс, съм жалка работа. Имал съм една-две приятелки, които не ме превъзнасят особено като любовник. Едната ми каза, че съм най-непохватният тип, когото е срещала. Другата се смееше всеки път, когато се опитвах да направя нещо. Това не ми помогна особено да се представя добре и не след дълго тя ме напусна.

Лично аз смятам, че сексът трябва да е като математиката. Както е в училище.

На никого не му пука, че е слаб по математика. Някои дори се хвалят с това и разправят: „По разказвателните предмети и английски — иди-дойди, но по математика съм пълен гъон.“ А другите им отговарят със смях: „И аз съм така. Тия логаритми — нищичко не вдявам!“

Човек би трябвало да може да говори така и за секса. Би трябвало да може гордо да заяви: „Като стане дума за оргазъм, съм пълен гъон. Всичко друго — иди-дойди, но от това нещо и представа си нямам.“

Никой обаче не го казва.

Не може.

Особено ако е мъж.

Ние мъжете си мислим, че *трябва* много да ни бива в тази работа, аз пък ви казвам, че мен никакъв ме няма. Трябва също така да си призная, че и по отношение на целуването има какво да се желае. Едната от приятелките ми се опита да ме научи, но в крайна сметка май се отказа. Подозирам, че с езика нещо не се справям, но какво мога да направя?

Това е просто секс.

Нали поне така си казвам.

Свикнал съм да лъжа.

Но да се върнем на Одри — би трябвало да съм поласкан, че не иска дори да ме докосне, защото ме харесва повече от всички други. Звучи съвсем убедително, не е ли така?

Когато е разстроена или потисната, сянката ѝ се появява на прозореца ми. Тя влиза и пием евтина бира или вино, гледаме филм или и трите заедно. Нещо старо и дълго като „Бен Хур“ например, което се точи до късно през нощта. Тя е до мен на дивана в бархетната си риза и срязаните дънки, превърнати в шорти, а когато по някое време заспи, аз донасям одеяло и я завивам.

Целувам я по бузата.

Погалвам я по косата.

Замислям се как живее сама също като мен и никога не е имала истинско семейство, само преспива с различни мъже. Тя никога не допуска и намек за любов. Мисля си, че някога е имала семейство, но от онези, в които си раздават шамари. Тук такива с лопата да ги ринеш. Мисля, че ги е обичала, но те само са я наранявали.

Затова не иска да обича.

Никого.

Предполагам, че така се чувства по-добре, и кой ли би я упрекнал? Докато спи на дивана ми, все си мисля за тези неща. Всеки път. Завивам я, лягам си и сънувам. С отворени очи.

[1] Става дума за популярните унисекс ботуши UUGs (съкратено от ugly boots — грозни ботуши (англ.)). — Б.ред. [↑](#)

3. АСО КАРО

В местните вестници се появиха няколко статии за обира. В тях се разправя как съм се втурнал след крадеца и съм изтръгнал пистолета от ръцете му. Типично. Знаех си, че ще разкрасят историята.

Седя на кухненската маса и ги преглеждам, а Портиер просто ме гледа както винаги. На него му е все тая дали съм герой. Докато си получава обяда навреме, няма никаква грижа в този живот.

По някое време пристига майка ми и аз ѝ вадя бира. Тя ми казва, че се гордее с мен. По нейно мнение всичките ѝ деца се справят много добре, освен мен, но сега поне има нещо, с което да се гордее, та било то и за ден-два.

Представям си как разказва на познатите си на улицата: „Това е бил синът ми. Казвах ви, че ще стане човек от него“.

Естествено пристига и Марв, а след него и Ричи. Дори Одри идва да ме навести с вестник под мишницата.

Навсякъде се споменава двайсетгодишният шофьор на такси Ед Кенеди — така казах на репортерите. Излъжеш ли веднъж, не можеш да спреш. И децата го знаят.

Обърканата ми физиономия се кипри във всички вестници и дори някакъв тип от радиото дойде да ми вземе интервю вкъщи, в хола. Пихме кафе, но без мляко. Той ме хвана тъкмо когато отивах да купя.

Вторник вечер е, когато се прибирам от работа и изваждам пощата от кутията. Освен сметките за ток и газ и още никакви реклами, вътре намирам малък плик. Хвърлям го на масата с всичко останало и го забравям. Името ми е надраскано небрежно и ми става интересно от кого ли може да е. Докато си правя дежурния сандвич с пържола и салата, си казвам, че трябва да отида в хола и да го отворя. И отново забравям.

Когато най-сетне стигам до него, вече е доста късно.

Усещам го.

Усещам, че има нещо.

Нещо, което витае между пръстите ми, докато отварям плика.

Пролет е и нощта е хладна. Потрепервам.

Виждам отражението си в екрана на телевизора и семейната снимка. Портиер похърква. Вятърът отвън като че се приближава. Хладилникът бръмчи.

За миг сякаш всичко застива, за да види как бъркам вътре и вадя стара карта за игра. Асо каро.

Стоя сред слабите отблясъци на светлината в хола и държа картата внимателно, сякаш може да се пречупи или да се смачка в ръката ми. На нея със същия почерк са написани три адреса. Прочитам ги бавно и съсредоточено. Нещо странно и зловещо се плъзва по дланите ми, промъква се вътре в мен и ме изпълва, неусетно се вкопчва в мислите ми. Прочитам:

„Едгар стрийт“ 45, полунощ

„Харисън авеню“ 13:18 ч.

„Маседони стрийт“, 05:30 ч.

Повдигам пердето да погледна навън. Нищо.

Минавам покрай Портиер и заставам на верандата.

— Ехо! — виквам.

Пак нищо.

Вятърът се отвръща от мен, сякаш засрамен, че са го хванали да наднича, и аз оставам да стоя там. Сам. Още стискам картата в ръката си. Адресите са ми непознати, или поне не съвсем познати. Знам улиците, но не и самите къщи.

Без съмнение това е най-странното нещо, което ми се е случвало някога.

Кой може да ми е пратил подобно нещо? — питам се. — Какво съм направил, та да получа по пощата стара карта за игра с надраскани на нея адреси?

Връщам се и сядам на кухненската маса. Опитвам се да проумея какво става и кой ми е изпратил по пощата нещо, което може да се окаже част от съдбата ми. Пред погледа ми изникват куп лица.

Дали не е Одри? Марв? Ричи? Мама? Нямам представа.

Нещо у мен ми подсказва да изхвърля картата в кофата за боклук и да забравя за нея. И в същото време се чувствам гузен, че съм могъл дори да си помисля нещо подобно.

Хрумва ми, че може пък така да ми е било писано.

Портиер се приближава и подушва картата.

По дяволите! — улавям мисълта му. — Мислех, че може да е нещо за ядене.

Той подушва отново картата, спира за момент и се чуди какво да прави. И както винаги се затътря към вратата, прави половин оборот и си ляга. Намества се удобно в гнездото си от черно-златиста козина. Големите му очи сияят, но зад тях се таи мрак. Лапите му са протегнати пред него на стария захабен килим.

Той ме гледа.

И аз го гледам.

Е? — чета мислите му. — Какво искаш, по дяволите?

Нищо.

Хубаво.

Чудесно.

И с това приключваме.

Но то не променя факта, че продължавам да стискам в ръка асото каро и да се чудя.

Обади се на някого, казвам си.

На тази мисъл ме навежда телефонът, който звъни. Може би това е отговорът, който чакам.

Вдигам слушалката и я лепвам на ухото си. Чак ме боли, но слушам прилежно. За късмет е майка ми.

— Ед!

Бих познал този глас, където и да съм. А и тази жена крещи с все сила в слушалката. И това е всеки път.

— Да, здрасти, мамо.

— Не ме „мамосвай“, малко копеле! — Страхотно. — Да си забравил нещо за днес?

Замислям се и се мъча да се сетя. Нямам никакъв спомен. Не мога да мисля за нищо. Виждам единствено картата, която въртя в ръка.

— Не се сещам.

— Напълно в твой стил!

Усещам, че е бясна. Или в най-добрия случай сърдита.

— Трябваше да докараш масичката ми за кафе от „Кей Джи“, Ед!
— Тя като че ли изплюва думите в слушалката. Усещам ухото си мокро. — Голям си педераст!

Прекрасна е, какво ще кажете?

Както вече намекнах, майка ми има навика да псува. Прави го всеки божи ден, от сутрин до вечер, независимо дали е щастлива, тъжна, отегчена или нещо друго. Естествено обвинява за това мен и брат ми Томи. Казва, че като деца сме псували безобразно, докато сме играели футбол в задния двор.

— Накрая вдигнах ръце — твърди тя. — И реших — като не мога да ви отуча, ще правя като вас.

Ако успея да поговоря с нея, без нито веднъж да ме нарече чекиджия или педераст, значи съм удържал победа. Най-лошото от всичко е начинът, по който натъртва думите, докато ругае. Като ме нарече така, сякаш се изхрачва отгоре ми.

Прави го и сега, въпреки че не я слушам. Опитвам се да се концентрирам.

— И какво ще правя утре сутрин, когато госпожа Фокнър дойде на чай, Ед? Ще ѝ кажа да си сложи чашата на пода, така ли?

— Оправдай се с мен, мамо.

— Ще те накисна, и още как! — изревава тя. — Ще ѝ кажа, че онова тъпо копеле Ед е забравил да ми докара масичката за кафе!

Онова тъпо копеле Ед.

Мразя да ме нарича така.

— Не се ядосвай, мамо.

Тя продължава да се вихри още известно време, но аз отново съм насочил вниманието си към асото каро. То блести в ръката ми. Докосвам го. Усмивам му се.

Тази карта като че излъчва някакво сияние, тя е предназначена за мен. Не за тъпото копеле Ед, а за мен — истинския Ед Кенеди. На бъдещия Ед Кенеди, който не кара такси и не е безнадежден случай.

Какво да правя с него?

Кой ще бъда?

— Ед!

Никакъв отговор.

Още мисля.

— Ед! — реве майка ми.

Сепвам се и се връщам към действителността.

— Чуваш ли ме?

— Да, да... разбира се.

„Едгар стрийт“ 45... „Харисън авеню“ 13... „Маседони стрийт“

6...

— Извинявай, мамо — казвам. — Просто ми е изхвърчало от ума. Днес имах много клиенти. Страшно много работа в града. Ще я взема утре, става ли?

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Нали няма да забравиш?

— Няма.

— Хубаво. Чао тогава.

— Чакай, чакай! — виквам припряно след нея и тя откликва.

— Какво?

Не ми е лесно, но трябва да я попитам. За картата. Решил съм да питам всички, за които подозирам, че може да са ми я пратили. Тогава защо да не започна с майка ми.

— Да, какво? — повтаря тя малко по-силно.

Изричам го, макар че думите ми излизат с труд, сякаш напират да се върнат обратно.

— Да си ми праскала днес нещо по пощата?

— Какво например?

Запъвам се.

— Ами, нещо малко...

— Какво, Ед? Слушай, нямам време за глупости!

Трябва да го кажа.

— Карта за игра. Асо каро.

Майка ми от другата страна мълчи. Мисли.

— Е? — питам.

— Какво „е“?

— Ти ли ми я прати?

Усещам, че започва да ѝ писва. Чувството почти ме сграбчва през слушалката и ме разтърсва.

— Естествено, че не съм! — Тя сякаш ми отмъщава за нещо. — За какъв дявол ще ти праскам карта за игра по пощата? По-скоро бих

ти пратила напомняне — гласът ѝ отново преминава в рев — да ми докараш проклетата масичка!

— Добре, добре...

Защо ли още съм толкова спокоен?

Дали не е заради картата?

Не знам.

И все пак знам. Аз винаги съм такъв. Сърцераздирателно спокоен, за свое собствено добро. Би трябвало просто да кажа на дъртата крава да млъкне, но никога не съм го правил, няма и да го направя. В крайна сметка, тя не може да има такива отношения с никое от другите си деца. Единствено с мен. Тя им целува краката всеки път, когато дойдат да я видят (а това не се случва често), след което те отново си заминават. Аз поне винаги съм ѝ под ръка, на поста си.

— Добре, мамо — казвам, — просто исках да се убедя, че не си ти. Това е. Просто ми се стори доста странно...

— Ед! — прекъсва ме тя и улавям в гласа ѝ смъртно отегчение.

— Какво?

— Върви на майната си!

— Добре. Доскоро.

— Да, да.

Затваряме.

Скапаната масичка!

Знаех си, че съм забравил нещо, докато се прибирах от гаража. Утре старата госпожа Фокнър ще иде при майка ми с желанието да си поговорят за геройството ми в банката преди няколко дни. И какво ще чуе? Че съм забравил да закарам масичката за кафе. Не ми е съвсем ясно как ще я вкарам в таксито, но си налагам да не мисля повече за това. Няма смисъл. Сега важното е да разбера каква е тази карта и откъде идва.

Трябва да е някой, когото познавам.

Това е сигурно.

Някой, който знае, че постоянно играя карти. С други думи, Марв, Одри или Ричи.

Изключваме Марв. Определено. Няма как да е той. Откъде у него толкова въображение?

Тогава Ричи. Нещо не ми се вярва. Просто не е такъв човек.
Одри.

Казвам си, че най-вероятно е Одри, но знам ли. Вътрешният глас ми подсказва, че не е никой от тях.

Понякога играем карти на верандата у нас или у някой от останалите. Стотици хора може да са минали и да са ни видели. Понякога, като се скараме, хората се смеят и ни подвикват — питат кой там лъже, кой печели, кой се оплаква.

Така че може да е всеки.

Тази нощ не заспивам. Само мисля.

На сутринта ставам по-рано от обичайното и обикалям града с Портиер и карта в ръка, за да открия къщите. Тази на „Едгар стрийт“ е истинска съборетина, най-крайната на уличката. Къщата на „Харисън“ е стара, но поддържана. В предния двор има розова леха, макар тревата да е жълта и повехнала. „Маседони стрийт“ е във високата част на града, на хълма. Кварталът на богатите. Къщата е двуетажна. Към нея води стръмна автомобилна алея.

Тръгвам за работа и още мисля за това.

Вечерта, след като закарвам масичката на мама, отивам у Ричи и играем карти. Казвам им. Наведнъж.

— У теб ли е? — пита Одри. Клатя отрицателно глава.

Преди да си легна, я бях сложил в най-горното чекмедже на шкафа в спалнята. Нищо не я докосва. Прашинка не може да падне върху нея. Чекмеджето е празно, ако не се смята тази карта.

— Не е никой от вас, нали? — питам. Решил съм да не го увъртам.

— Аз? — пита Марв. — Всички знаят, че нямам достатъчно акъл за такова нещо. — Той свива рамене. — Пък и не бих се хабил за някой като теб, Ед.

Той ако не се заяде, няма кой.

— Точно така — потвърждава Ричи. — Марв е прекалено тъп за такова нещо.

И след това изявление млъква.

Всички го гледаме.

— Какво? — пита той.

— Ти ли беше, Ричи? — пита Одри.

Ричи сочи Марв с палец.

— Той е прекалено тъп, а аз съм прекалено мързелив. — Той разперва ръце. — Погледнете ме, мен ме храни бюрото по труда. По цял ден вися в пункта за залагания. И още живея с нашите...

И да допълня, че Ричи дори не се казва Ричи, а Дейв Санчес. Казваме му Ричи, защото има на дясната ръка татуировка на Джими Хендрикс, но всички смятат, че повече прилича на Ричард Прайър^[1]. Та оттук е това Ричи. Всички му разправят на майтап, че трябва да си татуира Джийн Уайлдър^[2] на другата ръка, и комплектът ще е пълен. Ако е имало някога смешен тандем, това са те двамата. Кой може да каже нещо срещу филми като „Луда бъркотия“ и „Един не чул, друг не видял“?

Никой.

Само ако го срещнете, не му споменавайте за Джийн Уайлдър. Повярвайте ми, това е единственото, което може да го вбеси. Той излиза от кожата си, особено когато е пиан.

Ричи има мургава кожа и бакенбарди. Косата му е къдрава, с неопределен тъмен цвят, а очите му са черни, но дружелюбни. Той не казва на хората какво да правят и очаква същото от тях. Ходи с едни и същи избелели джинси и не ги сваля, освен ако няма няколко чифта от същия модел. Никога не ми е хрумвало да го питам.

Можете да го чуете отдалеч, защото кара мотор. „Кавазаки“ или нещо подобно, черно-червен. Обикновено през лятото кара без яке, защото така е свикнал от дете. Носи обикновени тениски или демодирани ризи, които са на баща му.

Продължаваме да го гледаме.

Той се размърдва неспокойно и поглежда към Одри. Ние също.

— Хубаво! — заема отбранителна позиция тя. — От всички нас като че е най-вероятно аз да измисля нещо толкова нелепо...

— Не е нелепо — казвам и се хващам, че едва ли не защитавам картата, сякаш е част от мен.

— Мога ли да продължа? — пита тя.

Кимвам.

— Добре. Та тръгнах да ви казвам, че не съм аз. Обаче имам теория как и защо картата се е озовала в пощата ти.

Всички я чакаме да си събере мислите.

Тя продължава:

— Всичко идва от банковия обир. Някой е прочел във вестника и си е помислил: „*Може пък това да е човекът. Ед Кенеди. Тъкмо от такава момче има нужда градът ни.*“ — Одри се усмихва, но в същия миг отново става сериозна. — На всеки от тези адреси ще се случи нещо, Ед, и ти трябва да се намесиш.

Замислям се за секунда и казвам:

— Това май не е много хубаво, а?

— Защо?

— Защо ли? Ами ако тези хора тръгнат да се трепят и аз трябва да ги разтървавам? Тук такава нещо няма да се случи за пръв път, пали така?

— Въпрос на късмет.

Сещам се за първата къща.

„Едгар стрийт“ 45.

Не мога да си представя да се случи нещо хубаво в дупка като тази.

До края на вечерта упорито се опитвам да прогоня мисълта за картата, а Марв печели три поредни игри. И както обикновено не пропуска да ни натрие носа.

Честно да си кажа, мразя, когато Марв печели. Той е много злорадо копеле. Пафка си пурата и злорадства.

Също като Ричи и той живее с техните. Работи с баща си като дърводелец. Ако трябва да сме честни, работи здраво, макар да не харчи и цент от онова, което изкарва. Дори и тези пури — краде ги от своя старец. Марв цепи косъма на две. Направо е царят на цициите.

Има гъста руса коса, която стърчи на фъндъци, ходи за по-удобно със стари панталони от костюм и постоянно подрънква с ключовете в джоба си. Винаги изглежда така, сякаш тайно се надсмива на нещо. Израснали сме заедно и това е единствената причина да сме близки. Той има още куп други приятели по няколко причини. Първата е, че през зимата играе футбол и се познава с много хора оттам. Втората и главна причина е, че се държи като идиот. Забелязали ли сте, че идиотите имат много приятели? Това е просто наблюдение.

Нищо от казаното дотук обаче не ми помага. Колкото и да си го изкарвам на Марв, проблемът с асото каро си остава.

И няма как да го избегна, дори и да искам.

Тихичко и подмолно ми напомня за себе си.

Накрая стигам до решение.

Казвам си: „Трябва да започнеш скоро, Ед. «Едгар стрийт» 45. Полунощ.“

Сряда е, късно вечерта.

Луната е надвиснала над мен, докато седя с Портиер на верандата.

Идва Одри и аз ѝ казвам, че започвам утре вечер. Лъжа. Гледам я и си представям как влизаме вътре и се любим на дивана.

Потапяме се един в друг.

Притежаваме се.

Създаваме се един друг.

Но нищо не се случва.

Седим си и пийваме евтиния газирани боклук, който минава за шампанско, а аз галя с крак Портиер.

Обичам дългите крака на Одри. За миг впервам поглед в тях.

Тя гледа луната, която лека-полека се изкачва по небето. Сега тя вече не е надвиснала, а е високо горе и грее.

Аз пак държа картата в ръка. Чета я и се готвя.

Нищо не се знае, мисля си. Някой ден може да се намерят избрани хора, които да кажат: „Да, на деветнайсет Дилън е бил почти звезда. Салвадор Дали е бил на път да стане гений, а Жана д'Арк е изгорена на кладата заради това, че е била най-важната жена в историята. А Ед Кенеди на деветнайсет е намерил в пощата си първата карта.“

Докато ми минават такива мисли, поглеждам Одри, нажежената до бяло луна и Портиер и си казвам да спра да се самозалъгвам.

[1] Ричард Прайър (1940–2005) — чернокож американски комедиен актьор. — Б.ред. ↑

[2] Джийн Уайлдър — американски комедиен актьор, сценарист и режисьор, станал популярен с ролята на трогателно наивния Лео Блум във филма „Продуцентите“. — Б.ред. ↑

4. СЪДИЯТА И ОГЛЕДАЛОТО

Следващата изненада е една хубава призовка. Трябва да отида в градския съд и да разкажа версията си за случилото се в банката. Доста по-рано, отколкото съм очаквал.

Делото е определено за два и половина следобед. Ще поискам почивка по време на смяната си и ще отида в съда.

В уреченото време се явявам, облечен в униформата си, и чакам пред залата. Когато влизам, за да дам показания, първият, който се изпречва пред погледа ми, е онзи с пищова. Без маска е дори още по-грозен. Единствената разлика е, че сега изглежда по-ядосан. Предполагам, че седмицата, прекарана в килията, му се отразява по този начин. Вече го няма жалкото безпомощно изражение.

Облечен е в костюм.

Евтин костюм. Няма как да е другояче.

Щом ме вижда, отмествам очи, защото онзи се опитва да ме убие с поглед.

Позакъснял си, мисля си, но само защото той е долу под мен, а аз съм на сигурно място високо на свидетелската скамейка.

Съдията ме посреща радушно.

— Виждам, че сте се облекли за случая, господин Кенеди.

Поглеждам надолу да се уверя.

— Благодаря.

— Това беше ирония.

— Знам.

— Не се прави на умен.

— Няма, сър.

Вече ми е ясно, че съдията с удоволствие би ме изправил и мен пред съда.

Адвокатите ми задават въпроси и аз отговарям най-чистосърдечно.

— Значи това е човекът, който ограби банката? — ме питат.

— Да.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно.

— Кажете, господин Кенеди, откъде сте толкова сигурен?

— Ще го позная тоя грозен копелдак и с вързани очи. Освен това е същият, на когото надянаха белезниците тогава.

Адвокатът ме измерва с презрителен поглед и обяснява:

— Съжалявам, господин Кенеди, но се налага да ви зададем тези въпроси, за да спазим процедурата.

— Ясно — съгласявам се.

Тук се намесва и съдията.

— Колкото до грозния копелдак... Ще ви помоля, господин Кенеди, да се въздържате от подобни квалификации. Вие самият не сте идеалът за красота, между нас казано.

— Много благодаря.

— Моля — усмихва се той. — А сега отговорете на въпросите.

— Да, Ваша чест.

— Благодаря.

Когато приключваме, минавам покрай онзи с пистолета и чувам:

— Ей, Кенеди!

Не му обръщай внимание, казвам си, но не се получава.

Спирам и го поглеждам. Адвокатът му изсъсква да си затваря устата, но той не слуша, а изрича тихо:

— Мъртъв си! Само почакай... — Нещо ме бодва под лъжичката.

— Запомни какво ти казвам. Спомняй си го всеки път, когато се погледнеш в огледалото. — Той почти се усмихва. — Мъртъв си.

Придавам си хладнокръвен вид.

— Добре — кимам и продължавам.

Господи, моля се, дай му дълъг живот.

Вратата на залата се затваря зад мен и се озовавам във фоайето, окъпано в слънчева светлина.

Чувам зад гърба си гласа на една от полицайките, която ме вика, и се обръщам.

— Не се притеснявай, Ед.

Лесно ѝ е да го каже.

— Иска ми се да се махна от града — казвам.

— Слушай какво ще ти кажа...

Харесва ми — ниска, набита и изглежда сваятна жена.

— Докато тоя умник излезе от затвора, ще му се е отщяло да се връща тук. — Това е изречено с доста голяма доза увереност. — Някои хора зад решетките закоравяват. Той не е от тях — Тя кима към залата. — Цяла сутрин е плакал. Съмнявам се, че ще тръгне да ти отмъщава.

— Благодаря — казвам и усещам известно облекчение, но се съмнявам, че ще е задълго.

Мъртъв си. Гласът продължава да кънти в ушите ми, виждам думите изписани на лицето ми, когато се връщам в таксито и се поглеждам в огледалото за обратно виждане.

Това ме кара да се замисля за живота си, за несъществуващите (и постижения и обширните си незнания и неумения.

Мъртъв си, мисля си. Никак не е далеч от истината.

Потеглям и излизам от паркинга.

5. ЧАКАНЕ, ГЛЕДАНЕ, ИЗНАСИЛВАНЕ

Шест месеца.

Дават му шест месеца. Типична за нашето време снизходителност.

Не съм казал на никого за заплахите му. Предпочитам да последвам съвета на полицайката и да го забравя. Донякъде съжалявам, че научих от местния вестник за присъдата му. (Единственото хубаво е, че му отказват предсрочно освобождаване.) Седя си както обикновено в кухнята с Портиер и асото каро. Вестникът е на масата, сгънат. Има мила снимка на онзи с пистолета като малък. Единственото, което виждам, са очите му.

Дните минават и времето си казва думата. Постепенно го забравям.

Наистина, мисля си, какво толкова може да направи тип като този?

По-разумно е да гледам напред и аз бавно извървявам своя път до написаните на картата адреси.

Най-отгоре е „Едгар стрийт“ 45.

В понеделник се опитвам да започна, но не ми достига смелост.

Правя нов опит във вторник, но не успявам дори да изляза от къщи. За извинение ми служи ужасната книга, която чета.

В сряда обаче все пак се озовавам на улицата и тръгвам през града.

Почти полунощ е, когато стигам „Едгар стрийт“. Уличката е тъмна, с изпочупени лампи. Само една е оцеляла, но и тя ми смига. Светлината не струи, а едва се процежда треперливо.

Познавам квартала доста добре — някога Марв често идваше тук.

Той имаше приятелка някъде из тези мизерни улички. Името ѝ беше Сюзан Бойд, с Марв бяха съученици. Когато семейството ѝ си събра багажа и замина, почти без да разменят и дума, той беше смазан. Купи си тази разнебитена кола с намерението да тръгне да я търси, но дори не излезе от града. Светът е твърде голям и Марв се отказа.

Тъкмо по това време стана още по-стиснат и заядлив. Струва ми се, че в този момент реши да гледа само себе си. Може би, не знам. Никога не мисля твърде много за Марв. Такава линия на поведение ме устройва.

Докато вървя, си спомням всички тези неща, но те бързо ми изхвърчат от главата.

Тръгвам към края на уличката, където е номер 45, вървейки по отсрещния тротоар. Подминавам го и се запътвам към групата дървета, надвиснали над тротоара. Затаявам се там и чакам. В къщата не свети, улицата е тиха. Боята се лющи, а единият улук е ръждясал. Мрежата срещу насекоми е цялата на дупки. Комарите се нахвърлят върху мен.

Дано не чакам дълго, мисля си.

Минава половин час и почти съм заспал, но когато настъпва моментът, думкането на сърцето ми оглася улицата.

Един мъж върви със залитане по пътя.

Едър мъж.

Пиян.

Не ме вижда. Изкачва стъпалата към верандата и дълго си търси ключовете, преди да влезе. В коридора лумва светлина. Вратата се затръшва.

— Будна ли си? — изломотва той. — Домъкни си мързеливия задник тук, веднага!

Сърцето ми започва да ме души. Почти го усещам как се изкачва нагоре към гърлото и пулсира върху езика ми. Разтрепервам се, после се вземам в ръце, но малко по-късно отново треперя.

Луната се изплъзва от облаците и внезапно ме обзема чувството, че съм гол. Сякаш целият свят ме вижда. Улицата е притихнала, чува се единствено гласът на огромния мъж, който се е довял до дома си и сега ругае жена си.

Светва и квадратът на спалнята.

През дърветата виждам сенките.

Жената стои по нощница, но ръцете на мъжа я сграбчват и грубо я смъкват.

— Мислех, че ме чакаш! — изръмжава той.

Хваща я за ръцете. Страхът впива нокти в гърлото ми. Той я хвърля на леглото и си разкопчава колана и панталоните.

Ляга върху нея.

Влиза в нея.

Обладава я и леглото крещи от болка, скърца и вие. Воплите му са оглушителни, но само аз го чувам. *Защо светът не чува?* — питам се за кой ли път. *Защото не го е грижа*, отговарям си най-сетне и знам, че съм прав. Сякаш съм избран. *Избран за какво?*

Отговорът е съвсем прост.

Да ме е грижа.

На верандата се появява момиченце.

Плаче.

Аз гледам.

Сега е останала само светлината. Никакви звуци.

Няма звуци само няколко минути, но скоро се започва отново. Не знам колко пъти може да го прави този мъж за една нощ, но определено е на път да постави рекорд. По нищо не личи, че има намерение някога да спре, а момиченцето седи и плаче.

Сигурно е около осемгодишно.

Когато той най-сетне свършва, момиченцето става и влиза вътре. Това не може да се повтаря всяка нощ, казвам си, не е възможно. В това време на мястото на детето се появява жената.

Тя сяда, също като момиченцето. Облякла си е разкъсаната нощница и стиска главата си с ръце. Едната ѝ гръд се подава навън в светлината на луната. Зърното ѝ гледа надолу, изтерзано и посърнало. По някое време тя събира шепи и ги поднася към лицето си, сякаш държи сърцето си в тях. То кърви в дланите ѝ.

Едва не тръгвам към нея, но инстинктът ме спира.

Знаеш какво да направиш.

Вътре в мен ми шепне някакъв глас и аз го чувам. Не бива да ходя при нея. Не е това, което трябва да направя. Не съм тук, за да утешавам тази жена. Ще я утеша за известно време, но утре и вдругиден пак ще се повтори същото.

Тук съм, за да се погрижа за него.

Трябва да се изправя срещу него.

Но тя продължава да плаче на верандата и ми се иска да отида при нея и да я прегърна. Да я спася, да я прилаская.

Как могат хората да живеят така?

Как оцеляват?

А може би тъкмо затова съм тук.

Ами ако не могат?

6. ПАРЧЕТА

Карам си таксито и си мисля. *Ама и аз съм един късметлия — това е едва първото послание, и вече изнасилване!* На всичкото отгоре тоя тип, дето трябва да се погрижа за него, е здрав като тухлен клозет. Такова яко добиче рядко се среща.

Не казвам на никого. Нито приятелите ми, нито властите ще свършат работа. Трябва да се направи нещо друго. За съжаление аз съм избран да го направя.

Одри ме пита за това, докато обядваме в града, но ѝ казвам, че хич не ѝ трябва да знае.

Тя ме поглежда с оня загрижен поглед, който толкова обичам, и казва:

— Моля те, Ед, внимавай.

Кимам и двамата се връщаме в колите си.

През целия ден си мисля само за това. Другите два адреса ме изпълват с нерешителност, макар нещо вътре в мен да ми казва, че няма как там нещата да са по-зле от първия.

Ходя до „Едгар стрийт“ 45 всяка вечер, докато луната преминава през всичките си фази. Понякога нищо не се случва. Той се прибира у дома и няма насилие. През тези нощи, докато чакам нещо да се случи, тишината над уличката е крехка и заредена със страх.

Един следобед, докато пазарувам, преживявам миг на неловкост. Вървя покрай щанда с кучешките храни, когато ме подминава жена с момиченце, седнало в количката.

— Анджелина — казва тя, — не пипай!

Гласът е тих, но не може да бъде сбъркан. Същият, който моли нощта за помощ, когато на леглото я тръшва и насилва пияницата с либидо на разгонена горилка. Това е гласът на жената, която тихо ридае на верандата в спокойната безучастна нощ.

За миг погледът ми среща този на момиченцето.

То е русо и красиво, със зелени очи. И майката е такава, но умората е похабила лицето ѝ.

Следвам ги известно време и когато майката се навежда да погледне пликовете със сухите супи, виждам как безмълвно се разпада на парчета. Тя стои там превита с единственото желание да се строполи на колене, но не може да си го позволи.

Когато се изправя, аз съм до нея.

Аз съм до нея и се гледаме.

— Добре ли сте? — питам.

Тя кима. И лъже.

— Добре съм.

Трябва скоро да направя нещо.

7. ХАРИСЪН АВЕНЮ

Сигурно вече ви е ясно какво съм решил да направя покрай тази ситуация на „Едгар стрийт“. Или поне сте разбрали дали сте като мен.

Страхливи.

Малодушни.

Слаби.

Естествено в безкрайната си мъдрост решавам да изчакам. Човек никога не знае, Ед. Може пък всичко да се оправи от само себе си.

Знам, че съм жалък донемайкъде, но не виждам начин да се справя на този етап. Трябва ми някакъв опит. Нужни са ми няколко победи, преди да се изправя срещу изнасилвач с физиката на боксьор тежка категория.

Една вечер отново изваждам картата, докато пия кафе с Портиер. Бях му сипал нескафе и той беше впечатлен.

Отначало не искаше да го докосне.

Поглеждаше мен, после купичката си.

Ту мен, ту купичката.

Трябвах ми близо пет минути да осъзная, че ме е видял да слагам захар в чашата си с надпис „Таксиджиите не са най-големите боклуци на пътя“. Като му добавих малко захар, той видимо се оживи. Изсърба и излиза всичко, докато купичката лъсна, и взе да се оглежда за още.

Та така, седим с Портиер в хола. Той си лочи кафето, а аз се вирам в картата. В останалите адреси. „Харисън“ 13 е следващият и решавам да ида там на другата вечер, точно в шест.

— Какво ще кажеш, Портиер? — питам. — Този път трябва да е по-добре, как мислиш?

Той се захилва насреща ми. Кафето му е подействало.

— Казвам ти, че почуках! — Марв насочва показалец към Ричи.
— И хич не ме интересува ти какво мислиш!

— Почука ли? — пита ме Ричи. — Аз не си спомням.

— Одри, кажи му!

Тя се замисля за момент и клати глава. Марв вдига ръце. Сега трябва да тегли четири карти. В „Злоба“ има такова правило. Като ти останат две карти, почукваш. Ако забравиш, преди да хвърлиш предпоследната карта, теглиш още четири. Марв много често забравя да чука.

Той начумерено си взема картите, но си личи, че едва се въздържа да не прихне. Много добре знае, че не е почукал, но всеки път се опитва да мине между капките. Това си е част от играта.

Събрали сме се у Одри, на балкона ѝ. Тъмно е, но рефлекторните лампи са включени и хората поглеждат нагоре, когато минават покрай редицата от еднакви къщи. Улицата е съседна на моята. Малко е мизерно, но, общо взето, става.

Около час се вглеждам в Одри и си мисля, че съм влюбен в нея по някакъв странен, боязлив начин. Боязлив, защото понякога не знам какво да правя. Не знам какво да кажа. Какво бих могъл да ѝ кажа, когато почувствам как желанието се надига у мен? Как ще реагира тя? Мисля, че я е яд на мен, защото бих могъл да уча в университет, а аз карам такси. Чел съм „Одисей“^[1], по дяволите, и половината пиеси на Шекспир. И въпреки това съм безнадежден, безполезен, за нищо негоден. Разбирам, че тя просто не може да си представи да бъде с мен. Въпреки това го прави с други, които не са много по-различни от мен. Понякога не мога да се въздържа и си представям какво правят и какво изпитват и как тя ме харесва прекалено много, за да ме слага в общия кюп.

Макар че знам.

Не е само сексът, което искам от нея.

Искам да се притисна в нея, дори само за миг, ако нищо повече не ми е позволено. Тя печели играта и ми се усмихва. Усмихвам ѝ се в отговор. *Пожелай ме*, моля се аз, но нищо не се случва.

— Какво стана с оная откачена работа с картата? — пита Марв по някое време.

— Коя?

— Много добре знаеш коя!

Той насочва пурата си към мен. Не би било зле да се пообърсне.

— Изхвърлих я — излъгвам, докато всички погледи са насочени към мен.

— Добра идея — одобрява Марв. — Пълна идиотия.

Абсолютно — съгласявам се.

С това се приключва. Поне се надявам. Одри ме гледа с интерес.

Следващите няколко раздавания си мисля за онова, което се случи, когато отидох на „Харисън авеню“ 13. Честно казано, изпитах облекчение, защото всъщност нищо не се случи. Там живееше една стара жена, чиито прозорци нямаха пердета. Тя беше сама, приготви си ядене и седна да се храни и да пие чай. Мисля, че имаше за вечеря салата и супа.

И самота.

Тя се хранеше и с нея.

Харесах я.

През цялото време седях в таксито и я гледах. Беше горещо и пиех, останала отпреди дни, вода. Много ми се искаше жената да е добре. Изглеждаше мила и приятна. Спомням си как старомодният ѝ чайник свиреше, докато не отиде да го успокои. Сигурен съм, че му говореше като на малко дете. Като на плачещо бебе.

Чувствах се потиснат при мисълта, че човек може да е толкова самотен, та да се утешава с компанията на свирещи съдини и да сяда да се храни сам.

Не че аз съм по-добре.

Ако трябва да съм честен, вечерям със седемнайсетгодишно куче. Двамата си пием кафето заедно. Човек би казал, че сме съпрузи, така се държим. И все пак...

Старата жена докосна сърцето ми.

Когато посегна да си налее чая, имах чувството, че налива нещо в мен, докато седях плувнал в пот в таксито. Сякаш държеше някаква невидима връв, която дръпна лекичко, за да ме отвори. Влезе, остави частица от себе си и си тръгна.

Още я усещам някъде вътре.

Седя и играя карти, а образът ѝ се мерзелее над масата. Само аз я виждам. Виждам как треперещите ѝ ръце поднасят лъжицата към устата. Искам да я видя как се смее или показва по някакъв друг начин, че е щастлива и доволна, за да съм сигурен, че е добре. Но скоро разбирам, че трябва сам да се уверя в това.

Мой ред е.

— Ти си, Ед.

Аз съм, но не играя.

Останали са ми две карти и трябва да почукам.

Тройка спатия и деветка пика.

Единственият проблем е, че тази вечер ми трябва още карти. Не искам да печеля. Мисля, че знам какво трябва да направя за старата жена, и се обзалагам със себе си.

Ако изтегля асо каро, съм прав.

Ако не изтегля, значи греша.

Забравям да почукам и всички ми се смеят, докато тегля картите. Първата е дама спатия. Втората — четворка купа. И третата... Да!

Всички се чудят защо се усмихвам, освен Одри, която ми смига. Тя знае, без да пита, че съм го направил нарочно. Асото каро е в ръката ми.

Това е далеч по-добре от „Едгар стрийт“.

Доволен съм.

Във вторник си обличам белите джинси и хубавите пясъчножълти ботуши. Намирам си и сваятна риза. Преди това посетих сладкарницата, където ме обслужи сърчно момиче на име Миша.

— Не се ли познаваме? — попита тя.

— Възможно е, но не мога...

— Разбира се, вие сте момчето от банката! Героят.

По-скоро глупакът, помислих си аз, но казах:

— А, да, вие бяхте на касата. Сега тук ли работите?

— Да — кимна тя малко смутено. — Не можах да понеса стреса в банката.

— Обира ли?

— Не, шефът ми беше голям изрод.

— Оня с пъпките и мокрите подмишници?

— Същият... Онзи ден се опита да си набута езика в устата ми.

— Ясно — казах. — Разбирам какво си мислите за мъжете — че всички сме еднакви.

— А не е ли така?

Но все пак беше мила през цялото време. Вече бях излязъл от магазина, когато чух гласа ѝ:

— Да ти е сладко, Ед!

— Благодаря, Миша — извиках през рамо, но недостатъчно силно може би. Не обичам да вдигам много шум на публично място.

И си тръгнах.

Замислям се за това, докато отварям капака на кутията и се любувам на половинката шоколадова торта. Жал ми е за момичето, защото сигурно не е много приятно да имаш за шеф такъв тип и в крайна сметка тя е тази, която е трябвало да напусне. Копеле! Аз умирам от страх, когато се опитвам да пусна език на някое момиче. А нямам пъпки, нито мокри подмишници. Само скапано самочувствие. Нищо повече.

Както и да е.

Хвърлям последен поглед на тортата. Мирише хубаво. Облечен съм в най-хубавите си дрехи и съм готов за излизане. Прескачам Портierer и затварям вратата зад гърба си. Денят е сребристосив и прохладен. Стигам „Харисън авеню“ точно в шест. Старата жена пак се върти около чайника.

Тревата на моравата ѝ е златиста.

Стъпките ми хрущят по нея, сякаш някой захапва препечена филийка. Ботушите ми оставят отпечатьци и имам чувството, че наистина вървя върху гигантска препечена филия. Единственото живо нещо са розите, строени до пътеката.

Верандата ѝ е циментова. Стара и напукана като моята.

Мрежата на вратата е разкъсана по краищата. Оръфана. Отварям я и чукам на дървената врата. Ударите съвпадат с биенето на сърцето ми.

Стъпките ѝ приближават. Звучат като тиктакането на часовник. Отмерват времето до този миг.

Тя стои и ме гледа и за миг се изгубваме един в друг. Чуди се кой съм, но само за част от секундата. После лицето ѝ се озарява от внезапна догадка и тя ми се усмихва. Усмихва се с невероятна топлина и казва:

— Знаех, че ще дойдеш, Джими. — Пристъпва към мен, притиска ме до себе си и меките ѝ сбръчкани ръце ме обгръщат. — Знаех, че ще дойдеш.

Тя ме пуска, оглежда ме отново и една малка сълза се стича по бузата ѝ, намира си пъточка и бавно слиза надолу.

— Ох, благодаря ти, Джими! Знаех си, знаех си! — Хваща ме за ръката и ме повежда в къщата. — Влизай.

И аз я следвам.

— Ще останеш ли за вечеря, Джими?

— Само ако ти искаш — казвам.

— Ако ти искаш... — Тя се усмихва и махва с ръка. — Голяма си терца, Джими.

Не е далеч от истината.

— Разбира се, че искам — продължава тя. — Хубаво ще е да си припомним доброто старо време, нали?

— Разбира се.

Тя взема тортата от ръцете ми и я оставя в кухнята. Чувам я как шета там и надничам да видя дали има нужда от помощ. Тя ми казва да се настаня и да се чувствам като у дома си.

И холът, и кухнята гледат към улицата и докато седя на масата, виждам как хората отвън минават, бързат или изчакват кучетата си, после и те си тръгват. На масата лежи пенсионерска карта. Името ѝ е Мила. Мила Джонсън. На осемдесет и две години.

Тя се връща и носи вечерята — същата като предния ден. Салата, супа и чай.

Ядем и тя ми разказва за ежедневието си.

В месарницата си обикновено си бърби около пет минути със Сид, но не купува месо. Само си приказва и се смее на шегите му, които не са особено смешни.

Обядва в дванадесет без пет.

Сяда в парка и гледа играещите деца или скейтърите, които показват триковете и завоите си на рампата. Следобед пие кафе. В пет и половина гледа „Колелото на късмета“. В шест вечеря, а в девет си ляга.

По-късно тя ми задава въпрос. Измили сме чиниите и аз отново седя на масата. Мила се връща и сяда притеснена на стола си.

Треперещите ѝ ръце посягат към моите.

Хващат ги и молещият ѝ поглед прониква в мен.

— Кажи ми, Джими. — Ръцете ѝ започват да се тресат малко по-силно. — Къде беше през цялото това време?

Гласът ѝ е нежен, трептящ от болка.

— Къде беше?

Нещо е заседнало на гърлото ми. Думите.

Най-сетне ги откривам и казвам:

— Търсих те.

Изричам тази фраза, сякаш е единствената голяма истина, която знам.

Тя кима също толкова убедено:

— Така си и мислех.

Придръпва ръцете ми, навежда се и целува пръстите ми.

— Винаги си знаел какво да кажеш, нали, Джими?

— Да — казвам. — Така е.

Скоро тя ми казва, че трябва да си ляга. Сигурен съм, че е забравила за шоколадовата торта, а аз умирам да си хапна. Наближава девет и вече усещам, че няма да получа и трошичка от тортата.

Чувствам се ужасно. Питам се що за човек съм, щом се притеснявам да не изпусна някакво си глупаво парче торта.

Тя идва в девет без пет и казва:

— Мисля, че е време да си лягам, Джими. Какво ще кажеш?

— Да, Мила, и аз мисля така — отговарям.

Тръгваме към вратата и аз я целувам по бузата, преди да прекрача прага.

— Благодаря за вечерята.

— Удоволствието беше мое. Ще се видим ли отново?

— Разбира се — отговарям и добавям през рамо: — Скоро.

Този път посланието е било да утеша старата жена в самотата ѝ. Това убеждение расте в мен, докато вървя към дома, и когато виждам Портиер, го грабвам на ръце с всичките му четиридесет и пет килограма. Целувам го, какъвто е мръсен и смрадлив, и имам чувството, че тази вечер мога да взема в ръцете си целия свят. Той ме поглежда озадачен и пита: *Какво ще кажеш за едно кафе, синко?*

Оставям го на земята със смях и правя на стария муфтаджия кафе с много захар и мляко.

— А ти искаш ли кафе, Джими? — питам се.

— С удоволствие — отговарям си сам. — С най-голямо удоволствие.

И отново се засмивам. Чувствам се истински пратеник.

[1] Сложен многопластов експериментален роман на ирландския писател Джеймс Джойс, смятан за едно от върховите постижения на модернизма. — Б.ред. ↑

8. ДА БЪДЕШ ДЖИМИ

Минало е доста време, откакто закарах масичката на майка ми. Не съм ѝ се мяркал пред очите близо две седмици, та да може да се поуспокои. Когато най-сетне се появявам, тя ме посреща на нож. Това става в събота сутринта.

— Виж ти, кой благоволил да дойде! — сухо изрича тя, когато влизам. — Как я караш, Ед?

— Добре, а ти?

— Скъсвам се от работа, както обикновено.

Майка ми работи на бензиностанция, на касата. Изобщо не си дава зор, но когато и да я попиташ, все се скъсва от работа. Сега прави някаква торта, която няма да даде и да помириша, защото е предназначена за някой по-важен. Може би някой от „Лайънс клуб“.

Приближавам се да погледна.

— Не я пипай! — изревава тя, макар че не бих и могъл от такова разстояние.

— Какво е това?

— Чийзкейк.

— Кой ще идва?

— Семейство Маршал.

Както и очаквах, селяндурите от съседната улица — но не казвам нищо. По-добре да си мълча.

— Как е масичката? — питам.

Тя се изкикотва някак коварно.

— Добре е, иди я виж.

Подчинявам се. Влизам в хола и не вярвам на очите си. Масичката е подменена!

— Ей! — виквам към кухнята. — Това не е същата, която ти докарах!

Тя влиза в стаята.

— Да, реших, че онази не ми харесва.

Това съвсем ме вкисва. Спасил съм се от работа цял час по-рано, за да ѝ я докарам, а сега не била достатъчно хубава за нея!

— Защо, по дяволите?

— Говорих с Томи по телефона и той каза, че всичките тези чамови боклуци са ширпотреба и не изкарват дълго. — Докато говори, тя се подпира на масата, сякаш да я пробва на здравина. — А брат ти ги разбира тези неща, бъди сигурен. Той си е купил стара кедрова маса там, в града. Спазарил я е за триста, а столовете са му на половин цена.

— И какво?

— Това, че знае какво прави. За разлика от някои.

— Не ми се обади да ти я докарам.

— А за какво да ти се обаждам, извинявай?

— Предния път ме накара да ти докарам масата.

— Така е, но дай да си говорим истината, Ед. Хич те няма като превозвач.

Иронията в гласа ѝ не ми убягва.

— Всичко наред ли е, мамо? — питам малко по-късно. — Отивам на пазар. Нещо да ти трябва?

Тя се замисля.

— Другата седмица ще идва Лий, та искам да направя шоколадова торта с лешници за нея и за децата. Можеш да ми вземеш счукани лешници.

— Няма проблем.

А сега се разкарай, Ед, мисля си вече на вратата. Сигурен съм, че в този момент точно това ѝ се върти в главата.

Харесва ми да бъда Джими.

— Помниш ли, като ми четеше, Джими?

— Помня — отговарям.

Едва ли е нужно да споменавам, че вечерта отново съм у Мила.

Тя посяга и хваща ръката ми.

— Искаш ли да избереш някоя книга и да ми почетеш? Обичам да слушам гласа ти.

— Коя книга да взема? — питам, застанал пред етажерката.

— Любимата ми.

По дяволите... Тършувам из книгите пред мен. Коя ли ѝ е любимата?

Но няма значение.

Която и да избира, все ще ѝ е любима.

— „Брулени хълмове“? — предлагам.

— Как позна?

— Интуиция — отвърщам и започвам да чета.

Тя заспива в креслото след няколко страници. Събуждам я и ѝ помагам да стигне до леглото.

— Лека нощ, Джими.

— Лека нощ, Мила.

Докато вървя към къщи, в някакво ъгълче на съзнанието ми изниква нещо. Късчето хартия, с което се отбелязват страниците. Съвсем обикновено листче от бележник, пожълтяло от старост. Датата е 1.5.1941. С небрежен мъжки почерк, приличащ на моя, е написано:

Скъпа Мила,
Душата ми се нуждае от твоята.
С обич,

Джими

При следващото ми посещение тя вади старите си албуми и ги разглеждаме заедно. През цялото време ми показва някакъв мъж, който я прегръща или целува, а на някои от снимките е сам.

— Винаги си бил толкова хубав — казва ми. Дори докосва лицето на Джими на снимките и аз разбирам какво е да обичаш някого така, както Мила обича този мъж. Връхчетата на пръстите ѝ са изтъкани от любов. Когато говори, гласът ѝ е изтъкан от любов. — Малко си се променил, но все още изглеждаш добре. Винаги си бил най-хубавото момче в града. Всички момичета смятаха така. Мама дори ми казваше, че си невероятен, толкова любящ и силен, и че трябва да съм на висота. — Тя ме поглежда с нещо подобно на паника. — Аз бях на висота, нали, Джими? И те гледах като писано яйце?

Разтапям се. Вглеждам се в старите ѝ, но красиви очи.

— Да, Мила, ти ме гледаше като писано яйце. Беше най-добрата жена, която човек може да си представи...

В този миг тя губи самообладание и се разридава на рамото ми. Плаче и се смее едновременно. Трепери от отчаяние и радост, а сълзите ѝ, добри и топли, мокрят ръкава ми.

След известно време ми предлага шоколадова торта. Същата, която съм ѝ донесъл преди няколко дни.

— Не помня кой ми я донесе — казва тя, — но е много хубава. Искаш ли торта, Джими?

— С най-голямо удоволствие — отвърщам.

Тортата вече не е така прясна.

Въпреки това вкусът ѝ е чудесен.

Няколко вечери по-късно седим на верандата на моята съборетина и играем карти. Играта ми върви, но изведнъж в нея се вклинява внезапна тишина, последвана от звук отвътре.

— Телефонът — казва Одри.

Нещо не е наред. Усещам как ме обзема смътно безпокойство.

— Няма ли да вдигнеш? — пита Марв.

Ставам и прескачам със свито сърце Портиер.

Телефонът ме вика настойчиво.

Вдигам слушалката.

Тишина. Не се чува нито звук.

— Ало!

И още веднъж.

— Ало!

Гласът търси най-съкровено място у мен. И го намира. Изрича четири думи:

— Как я караш, Джими?

Нещо у мен се скъсва.

— Какво? — питам. — Какво казахте?

— Чу ме.

Телефонът замлъква и оставам сам.

Довличам се обратно на верандата.

— Загуби — осведомява ме Марв, но аз подминавам репликата му без внимание. Играта на карти ми е последната грижа.

— На нищо не приличаш — казва Ричи. — Сядай, човече.

Следвам съвета му и заемам мястото си на масата.

Одри ме поглежда и ме пита дали съм добре само с изражението си. Кимам и когато по-късно остава след другите, едва не ѝ казвам за Мила и Джими. Почти съм на път да я питам какво мисли за всичко

това, но вече знам отговора. Нейното мнение не би могло да промени нищо и се налага да си призная, че е време да продължа нататък. Дал съм на Мила човешката близост, от която се нуждае, но сега трябва или да продължа към следващия адрес, или да се върна на „Едгар стрийт“. Разбира се, мога пак да я навещавам, но вече е време...

Време е да продължа.

Късно същата вечер излизам да се разходя с Портиер. Отиваме на гробището и навещаваме баща ми, после бродим между гробовете.

Внезапно блясва светлина.

Пазачът.

— Знаете ли колко е часът? — пита едрият мустакат мъж.

— Нямам представа — казвам.

— Единадесет минути след полунощ. Гробището е затворено, приятел.

Готов съм да си тръгна, но тази нощ нещо ме спира. Отварям уста и казвам:

— Чудех се, господине... Търся един гроб.

Той ме гледа и се двоуми.

Накрая решава да ми помогне.

— Как се казва?

— Джонсън.

Той се смее и клати глава. Като че долавям укор.

— Имаш ли представа колко Джонсъновци имаме тук?

— Не.

— Много.

Той шава с мустаци, сякаш се опитва да прогони сърбеж. Мустаците му са рижи, както и косата.

— Все пак да опитаме?

— Това куче каква порода е?

— Мелез между ротвайлер и овчарка.

— Ама смърди ужасно, приятел. Не го ли къпеш?

— Къпя го, разбира се.

— Уф! — Той сгърчва лице и се извърща. — Дяволска работа!

— Кое, гробът ли?

Това му връща паметта.

— Ами да. Какво пък, да опитаме. Имаш ли представа кога е умрял дъртият?

— Този тон е излишен.

Той спира.

— Виж какво. — Усещам, че започва да се ядосва. — Искаш ли да ти помогна, или не искаш?

— Добре де, извинявайте.

— Насам.

Минаваме почти половината гробище и откриваме няколко Джонсъновци, но не и този, когото търся.

— Като те гледам, си доста капризно копеле — казва по някое време пазачът. — Този не ти ли върши работа?

— Но тук пише Гертруд Джонсън.

— А на теб кой ти трябваше?

— Джими... — Този път обаче добавям още нещо. — Жена му се казва Мила.

Той спира внезапно, поглежда ме и казва:

— Мила? Я чакай, май го знам! Запомнил съм името, защото го пише на паметника.

Той продължава да си мърмори, докато вървим към другия край на гробището:

— Мила, Мила...

Светлината на фенерчето опира в някакъв надгробен камък и виждам, че е този, който ми трябва.

Джеймс Джонсън

1917–1942

Загинал в служба на родината

От любящата му съпруга Мила Джонсън

Близо десет минути стоим там и светлината на фенерчето озарява гроба. През цялото време се опитвам да си представя къде и как точно може да е загинал. И по-важното, бавно проумявам, че горката стара Мила е живяла шестдесет години без него. Сигурен съм, че в живота ѝ не е имало друг мъж. Не и по същия начин.

Шестдесет години тя е чакала Джими да се върне. И го дочака.

9. БОСОТО МОМИЧЕ

Аз обаче трябва да продължа нататък.

Историята на Мила е красива и трагична, но имам и други послания, които чакат да бъдат предадени. Следващото е „Маседонистрийт“ 6. Едва 5:30 сутринта е. За миг се замислям дали да не се върна на „Едгар стрийт“, но още съм твърде уплашен от чутото и видяното там. Отивам още веднъж, за да се уверя, че нищо не се е променило. Същото си е.

Пристигам на „Маседонистрийт“ по изгрев-слънце. Средата на октомври е. Тази пролет^[1] като цяло е необичайно гореща и когато се изкачвам по улицата на хълма, вече е доста топло и приятно. Горе на върха се вижда двуетажна къща. Точно в пет и половина една самотна фигура се появява откъм къщата. Прилича ми на момиче, но не мога да съм сигурен, защото е с качулка на главата. Облечена е в червени спортни гащета и сиво горнище с качулка, но без обувки. Висока е около метър и осемдесет. Сядам между две спрели коли и я чакам да се върне.

Вече почти съм се отказал и решавам да вървя на работа, когато я виждам (определено е момиче) да се появява тичешком иззад ъгъла.

Горнището е свалено и е завързано на кръста ѝ и вече мога да видя лицето и косата ѝ.

Тя ме изненадва, защото стигаме едновременно до ъгъла, но от различни посоки.

И двамата се заковаваме за миг.

Погледът ѝ спира върху мен за секунда.

Вързаната ѝ на опашка коса е с цвят на слънчеви лъчи, а очите ѝ са бистри като вода. Най-нежното синьо, което съм виждал някога.

В леката извивка на меките ѝ устни улавям интерес.

После отново хуква.

Гледам я как навежда глава и се извъръща. Краката ѝ са обръснати, което трябваше от самото начало да ми подсказва, че е

момиче. Те са дълги и хубави. Вижда се, че е от онези момичета, които, макар и слаби, си имат всичко. Малки, но добре оформени гърди, изправен гръб, стройни бедра и изваяни прасци. Босите й ходила не са нито големи, нито малки и докосват леко земята. Красива е.

Тя е красива, а аз съм засрамен.

Момичето едва ли има повече от петнайсет години. Замаян съм. Раздиран вътрешно. Любовта и похотта се борят в мен. Не мога да устоя на това момиче, което тича босо в пет и половина сутринта. Безсилен съм.

Тръгвам си към къщи и се питам от какво ли се нуждае тя. Кое е онова, което трябва да й дам? Тръгвам по метода на изключването. Щом живее на хълма, значи не са й нужни пари. Не мисля, че й трябва и приятел, но кой знае?

Тя бяга.

Трябва да е нещо свързано с това. Не може да е друго. Всяка сутрин аз съм там, макар че се крия и съм почти сигурен, че не ме вижда.

Един ден решавам да внеса напредък в отношенията ни и я следвам. Пак съм с джинсите и ботушите си и стара бяла тениска. Тя е пред мен и сякаш не тича, а се разхожда.

А на мен ми излиза душата.

Когато тръгнах, се чувствах като на финалната права на олимпийски турнир. А сега изглеждам точно така, както се очаква — един таксиметров шофьор, който не се движи достатъчно.

Чувствам се жалък.

Тромав.

Краката ми с мъка се откъсват от земята и ме влачат напред. Ходилата ми сякаш орат пръстта и затъват в нея. Дишам колкото мога по-дълбоко, но нещо е запретило гърлото ми. Дробовете ми изнемогват. Усещам как вътре в мен въздухът сякаш изкачва стена, за да се спусне надолу, но пак не ми стига. Въпреки това продължавам да тичам. Трябва.

Тя се насочва към игрището в покрайнините на града, където е спортната площадка. То е разположено на дъното на малка долина и аз си отдъхвам с облекчение, защото ще тичаме надолу. Само връщането ме притеснява.

Когато стигаме площадката, тя прескача оградата и окача горнището си на нея. А аз се затътрям до едно дърво и се стоварвам в сянката му.

Момичето започва да прави обиколки и се върти в кръг на стадиона.

А на мен ми се върти главата.

Гади ми се и изпитвам нужда да повърна. Умирам от жажда, но ме мързи да отида до чешмата, затова оставам проснат под дървото и подгизнал от пот.

Господи, Ед — ругая се мислено. — Ти си едно инфантилно копеле! Даже повече, отколкото съм допускар.

Знам, отговарям си.

Това на нищо не прилича.

Знам.

Знам и това, че не бива да лежа като торба под дървото, но вече нямам никакво желание да се крия от момичето. Ако ме вижда, значи ме вижда, и толкова. Не мога да мръдна, камо ли да се крия, а утре ще съм напълно схванат.

Тя спира за малко и прави упражнения за разтягане, а в това време аз най-сетне успявам да си поема дъх като хората.

Десният ѝ крак е на оградата. Дълъг и красив.

Не мисли за това. Не мисли за това, казвам си.

По някое време, докато разсъждавам така, тя ме забелязва, но тутакси отмества поглед. Навежда глава и забива очи в земята. Също като първата сутрин. Само за секунда. Виждам, че тя никога няма да дойде при мен. Разбирам го, докато сваля крака си от оградата и качва другия. Ще трябва аз да отида при нея.

Когато свършва с разтягането и посяга за горнището си, аз се изправям и тръгвам към нея.

Тя се затичва, но спира.

Разбирам, че знае.

Усеща, че съм тук заради нея. Делят ни шест-седем метра. Аз гледам в нея, а тя гледа в земята на няколко сантиметра от десния ми глезен.

— Здравей — казвам.

Толкова тъпо прозвучава, че няма накъде повече. Следва пауза и вдишване.

— Здравсти — най-сетне отговаря тя.

Погледът ѝ все така е прикован в земята пред мен. Правя крачка. Само една.

— Аз съм Ед.

— Знам — казва тя. — Ед Кенеди.

Гласът ѝ е висок, но толкова мек, че можеш да потънеш в него. Напомня ми за Мелани Грифит. Нали се сещате колко е мек гласът ѝ? Същият е и на това момиче.

— Откъде знаеш кой съм — питам.

— Видях снимката ти, когато баща ми четеше вестника. За обира в банката, нали се сещаш.

Правя крачка напред.

— Сещам се.

Отново пауза и тя най-сетне ме поглежда.

— Защо ме следиш?

— Още не съм сигурен — отговарям уморено.

— Нали не си някой извратеняк?

— Не!

Не гледай краката ѝ, казвам си. Не гледай краката ѝ!

Сега тя ме поглежда съвсем открито и в погледа ѝ се мярка същият интерес, който улових първия ден.

— Добре, радвам се. Виждам те почти всеки ден.

Гласът ѝ е толкова сладък, че чак не е за вярване. От него лъха на ягодова есенция.

— Извинявай, ако съм те уплашил.

Тя си позволява да се усмихне плахо.

— Няма нищо. Просто... Не ме бива много да говоря с хората. — И отново отмества поглед с обичайната си свенливост. — Мислиш ли, че ще е нередно, ако не си говорим? — Сега думите прииждат забързано, за да не ме засегнат. — Нямам нищо против сутрин да си тук с мен, но не мога да говоря, разбираш ли? Чувствам се неловко.

Кимвам. Надявам се да ме вижда.

— Няма проблем.

— Благодаря.

Тя поглежда за последен път в земята, посяга за горнището си и пита:

— Не си много по тичането, нали?

За миг се наслаждавам на гласа ѝ. Вкусът му е като ягоди върху устните ми. Може би го чувам за последен път.

— Не съм.

Още няколко секунди продължава мълчаливото ни сближаване, после тя отново хуква. Аз я следя с поглед и слушам как босите ѝ ходила докосват земята. Харесвам този звук. Той ми напомня за гласа ѝ.

Ходя на площадката всяка сутрин, преди да отида на работа, и тя е там. Всеки ден без изключение. Една сутрин вали силен дъжд, но тя пак е там.

Една сряда си вземам почивка (като си казвам, че човек трябва да прави жертви, когато го зове по-висш дълг). Заедно с Портиер се запътвам към училището. Около три часът е. Тя излиза с няколко приятелки. Това ме радва, защото съм се надявал да не е сама. Свенливостта ѝ донякъде ме притеснява.

Забавно е да гледаш някого отдалеч, без да чуваш гласа му. Това напомня за ням филм. Гадаеш какво си говорят хората. Гледаш движението на устните им и си представяш звука от стъпките им. Чудиш се какво ли си казват, дори нещо повече, какво си мислят.

Забелязвам нещо странно — когато към момичетата се приближава някое момче и тръгва с тях, бягащото момиче отново забива поглед в земята. Когато момчето си тръгва, тя отново се оживява.

Размишлявам известно време за това и стигам до извода, че може би ѝ липсва самочувствие. Като на мен.

Може би се чувства твърде висока и непохватна и не си дава сметка колко е красива в очите на другите. Мисля си, че ако е само това, скоро всичко ще се оправи.

Клатя глава сам на себе си.

Чуй се само, щяла да се оправи! Откъде можеш да знаеш, по дяволите? Да не би ти самият вече да си добре, Ед? Много се съмнявам и съм абсолютно прав. Не ми е работа да кроя планове и да предричам каквото и да било във връзка с това момиче. Трябва да правя само онова, което се очаква от мен, и да се надявам, че е достатъчно.

Няколко пъти наблюдавам къщата ѝ през нощта.

Нищо не се случва.

Никога.

Докато стоя там и мисля за момичето, за старата Мила и за ужаса на „Едгар стрийт“, осъзнавам, че дори не знам името на това момиче. Кой знае защо съм решил, че трябва да е нещо от рода на Алисън, но обикновено мисля за нея като за бягащото момиче.

Отивам на едно от лекоатлетическите състезания, които се провеждат в края на всяка седмица през лятото. Виждам я там с останалите членове на семейството ѝ. Има още едно момиче, по-малко от нея, и съвсем малко момченце. Всички са с черни шорти и светлосини фланелки с пришити на гърба номера. Нейният е 176 и е точно под надписа: „Мило — вашата напитка“.

Обявяват старта на състезанието по бягане на 1500 метра за девойки до петнадесет години и тя се изправя, отупвайки сухата трева от шортите си.

— Успех! — казва майка ѝ.

— Стискаме палци, Софи — обажда се и бащата.

Софи.

Харесва ми.

Чувам името в главата си и грижливо го премервам към лицето ѝ. Пасва идеално.

Тя все още отупва тревата от шортите си, когато си спомням за съществуването на другите две деца. Те изчезват нанякъде и мога да съсредоточа вниманието си изцяло върху Софи. Момичето отива да тласка гюле, а момчето се запилява да играе на войници с някакво грозно копеленце на име Кирен.

— Мамо, може ли да си поиграя с Кирен? Моля те!

— Добре, но внимавай да не пропуснеш състезанието. Седемдесетте метра са след малко.

— Добре. Хайде, Кирен.

За миг се чувствам щастлив, че нося простичкото и непретенциозно име Ед. Не Едуард, Едмън, Едуин, а просто Ед. Понякога е хубаво да си банален за разнообразие.

Софи ме вижда, когато се изправя, и по лицето ѝ за миг пробягва задоволство. Изглежда ѝ е приятно да ме види, но това не ѝ пречи веднага да извърне поглед. Тя тръгва към старта с чифт разкривени стари бутонки в ръка (мисля, че при юношите са позволени на по-дългите дистанции), когато чувам гласа на баща ѝ.

— Софи!

Тя се обръща.

— Можеш да победиш, стига да искаш.

— Благодаря, татко.

Тя тръгва бързо към старта, но се обръща още веднъж към мястото, където съм седнал на слънце и дъвча шоколадов кейк. По устните ми са полепнали кокосови стърготини, но вече е твърде късно да ги избърша. Тя така или иначе няма да ги види от такова разстояние. Хвърля ми само един бърз поглед и продължава. Вече знам какво трябва да направя.

Ако бях някой фукльо, щях да кажа, че това е най-лесната работа. Раз-два, и готово. Да, но не съм такъв.

Не мога да си позволя да го кажа, защото се сещам за „Едгар стрийт“. Разбирам, че всяко едно приятно поръчение ще е последвано от друго, което ще ми извади душата, затова съм благодарен за сегашното. Денят е хубав и това момиче ми харесва. Харесва ми още повече, докато бяга редом с друго високо и слабо момиче, което все пак като че има леко предимство. Те през цялото време са наравно, но накрая другото момиче финишира по-силно. То удължава крачка, а някакъв мъж крещи с все сила:

— Давай, Ани! Давай! Смачкай ги, момичето ми! Разкажи им играта! Мини я, миличка, можеш да я биеш!

Аз по-скоро бих останал втори, отколкото да слушам такива простотии.

Бащата на Софи не е такъв.

Той е слязъл до самата ограда и наблюдава състезанието напрегнато, но не вика. Само гледа.

Усещам напрежението му, докато тласка с волята си дъщеря си напред пред другото момиче. Когато то изпреварва Софи, той поглежда за миг към другия баща, но това е всичко. И когато печели състезанието, му ръкопляска. Ръкопляска и на Софи. А другият баща се е изпъчил така противно, сякаш той самият е останал без дъх от тичане и е спечелил.

Когато Софи се приближава и застава до баща си, той я прегръща през рамо. Разочарованието му ляга тежко върху раменете ѝ.

Бащата на Софи, който знае защо, ми напомня за моя баща, само дето той никога не ме е прегръщал през рамо. Да не говорим, че беше алкохолик. Приликата е в държанието му, в мълчаливостта му. Баща ми беше тих човек и за никого лоша дума не казваше. Отиваше в кръчмата и стоеше там, докато затвореха. Тръгваше си пеша, за да изтрезнее, но никога не успяваше напълно. Въпреки това на другия ден ставаше и отиваше на работа. Нито веднъж не пропусна. Майка ми вилнееше и беснееше, обсипваше го с обиди, но той никога не реагираше. Нито веднъж не ѝ отговори по същия начин.

Бащата на Софи изглежда точно такъв, ако не смятаме момента с пиенето. С две думи, изглежда джентълмен.

Двамата се запътват заедно към майката и сядат на хълма. Бащата и майката се държат за ръце, а Софи пие някаква енергийна напитка. Едно от онези семейства, в които си казват „Обичам те“ преди лягане, сутрин на ставане и тръгвайки за работа.

Софи е свалила бутонките от краката си. Поглежда ги и казва с въздишка:

— Мислех, че са ми на късмет.

Сигурно са ѝ наследство от майка ѝ или от някой друг успял роднина.

Докато тримата седят на земята, аз издебвам момента да разгледам по-добре обувките. Избеяло синьо и жълто. Стари и съвсем износени.

И не каквито трябва.

Момичето заслужава нещо по-добро.

[1] Действието в романа се развива в Австралия. В Южното полукуълбо пролетта настъпва на 21 септември. — Б.ред. ↑

10. КУТИЯТА ЗА ОБУВКИ

— Не съм те виждала напоследък.

— Бях зает.

С Одри седим вкъщи на верандата и пием евтин алкохол, както обикновено. Портиер излиза и се опитва да си изпроси малко, но вместо това аз го потупвам приятелски.

— Още ли получаваш карти по пощата?

Естествено тя знае много добре, че не съм изхвърлил асото каро. Никой нормален човек не би си изхвърлил богатството на улицата, нали така? Карите са пари. Трябва да се пазят.

Мила, мисля си. Софи. Жената от „Едгар стрийт“ и дъщеря ѝ Анджелина.

— Не, още съм на първата.

— Мислиш ли, че ще има и други?

Замислям се и не мога да реша дали искам да получа други, или не.

— И първата ме озори доста.

Пием.

Често се отбивам при старата жена и тя ми показва отново снимките си, а аз ѝ чета „Брулени хълмове“. Това започва да ми харесва. Тортата е свършила преди няколко дни, слава богу, но тя е все така мила. Цялата се тресе, но пак е мила.

Софи губи и на следващото състезание, този път на осемстотин метра. С тези стари скъсани обувки бяга съвсем иначе. Трябва ѝ нещо по-добро, за да бяга по същия начин, както го прави сутрин. Тогава тя е истинската Софи. Съвсем различна, почти откъсната от себе си.

Следващата събота, рано сутринта, отивам у тях и чукам на вратата. Отваря баща ѝ.

— Какво обичате?

Чувствам се притеснен, сякаш съм отишъл да питам може ли дъщеря му да излезе с мен. В дясната си ръка държа кутия за обувки и

той поглежда към нея. Аз бързо я вдигам и казвам:

— Имам колет за дъщеря ви Софи. Надявам се да ѝ станат.

Предавам му кутията. Той изглежда объркан.

— Кажете ѝ само, че един младеж ѝ е донесъл нови обувки.

Човекът ме гледа, сякаш съм мъртвопиян.

— Добре. — Усещам, че с мъка сдържа присмеха си. — Ще ѝ кажа.

— Благодаря.

Обръщам се и си тръгвам, но той ме спира.

— Чакайте!

— Да, господине?

Той озадачен вдига кутията към мен.

— Знам — казвам.

Кутията е празна.

Не съм успял да се обръсна и съм плувнал в пот, когато стигам до спортната площадка. В шест сутринта закарах таксито в гаража и тръгнах към дома на Софи, а оттам — на пистата. По пътя закусих с кренвиршка и кафе.

Обявяват старта на хиляда и петстотин метра и тя излиза боса.

Аз се усмихвам.

Боси обувки...

Само дано не я настъпи някой, казвам си.

Няколко минути по-късно баща ѝ застава до оградата. Състезанието започва.

Онзи дръвник пак започва да крещи.

След първата обиколка Софи се спъва.

Когато пада, е точно след челната група от пет момичета, които се откъсват на около двадесет и пет метра напред. Когато се изправя, това ми напомня онзи момент от „Огнените колесници“^[1], когато Ерик Лидъл пада, но после надбягва всички и побеждава.

Има две обиколки до финала, а тя все още изостава.

Преодолява с лекота първите две момичета и сега бяга така, както съм я виждал много сутрини. Няма никакво напрежение. Има само усещане за свобода и неподправеното чувство, че е жива. Липсват ѝ единствено качулката и червените шорти. Босите ѝ ходила я понасят

стремително покрай третото момиче и скоро тя е редом с вечната си съперница, подминава я и излиза напред двеста метра преди финала.

Както всяка сутрин, мисля си. Хората спират да я гледат. Виждат я как пада, изправя се и продължава. А сега я виждат начело, да им поднася нещо, което не се вижда всеки ден в този град. Хвърлянето на диск е спряло, високият скок също. Всичко е замряло. Останали са само момичето със слънчевите коси и убийственият глас, крещящ до премала.

Другото момиче я настига.

Опитва се да я задмине.

Коленете на Софи са разкъравени от падането, сигурно и ходилата ѝ са изранени, но така трябва. Последните сто метра са почти смъртоносни. Виждам болката да изопва лицето ѝ. Босите ѝ крака кървят, издрани от сухата трева. Тя почти се усмихва на болката, на красотата ѝ. Откъсната от себе си.

Боса.

По-жива от всичко, което съм виждал някога. Двете приближават финалната линия.

И другото момиче побеждава.

Както винаги.

Когато прекосяват финала, Софи се строполява на земята. Претъркулва се по гръб и вперва поглед нагоре в небето. Болят я ръцете и краката, боли я сърцето. Но на лицето ѝ е отпечатана красотата на това утро и ми се струва, че тя за пръв път я осъзнава. 5:30 сутринта.

Бащата на Софи пляска както винаги, но този път не е сам. Сега и бащата на другото момиче ръкопляска.

— Страхотна дъщеря имате — казва той.

Бащата на Софи само кимва скромно.

— Благодаря. Вие също.

[1] Британски филм на режисьора Хю Хъдсън, носител на 4 награди „Оскар“. Действието се развива през 1924 г. по време на Олимпийските игри в Париж. — Б.ред. ↑

Ј. ОЩЕ ЕДНО ГЛУПАВО ЧОВЕШКО СЪЩЕСТВО

Хвърлям чашата от стиропор и хартията от кренвиршката в кошата и си тръгвам. Както обикновено пръстите ми лепнат от соса.

Чувам стъпките ѝ зад себе си, но не се обръщам. Искам да чуя гласа ѝ.

— Ед!

Няма как да го сбъркам.

Обръщам се и се усмихвам на момичето с разранените ходила. Кръв се стича на тънка струйка и от лявото ѝ коляно. Посочвам я и казвам:

— Не е зле да го промиеш.

— Ще го промия — спокойно отвърща тя.

Сега помежду ни се възцарява някаква неловкост и аз разбирам, че вече нямам работа тук. Косата ѝ е разпусната и красива. Можеш да потънеш в очите ѝ, а устните ѝ ми говорят.

— Искях само да ти благодаря.

— За това, че си изподрана и ожулена ли?

— Не — отказва да приеме лицемерието ми тя. — Благодаря, Ед.

Предавам се.

— Пак заповядай.

Гласът ми е като грак в сравнение с нейния.

Когато се приближавам, забелязвам, че тя вече не отмества очи. Не навежда глава и не забива поглед в земята. Осмелява се да ме гледа и да бъде с мен.

— Красива си — казвам. — Знаеш го, нали?

Тя леко се изчервява, но не възразява.

— Ще се видим ли пак? — пита и да си призная, съжалявам, че трябва да ѝ отговоря по този начин.

— Не и в пет и половина сутринта.

Тя се завърта на пета и тихичко се засмива, сякаш сама на себе си.

Понечвам да си тръгна, но отново чувам гласа ѝ:

— Ед!

— Да, Софи?

Тя е изумена, че знам името ѝ, но продължава:

— Да не си някакъв светец?

Това ме кара да се изсмея вътрешно. *Аз? Светец? Изброявам наум какво съм. Таксиджия. Безделник. Олицетворение на посредствеността. Калпав любовник. Жалък картоиграч.*

А на глас казвам:

— Не съм светец, Софи. Просто още едно глупаво човешко същество.

Разменяме си по една последна усмивка и аз се отдалечавам. Усещам, че ме гледа, но не се обръщам повече.

Q. ОТНОВО НА „ЕДГАР СТРИЙТ“

Сутрините сякаш ръкопляскат.
За да ме събудят.

Още преди да отворя очи, виждам три неща.
Мила.
Софи.

И „Едгар стрийт“ 45.

Първите две ме карат да скачам още с изгрева на слънцето.
Третото ме разголва и докосва с ледени пръсти кожата, плътта и костите ми.

Всяка вечер гледам до късно повторението на „Царете на хаоса“^[1]. Огромният дебелак през цялото време седи на бюрото си и яде бонбони. *Как му беше името?* Докато си задавам този въпрос, на екрана се появява Дейзи и пита: „Какво става, шефе Хог?“

Шефа Хог, разбира се.

А Дейзи е фантастична с тези прилепнали джинси. Всеки път, когато я видя, сърцето ми започва да бие ускорено, но тя винаги си тръгва толкова бързо, колкото е дошла.

Портиер всеки път ме стрелва с мръсен поглед.

— Да, знам — казвам.

Но тогава тя се появява отново и няма смисъл да споря. Хубавите жени са моето мъчение.

Нощите и „Царете“ се изнизват.

Карам си таксито, а главоболието ме дебне зад гърба. Колкото пъти се обърна, то ми напомня за себе си.

— Благодаря, приятел — казвам. — Шестнайсет и петдесет.

— Шестнайсет и петдесет? — подскача костюмираният чичо и гласът му кипва като пяна в главата ми, надига се и спада.

— Толкова — отсичам. Днес нямам нерви да споря. — Ако ви се вижда скъпо, другия път вървете пеша.

Сигурен съм, че така или иначе фирмата му плаща.

Той ми дава парите и аз му благодаря. *Не било толкова трудно, значи*, мисля си. Вратата се затръшва със сила. Имам чувството, че главата ми е пъхната там.

Кой знае защо, чакам телефонът отново да звънне и да ми кажат, че е време да отида на „Едгар стрийт“. Няколко вечери минават така, но никой не се обажда. В четвъртък вечер си тръгвам рано от Одри, където играем на карти. Някакво смътно предчувствие не ми дава мира. То ме кара да стана и да си тръгна почти без обяснение. Времето е дошло и знам, че трябва да съм на поста си пред къщата на „Едгар стрийт“, където почти всяка нощ властва насилието.

Докато вървя нататък, усещам, че ускорявам крачка. Вече съм постигнал успеха, от който имах нужда.

Мила и Софи.

Сега трябва да се изправя лице в лице с това.

Свивам по „Едгар стрийт“, стиснал юмруци в джобовете на якето си. Оглеждам се да видя дали не ме следи някой. С Мила и Софи ми беше леко. Те бяха приятната част. Нямаше практически никакъв риск, не като тук, където всички отговори са болезнени. За съпругата, за детето и за мъжа. И за мен.

Докато чакам, напипвам в джоба си парче дъвка и го пъхам в устата си. Има вкус на гадене, на страх.

Чувството се засилва, когато мъжът се задава по улицата и изкачва стъпалата на верандата. Тишината се приближава, блъсва ме и ме оглушава.

Случва се.

Сега се намесва и насилието. То забива нокти във всичко и го раздира, прави го на парчета и аз се мразя, че стоя и чакам да свърши. Презирам се за това, че нощ след нощ избирам по-лесното. Омразата

се е свила на кълбо в мен и ме задушава. Тя сграбчва духа ми и го свлича на колене до мен. Той кашля и се задушава, докато омразата ми към самия мен става нетърпима.

Вратата, казвам си. Върви, отворена е!

Но не мърдам.

Не мърдам, защото малодушието ми ме смазва, колкото и да се опитвам да вдигна коленичилия си дух. Той продължава да се свлича, поваля се на една страна и се удря в земята с глух, беззвучен тътен. И вперва поглед в звездите. По небето са размазани звезди.

Върви, казвам си отново и този път тръгвам. Всичко се тресе, когато изкачвам стъпалата на верандата и заставам пред вратата. Далечните облаци ме виждат, но се отдръпват. Светът не иска да има нищо общо с това. Не мога да го упрекна.

Чувам ги.

Той я събужда.

Изтръгва я грубо от съня й.

Сграбчва я и едновременно с това я изоставя.

Стоварва я на леглото, нахлува в нея и я раздира. Пружините на леглото скърцат — виещ, отчаян звук на пропадане и отскачане. Те не го искат, но съпротивата е безсмислена. Няма кой да чуе жалбата им.

През вратата, пред която съм застанал, долита плач, промъква се през процепа и ляга в краката ми.

Как можеш да не влезеш, питам се, но продължавам да чакам.

Вратата се отваря още мъничко и някой застава пред мен. Момиченцето.

То разтърква очи с юмруче и се опитва да прогони съня, заседнал там. Облечено е с жълта пижама на червени корабчета, а палците на краката му са свити и се търкат един в друг.

То ме гледа, но без страх. Нищо не може да е по-лошо от онова, което става вътре.

— Ти кой си? — пита шепнешком.

— Ед — шепна в отговор.

— Аз съм Анджелина. Дошъл си да ни спасиш ли?

Виждам как в очите му се мярка слаба искрица надежда.

Приклякам и се озовавам очи в очи с него. Иска ми се да му кажа, че е така, но не мога. Виждам, че с мълчанието ми помръква и надеждата му. Тя е почти угаснала, когато проговарям. Вглеждам се в очите на детето и казвам искрено:

— Така е, Анджелина, дошъл съм да ви спася.

То се оживява и пристъпва към мен.

— А можеш ли? — пита изумено. — Наистина ли?

Дори едно осемгодишно момиченце вижда, че не може да избяга от обречеността си.

Затова проверява дали може да ми вярва.

— Ще се опитам — казвам.

Детето се усмихва, прегръща ме и казва:

— Благодаря, Ед.

После се обръща и сочи. Гласът му е още по-тих.

— Първата стая отдясно.

Де да беше толкова просто...

— Хайде, Ед — казва то. — Те са там...

Но аз все така не помръдвам.

Страхът се е омотал около краката ми и разбирам, че не мога да направя нищо. Не и тази нощ. И вероятно никога. Опитам ли се да направя крачка, ще се сгромолясам.

Очаквам детето да започне да вика. Нещо от рода на „Ед, ти ми обеща! Обеща ми!“

Но то не казва нищо. Сигурно разбира колко е силен баща му и колко хилав съм аз. Само се приближава и отново ме прегръща.

Когато откъм спалнята пак долита шум, то се опитва да се пъхне под якето ми. Прегръща ме така силно, че се питам как костите му остават цели. Когато най-сетне ме пуска и си тръгва, казва:

— Благодаря ти, че поне опита, Ед.

Не му отговарям, защото ми се иска да потъна в земята от срам. Гледам как крачетата му в жълта пижама правят кръгом и се отдалечават. Обръща се още веднъж и казва:

— Довиждане, Ед.

— Довиждане — отговарям през завесата от срам.

То затваря плътно вратата, а аз оставам да клеча пред нея. Отпускам се напред и опирам глава в рамката. Дъхът ми кърви. Пулсът ми кънти оглушително в ушите.

Вече съм в леглото, погълнат от нощта. Как може да спи човек, когато още усеща ръцете на детето в жълта пижама, вкопчени в него в мрака? Невъзможно е.

Чувствам, че съм на път да изгубя разсъдъка си. Боя се, че ако не се върна на „Едгар стрийт“ следващите няколко вечери, ще полудея. Ако детето не беше излязло... Но аз знаех, че ще излезе. Или би трябвало да знам. То всеки път излиза и плаче на верандата, а след него и майка му. Докато лежа по гръб с отворени очи, си давам сметка, че е трябвало да се срещна с него. Че съм очаквал то да ми даде кураж. Да ме принуди да вляза. Но всичко приключи по най-жалък начин. По-зле не би могло да бъде. Чувството, което ме връхлита, е още по-непоносимо.

В 2:27 през нощта телефонът иззвънява.

Въздухът трепери от звъна му. Скачам, хуквам към него и го гледам. Това не е на добро.

— Ало!

Оттатък не бързат да ми отговорят.

— Ало! — казвам отново.

Онзи отсреща най-сетне проговаря и аз си представям движението на устните, оформящи думите. Гласът е сух и дрезгав. Доста дружелюбен, но все пак делови.

— Провери си пощата, Ед.

Надвисва тишина и гласът замира. Отсреща вече не се чува дишане.

Затварям и излизам навън. Бавно се отправям към пощенската кутия. Звездите вече ги няма и ръми ситен дъжд. Всяка стъпка ме приближава към неизвестността. Ръката ми трепери, когато посягам към капака. Бъркам вътре.

Напипвам нещо студено и тежко.

Пръстът ми ляга върху спусъка.

Потрепервам.

[1] Американска телевизионна поредица от 80-те години с продължителност 145 епизода. — Б.ред. ↑

К. УБИЙСТВО ПРИ КАТЕДРАЛАТА

В пистолета има само един патрон. За един човек. Чувствам се най-нещастното създание на земята. Казвам си: *„Ти си таксиметров шофьор, Ед! Как се забърка в тази каша? Трябваше просто да си лежиш на пода в оная банка“*. Седя до масата в кухнята и пистолетът се затопля в ръката ми. Портиер е буден и си иска кафето, но аз съм неспособен да се помръдна, само седя и зяпам оръжието. Онзи, който е нагласил всичко това, кой знае защо ми е дал само един патрон. Не му ли е ясно, че като нищо мога да си прострелям крака, преди да направя каквото и да било друго? Не знам. Всичко това вече отива твърде далеч. Та това е пистолет, за Бога! Мога да убия кого ли не. Най-напред, аз съм страхливец. Второ, съм слаб. И трето, онова в банката явно е било чист късмет, защото никой никога не ме е учил как се държи пистолет...

Сега вече се ядосвам.

Питам се защо точно аз. Но и без въпроси знам какво трябва да сторя. *Предните два пъти ти беше хубаво, нали? Е, сега ще ти се наложи да свършиш и това.*

А ако не го направя? Онзи по телефона може да тръгне да ме преследва. Дали пък не ми казва тъкмо това? Или ще свърша работата, или останалите патрони ще са за мен.

По дяволите, не мога да заспя повече!

Още малко и ще получа херния.

Преглеждам колекцията от стари плочи, наследство от баща ми. За преодоляване на стреса. Ровя припряно из албумите и най-сетне откривам онова, което търся. „Проклеймърс“. Пускам плочата и я гледам как се върти. Прозвучават първите нелепи ноти на „Петстотин мили“ и ми се иска да строша нещо. Дори „Проклеймърс“ тази нощ ме карат да се чувствам гадно. Музиката им е отвратителна.

Крача из стаята.

Портиер ме гледа, сякаш съм полудял. Да, полудял съм. Вече няма съмнение.

Три сутринта е. Надул съм до дупка „Проклеймърс“ и знам, че трябва да изляза да убия някого. Да има някаква полза и от мен, нали така?

Пистолет.

Пистолет.

Думата ме пронизва като куршум и за кой ли път поглеждам към него, за да се уверя, че е истински. Ярката светлина от кухнята осветява и част от хола. Портиер протяга лапа и лекичко ме драска — иска да го погаля.

— Разкарай се, Портиер! — излайвам насреща му, но огромните му кафяви очи ме молят да се успокоя.

Предавам се и го погалвам по корема за извинение. После правя кафе. Няма шанс да заспя тази нощ. „Проклеймърс“ току-що са започнали ново парче — следващото след „Петстотин мили“ — и този път ми звучат по-малко безнадеждно.

Докато карам таксито из града, си мисля, че безсънието със сигурност убива. Вече е ден. Очите ми парят. Стъклото е свалено и топлият въздух дълбае в тях, но не затварям. Пистолетът е вкъщи под дюшека, където го оставих през нощта. Пистолетът под дюшека, а картата — в чекмеджето. Трудно ми е да кажа кое ме тормози повече. Сепвам се и си казвам, че е време да спра да хленча.

В гаража виждам Одри да се целува с един от новите шофьори. Едва ли е по-висок от мен, но явно ходи да тренира. Езиците им се докосват и се извиват. Ръцете му са на хълбоците ѝ, а нейните — в задните джобове на джинсите му.

Добре че не взех пистолета, си казвам, но знам, че това са празни приказки.

— Здравсти, Одри — измърморвам, когато ги подминавам, но тя не ме чува.

Запътвам се към канцеларията на шефа, Джери Бостън. Джери е изключително дебел, с мазна коса, зализана върху плешивината на темето му.

Чукам на вратата му.

— Влез! — обажда се той отвътре. — Време беше... — И спира наред изречението. — А, помислих си, че е Мардж. Отиде да ми вземе

кафе още преди половин час.

Току-що бях видял Мардж да пуши в гаража, но предпочитам да си мълча. Тя ми е симпатична, пък и не искам да се месея където не ми е работа. Затварям вратата и се гледаме с Джери.

— Е? — пита той. — Какво има.

— Аз съм Ед Кенеди, господине, и карам...

— Не може да бъде! Какво искаш?

— Брат ми днес се пренася — лъжа аз. — Ще може ли да взема колата след работа, да прекарам някои неща?

Той ме гледа благо и се усмихва.

— И за какъв дявол да ти я давам? Някъде на моите коли да пише „Товарни превози“? Да ти приличам на благотворителна организация? Купи си кола и си превозвай колкото искаш! — вече раздражено отсича той.

Не губя присъствие на духа, а се приближавам още малко.

— Господине, имало е случаи да карам ден и нощ и никога не съм вземал почивка.

Ако трябва да съм честен, заради деветте месеца стаж, които имам, работя една седмица дневна и една нощна смяна. Не знам дали е законно. Новите работят само нощем, ветераните — само денем, а аз карам и дневни, и нощни.

— Моля ви само за една вечер. Ще си платя, ако трябва.

Бостън се навежда напред върху бюрото и ми напомня за Шефа Хог.

Пристига Мардж с кафето и казва:

— Здравсти, Ед, как си?

Ще ми се да й отговоря, че тоя задник не иска да ми даде колата за една вечер, но вместо това казвам:

— Добре съм, Мардж, а ти?

Тя оставя кафето на бюрото и тактично си тръгва.

Босът отпива глътка и въздъхва:

— А, бива си го!

Настроението му се променя. Жива и здрава да е Мардж. Добра работа свърши.

— Хубаво, Ед, щом си вършиш работата, ще ти разреша да вземеш колата. Но само за една вечер, нали?

— Благодаря.

— Утре на работа ли си? — Той поглежда в графика и сам си отговаря: — Нощна смяна.

Замисля се над кафето и накрая решава проблема.

— Ще я върнеш утре по обяд. Нито минута по-късно. Ще я прегледам следобед. За ремонт е.

— Да, господине.

— Остави ме сега да си изпия кафето на спокойствие.

Излизам. Минавам покрай Одри, която още продължава заниманието си с новия. Казвам довиждане, но тя пак не ме чува. Тази вечер няма да играе карти, аз също. Марв ще бъде бесен, но ще го преживее някак. Ще накара сестра си да играе на мястото на Одри, а баща му ще замести мен. Петнадесетгодишната му сестра е свястно хлапе, но има лошия късмет Марв да ѝ е брат. Той ѝ прави живота ад по най-различни начини. Например всички учители я мразят, защото едно време в училище Марв все се правеше на интересен. Мислят я за безнадежден случай, а тя всъщност е доста интелигентна.

Както и да е, тази вечер не ми е до карти. Опитвам се да хапна нещо, но не се получава. Вадя асото каро и пистолета, слагам ги на кухненската маса и се вирам в тях.

Часовете се изнизват.

Когато телефонът иззвънява, за миг се стряскам, но после съобразявам, че трябва да е Марв. Вдигам слушалката.

— Ало!

— Ед, къде си, по дяволите?

— Вкъщи.

— Защо? С Ричи седим тук и ни се изчака чакалото. А Одри къде е? С теб ли е?

— Не.

— Къде е тогава?

— С един тип от работата.

— Защо?

Същинско дете е. За всяко нещо пита „защо“. Щом я няма, значи я няма, и толкова. И не му е ясно, че нищо не може да се направи.

— Марв — казвам, — имам работа тази вечер. Не мога да дойда.

— Каква работа?

Дали да не му кажа? Решавам се.

— Добре, Марв, ще ти кажа защо не мога да дойда...

— Хайде, давай.

— Хубаво — казвам. — Трябва да убия един човек. Това устройва ли те?

— Виж какво, Ед, не се бързай с мен! — кипва той. — Не съм в настроение да ти слушам идиотските словоизлияния.

Словоизлияния? Откога Марв е започнал да употребява такива думи?

— Домъкни се тук. Не дойдеш ли, ще гледаш Коледния мач отдалече. Днес говорих с някои от момчетата да участваш.

Коледният мач е пълна безсмислица — футбол, който се играе преди Коледа на игрището, и идиоти като Марв ритат боси. От няколко години той успява да ме прилъже да участвам и всеки път едва не ми счупват врата.

— Добре, тази година не ме брой — казвам. — Няма да дойда.

И затварям. Както се и очаква, телефонът звъни втори път, но аз само вдигам слушалката и я оставям. Едва не се разсмивам, като си представям как Марв псува отсреща. А сега крещи:

— Мариса! Ела тук да играем карти!

Не ми трябва много време да се съсредоточа върху онова, което ми предстои да свърша. Тази е единствената вечер, когато мога да осъществя плана си. Единствената с таксито на разположение. Единствената с моята мишена. Единствената с пистолета. Полунощ приближава по-скоро, отколкото съм се надявал.

Целувам Портиер по бузата и излизам. Не се обръщам, защото съм твърдо решен тази нощ да се върна през същата тази врата. Пистолетът е в десния джоб на якето ми. Картата е в левия заедно с шише водка, в която съм добавил солидно количество хапчета за сън. Дано да има ефект.

Разликата тази вечер е, че не отивам на „Едгар стрийт“. Насочвам се към „Мейн стрийт“ и чакам там. Когато затворят кръчмите, един от посетителите няма да се прибере у дома.

Вече е късно, когато пияниците тръгват да се разотиват. Моят човек не може да бъде сбъркан благодарение на габаритите си. Той изревава довиждане на приятелчетата си, без да знае, че е за последен път. Обръщам таксито, така че да гледа в същата посока като него. Той изниква с цялата си огромна маса в страничното огледало и ме подминава. Изчаквам го да се отдалечи малко, паля колата и карам към

него. Потен съм, но това вече не ме притеснява. Знам, че ще го направя. Вече съм се захванал с това и връщане назад няма.

Спирам до него и тихо подвиквам:

— Ще те карам ли, мой човек?

Той ме поглежда отвисоко и се оригва.

— Нямам пари.

— Нищо, като те гледам как си се наредил, ще те откарам и без пари.

Той се засмива и плюе, после се насочва към другата врата. Вече вътре, понечва да ми каже адреса си.

— Не се притеснявай — прекъсвам го. — Знам къде живееш.

Сякаш съм обзет от някакво вцепенение. Без него не бих могъл да продължа. Спомням си Анджелина и как майка ѝ се разпадна на парчета в магазина. *Трябва да го направя. Трябва, Ед.* Кимам сам на себе си.

Вадя водката от джоба си и му я предлагам. Той я грабва, без да се поколебае и секунда.

Знаех си, поздравявам се наум. *Човек като този взема всичко, което иска, без да се замисли.* А такива като мен мислят прекалено много.

— Няма да ти откажа — казва той и дръпва здрава глътка.

— Задръж я — казвам. — Твоя е.

Той не ми отговаря, но продължава да пие, а аз подминавам „Едгар стрийт“ и се насочвам на запад, към покрайнините на града. Там има едно място, наречено Катедралата, до което се стига по черен път. Скалистото планинско било, от което се открива гледка към просторна равнина, обрасла с храсталак. Още не сме излезли от града, когато той заспива. Шишето се изплъзва от ръката му и водката се излива върху него, но аз не спирам.

След малко повече от половин час стигам черния път и продължавам още толкова по него. Когато пристигаме, минава един след полунощ. Гася мотора и оставаме сами с тишината.

Време е да стана свиреп или поне да се направя на свиреп, доколкото е възможно.

Слизам от колата и обикалям от другата страна. Отварям вратата. Удрям го през лицето с пистолета.

Никаква реакция.

Удрям го отново.

След петия опит той се стряска за миг, усетил вкуса на кръвта, която се стича от носа и устата му.

— Събуди се! — заповядвам му.

Той се поколебава. Не разбира къде е и какво става.

— Слизай!

Пистолетът е насочен в челото му.

— Ако се чудиш дали е зареден, това може да ти е последната мисъл.

Той още е зашеметен, но очите му са разширени. Понечва да скочи, но много бързо осъзнава, че ще му е трудно дори да слезе от колата. Най-сетне успява да се измъкне и аз го повеждам по пътя с опрян в гърба му пистолет.

— Ще мине точно през гръбнака ти — казвам му — и после ще те оставя тук. Ще се обадя на жена ти и детето ти да дойдат да те видят, ако искат. Може да потанцуват около теб. Ще ти хареса ли? Или пък да те уцеля в черепа, та да умреш бързо? Ти избираш.

Той пада, но аз го посрещам с костеливото си момчешко коляно.

Пистолетът остава насочен към тила му.

— Искаш ли да умреш? — Гласът ми трепери, но е изпълнен с решимост. — Ти го заслужаваш, само това ще ти кажа.

Отдръпвам се от него и му изкрещявам:

— Ставай и тръгвай, иначе ще умреш още сега!

И чувам звук.

Идва откъм земята.

Осъзнавам, че мъжът плаче. Но тази нощ ми е все тая. Трябва да го убия, защото бавно, почти без усилие и с пълно пренебрежение този човек убива всяка нощ жена си и детето си. И само аз, Ед Кенеди, обикновеното момче от предградията, имам шанса да сложа край на това.

— Стани!

Отново тиквам пистолета в него и поемаме нагоре, към Катедралата.

Когато стигаме върха, карам го да застане на около пет метра от ръба. Пистолетът е насочен към тила му. Аз съм на два-три метра зад него. Няма как да се обърка нещо.

Освен че започвам да треперя.

Започвам да се треса.

Започвам да се люшкам при мисълта, че ще убия друго човешко същество. Настроението, което ме обгръщаше до този момент, вече го няма. Усещането за неуязвимост ме е напуснало и внезапно си давам сметка, че ще трябва да направя това, подкрепян единствено от собствената си човешка слабост. Задъхвам се. Още малко и ще се пречупя.

Питам ви, какво бихте направили вие на мое място? Кажете ми.

Моля ви, кажете ми!

Но вие сте далеч от всичко това. Пръстите ви прелистват тези чудати страници, които по някакъв начин свързват живота ви с моя. Очите ви не са застрашени от нищо. Тази история е само още няколкостотин страници от вашето съзнание. А за мен е тук и сега. Трябва да премина през това и да си платя цената. Нищо вече няма да е същото. Ще убия този човек и също ще умра вътрешно. Искане ми се да викам. Да крещя: „Защо?“ Тази нощ пръснатите звезди искрят като ледени висулки, но нищо не може да ме утеши. Нищо не може да ми предложи път за бягство. Фигурата пред мен се свлича, а аз стоя над нея и чакам.

Чакам.

И се опитвам да намеря по-добър отговор.

Господи, как е застинал пистолетът в ръката ми! Студен и топъл, хлъзгав и грапав едновременно. Не мога да овладеем треперенето си. Знам, че ако ще го направя, ще трябва да опра пистолета в плътта на човека, иначе няма да уцеля. Ще трябва да забия куршума в него и да гледам как човешката му кръв го залива. Да го гледам как умира в прилив на неосъзната жестокост. И колкото и да си казвам, че постъпвам правилно, продължавам да търся отговор — защо тъкмо аз? Защо не Марв, Одри или Ричи?

„Проклеймърс“ кънтят в главата ми.

Представете си го.

Представете си как убивате някого под съпровода на двама шотландски кретени с очила и зализани прически. Как ще я слушам тази песен някога? Какво ще правя, ако я пуснат по радиото? Ще си мисля за нощта, когато съм убил друг човек и съм отнел живота му със собствените си ръце.

Трепера и чакам. Трепера и чакам.

Той започва да хърка. И така с часове.

Първата утринна светлина започва да се мерзелее на хоризонта и малко преди слънцето да се покаже на изток, решавам, че е време.

Събуждам го с пистолета. Този път той реагира мигновено и аз отново заставам на три метра зад него. Той се изправя и понечва да се обърне, но размисля. Приближавам се и насочвам пистолета към тила му.

— Аз съм избран да сложа край на това, което причиняваш на семейството си. Гледах те какво правиш с тях. Това не може да продължава. Кимни, ако ме разбираш. — Той бавно кима. — Разбираш ли, че ще умреш заради това, което правиш?

Този път няма отговор. Удрям го още веднъж.

— Е?

Той кима.

Слънцето подава глава иззад хоризонта и аз стискам по-здраво пистолета. Пръстът ми е на спусъка. По лицето ми се стича пот.

— Моля те! — простенва той.

Привежда се напред, готов да рухне. Има чувството, че ако падне, ще умре. Разтърсват го ридания, от които още повече ми припява.

— Съжалявам, толкова... Ще спра, няма вече...

— Какво ще спреш?

— Знаеш какво... — измънква той.

— Искам да го чуя.

— Ще спра да я карам да...

— Да я караш?

— Добре де, да я насилвам.

— Така е по-добре. Продължавай.

— Няма вече, обещавам.

— Как мога да ти вярвам, по дяволите?

— Можеш.

— Това не е отговор. Все едно нищо не си ми казал. — Сръчквам го по-силно с пистолета. — Отговори ми!

— Защото ако продължавам, ти ще ме убиеш.

— Ще те убия още сега!

Отново ме тресе и съм плувнал в пот. Не мога да повярвам, че това ми се случва.

— Сложи си ръцете на тила!

Той се подчинява.

— Иди до ръба.

Той го прави.

— Как се чувстваш сега? Но си помисли, преди да ми отговориш.

От това какво ще ми кажеш зависи много.

— Чувствам се, както се чувства жена ми всяка вечер, когато се прибирам.

— Уплашен до смърт?

— Да.

— Точно така.

Приближавам се до него, насочвам пистолета и се прицелвам.

Спусъкът е хлъзгав от пот.

Раменете ме болят.

Дишай, напомням си. Дишай.

Обзема ме внезапно спокойствие и аз натискам спусъка. Шумът от изстрела проглушава ушите ми и също като в деня на обира пистолетът е топъл и лек в ръката ми.

ВТОРА ЧАСТ

КАМЪНИТЕ НА ДОМА

А. ОСТАНКИТЕ

Сухота.

Измъквам се от колата и се затътрям към замрежената врата. Чувствам се напълно опустошен. Това усещане ме пронизва — не, лъкатуши в мен. Вече не ме е грижа, че съм пратеник. Обзема ме чувство за вина. Отърсвам се от него, но то пропълзва обратно. Никой не е казвал, че ще е лесно.

Пистолетът.

Още го усещам в ръката си. Топлият, гладък метал, който прилепва към кожата ми. Сега той е в багажника на таксито, отново студен и застинал, и се преструва на невинен.

Докато вървя към верандата, отново чувам как тялото му глухо се строполява на земята. Явно не можеше да повярва, че още е жив. Всеки негов дъх беше конвулсия, всмукваща живота, за да го запази и задържи. Всичко беше свършило. Бях стрелял към слънцето, но то беше твърде далеч. Някаква част от мен се запита къде ли е паднал куршумът.

По обратния път, докато гумите на колата заличаваха собствените си следи, често поглеждах към мястото до себе си. Беше пълно с празнота.

Останките на онзи смъртник сигурно още са проснати на равната земя и вдишват праха, наслояващ се в дробовете му.

Единственото, което искам в този момент, е да вляза вътре и да прегърна Портиер. Дано и той да ме прегърне.

Двамата пием кафе.

— Хубаво ли е? — питам го.

Великолепно, отговаря той.

Понякога ми се иска да съм куче.

Слънцето вече наистина е изгряло и хората тръгват на работа. Аз седя до кухненската маса и си мисля, че със сигурност никой на моята безлична, влажна от росата улица не е имал нощ като моята.

Представям си ги как стават през нощта, за да пуснат една вода, или получават едновременно оргазъм в леглата си, а аз цяла нощ съм бил навън и съм тикал дулото на пистолета в тила на друг човек. *Защо аз?* Както обикновено няма отговор. Знам само, че би било чудесно да правя любов, а не опит за убийство. Имам чувството, че съм изгубил нещо и кафето ми изстива. Вонята на Портиер се надига от пода и ме погалва. Сънливостта му ме успокоява и разгонва тежките мисли.

Малко след това телефонът иззвънява.

О, не, само това ти липсва, Ед.

Те са, нали?

Пулсът ми се учестява и се заплита. Глупав пулс. Продължавам да седя.

Телефонът звъни.

Петнадесет пъти.

Прескачам Портиер и гледам тъпо слушалката. Най-сетне се решавам да вдигна. Гласът ми е сипкав като сух пясък.

— Ало!

Гласът отсреща е гневен, но слава богу, е на Марв. Някъде отзад се чува шум. Чукане, коване, ругатни. И на този фон — гласът на Марв.

— Благодаря, че вдигна скапания телефон, Ед! — казва той. Лично на мен в този момент изобщо не ми е до това. — Вече си мислех...

— Я млъквай, Марв! — сопвам му се и затварям.

Както се и очаква, той пак звъни.

— Какво ти става, по дяволите?

— Нищо, Марв.

— Престани с глупостите, Ед. Тая нощ ми се разказа играта.

— Какво, да не си се опитвал и ти да убиеш някого?

Портиер ме поглежда, сякаш пита дали не търсят него, но бързо се преориентира към паничката си и започва да я облизва с надеждата да открие някакви остатъци от кафе.

— Пак ли започваш с тези безсмислици? — Безсмислици. Харесва ми, когато тип като Марв използва такива думи. — Чувал съм какви ли не извинения, Ед, но такова нещо за пръв път чувам.

Предавам се.

— Добре де, Марв, забрави. Казах го ей така.

— А, хубаво тогава. — Марв е най-доволен, когато нямам какво да кажа. Най-сетне си идваме на думата, както е разчитал. — Какво, помисли ли си?

— За кое?

— Знаеш за кое.

Неволно повишавам тон.

— Не, Марв, нямам никаква представа за какво говориш. Едва е съмнало, цяла нощ не съм си бил въкъщи и някак си не съм подготвен емоционално за този задушевен разговор! — Искан ми се пак да затворя, но устоявам на изкушението. — Бъди така добър и ми кажи за какво става дума.

— Добре де, добре. — Държи се, сякаш аз съм най-голямото копеле на света и той ми прави услуга, като не затваря. — Просто някои от момчетата питат дали ще участваш, или не.

— В кое?

— Знаеш в кое.

— Просветли ме.

— В Коледния мач естествено.

Мамка му, проклинам се аз, босият футбол! Как можах да забравя? Какво себично копеле съм!

— Наистина не съм мислил за това, Марв.

Той е обиден. И не просто обиден, а направо потресен до дъното на душата си. Поставя ми ултиматум.

— Тогава си помисли, Ед, и ми кажи до утре ще играеш ли, или не. Ако не, ще повикаме някой друг. Знаеш ли колко хора чакат? Това е въпрос на престиж. Някои момчета като Джими Кантрел и Хорс Хенкок мило и драго дават да участват...

За миг изключвам. Хорс Хенкок? Господ да ме убие, ако се сещам кой е той. Едва когато чувам сигнала, осъзнавам, че Марв ми е затворил. Най-добре е да му звънна по-късно и да му кажа, че ще играя. Току-виж някой ми строши врата в копривата. Би било чудесно.

Махам се от телефона, вземам една найлонова торбичка и прибирам в нея оръжието на престъплението от багажника. Слагам го обратно в чекмеджето и се опитвам да го забравя. Без особен успех.

Заспивам.

Лежа в леглото, часовете са застинали около мен. Сънувам изминалата нощ, искрящото утринно слънце и треперещия гигант в

краката ми. Дали вече се е прибрал в града? Пеша ли е вървял, или е успял да хване някоя кола? Опитвам се да не разсъждавам за това. Всеки път, когато тези мисли се промъкнат при мен в леглото, се обръщам на другата страна и се мъча да ги заглуша. Те обаче пак успяват да се прокраднат.

Когато се събуждам, имам чувството, че отдавна е минал обяд, но е едва единадесет. Портиер навира в мен мокрия си нос за целувка. Връщам таксито в гаража, прибирам се у дома и го извеждам на разходка.

— Отваряй си очите — казвам му, когато излизаме на улицата. Параноята вече се е загнездила у мен. Мисля си за мъжа от „Едгар стрийт“, макар да знам, че е последната ми грижа. По-скоро трябва да се притеснявам от онзи, който ми е пратил асото каро. Имам неприятното чувство, че те вече знаят, че съм изпълнил поръчението, и скоро ще ми пратят следващата карта.

Пики. Купи. Спатии.

Чудя се коя ли ще е следващата карта, която ще намеря в пощенската кутия. Пиките ме притесняват най-много. А асото пика направо ме плаши. Винаги ме е плашело. Мъча се да не мисля за това. Имам чувството, че ме наблюдават.

Късно следобед правим солиден преход и се озоваваме у Марв, където се е събрал много народ.

Влизаме в двора и аз го викам. Марв отначало не ме чува, но когато се приближава, казвам:

— Пиши ме и мен, Марв.

Той разтърсва ръката ми, сякаш току-що съм го поканил за шафер на сватбата си. За Марв е важно и аз да участвам, защото от няколко години играем заедно на този ден и той иска това да се превърне в традиция. И понеже си вярва, не бива да гледам отвисоко на тази работа. Това е положението.

Наблюдавам Марв и останалите хора в задния му двор.

Те никога няма да напуснат това място. Няма да поискат и това е хубаво.

Говоря си още малко с Марв и се опитвам да си тръгна, макар че няколко души ми предлагат бира от хладилните си чанти. Всички са с

бермуди, потници и джапанки. Марв идва с мен до вратата, където ме чака Портиер. Вече съм почти на ъгъла, когато ме повиква.

— Ей, Ед!

Обръщам се. Портиер продължава. Никога не се е интересувал особено от Марв.

— Благодаря.

— Няма защо — казвам и си тръгвам. Връщам Портиер у дома, отивам в гаража и се разписвам. Докато карам през града, отново си мисля за изминалата нощ. Фрагменти от нея стоят край пътя и препускат редом с колата. Когато някой от образите забави ход и избледнее, на негово място идва друг. Вглеждам се за миг в огледалото и не мога да се позная. Имам чувството, че не съм аз. Дори като че ли не си спомням кой е този Ед Кенеди.

Не чувствам нищо.

Имам късмет, че на другия ден съм почивка. С Портиер седим в парка на главната улица. Следобед е и съм купил по един сладолед за двамата. Две в едно. Манго и портокал за мен, дъвка и капучино за него. Хубаво ни е да седим на сянка и да ядем сладолед. Наблюдавам внимателно как Портиер деликатно се захваща с лакомството, като първо размеква фунийката с лигите си. Голяма работа е.

Нечии стъпки изшумоляват в тревата зад нас.

Сърцето ми подскача.

Виждам сянка. Портиер продължава да яде — може да е голяма работа, но като пазач никакъв го няма.

— Здравей, Ед — прозвучава познат глас.

Сърцето ми се връща на мястото си. Това е Софи и аз зървам за миг атлетичните ѝ крака, докато ме пита може ли да седне при мен.

— Разбира се — казвам. — Искаш ли сладолед?

— Не, благодаря.

— Не искаш ли да правиш компания на Портиер?

— Не, благодаря — засмива се тя. — Портиер ли?

Погледите ни се срещат.

— Това е дълга история.

И двамата мълчим и чакаме, докато най-сетне си спомням, че аз съм по-възрастният и е редно пръв да започна разговора. Но не го

правя.

Не искам да похабявам това момиче с празно дърдорене. Красива е.

Ръката ѝ се спуска надолу и леко погалва Портиер.

Седим така около половин час. По някое време усещам, че ме гледа. Гласът ѝ прониква в мен.

— Липсваш ми, Ед.

Поглеждам я и казвам:

— И ти на мен.

Най-плашещото е, че е истина. Толкова е млада, а ми липсва. Или пък съм се вкопчил в нея, защото я свързвам с хубавото послание? Мисля, че ми липсват чистотата и искреността ѝ.

Тя е заинтригувана.

Усещам го.

— Още ли бягаш? — питам.

Тя кимва вежливо, както се очаква.

— Боса?

— Разбира се.

На лявото ѝ коляно още има коричка, но когато го поглеждаме, в очите ѝ не виждам съжаление. Тя е довольна, а аз ако не друго, съм доволен от нейното задоволство.

Толкова си красива, когато тичаш боса, мисля си, но не се решавам да го кажа.

Портиер довършва сладоледа и се наглася по-удобно под ръката ѝ.

Някъде зад нас се чува клаксон. За нея е. Тя става.

— Трябва да тръгвам.

Без сбогуване. Просто си тръгва, но по някое време спира.

— Добре ли си, Ед?

Обръщам се и не мога да не се усмихна.

— Чакам — казвам.

— Какво?

— Следващото асо.

Тя е умна и знае какво да каже.

— Готов ли си за него?

— Не — казвам и си давам сметка за един прост факт. — Но така или иначе ще го получа.

Този път тя наистина си тръгва и виждам как баща ѝ ме гледа от колата. Дано не ме мисли за някой извратеняк, който дебне из парковете невинните момичета. Особено след случая с кутията за обувки.

Усещам върху крака си муцуната на Портиер, който ме гледа отдолу с прекрасните си старчески очи.

— Е? — питам го. — Какво ще бъде, приятелю? Купа, спатия или пика?

Какво ще кажеш за още един сладолед, предлага той.

Много ми помогна, няма що.

Схрусквам фунийката и се изправям. Сега забелязвам колко схванат и пребит се чувствам два дни след случката при Катедралата. Опитът за убийство не е лесна работа.

2. ПОСЕЩЕНИЕТО

Минава и третият ден, но все още няма нищо.

Отскачам до „Едгар стрийт“. Къщата е тъмна. Жената и момиченцето спят, а мъжът още не се мярка никакъв. Замислям се за момент дали да не се върна при Катедралата да видя — ами ако е скочил или му се е случило нещо?

Но се сепвам.

Може ли да съм такъв смешник?

От мен се очакваше да го убия, а аз съм седнал да се тревожа за здравето му. Чувствам се виновен за всичко, което му сторих, но от друга страна ме мъчи чувство за вина, че не го убих. Все пак нали затова бях пратен! Мисля, че пистолетът в пощенската ми кутия беше недвусмислен знак.

Може би се е добрал до магистралата и е продължил пеша.

А може да се е хвърлил от скалата.

Налагам си да спра, преди да съм изредил всички възможни сценарии. Скоро няма да имам време да се притеснявам. Още няколко дни.

Една вечер се връщам, след като сме играли карти, и къщата мирише различно. Освен миризмата на Портнер се долавя и още нещо. В носа ме удря ароматът на пекарна. На пай.

Пристъпвам колебливо към кухнята и виждам, че лампата е запалена. Някой седи в моята кухня и яде пай, който е извадил от камерата ми и е опекъл. Усещам миризмата на колбаси и сос. Няма как да не надушиш соса.

С нищо неоправдан оптимизъм се оглеждам за нещо тежко, което да използвам като оръжие, но откривам само дивана.

Когато влизам в кухнята, виждам само една самотна фигура. Не вярвам на очите си.

На масата ми седи мъж с бандитска маска на главата и яде пай с месо и сос. Врхлитат ме рояк въпроси, но нито един не е на място.

Човек не може всеки ден да види такова нещо. Докато се чудя какво да правя, с внезапна паника осъзнавам, че още един стои зад мен. Не!

Събужда ме сочно облизване.

Портиер.

Слава богу, добре си, казвам му. Не с думи — просто затварям очи с облекчение.

Той ме облизва отново, а езикът му е червен от кръвта, която се стича по лицето ми. Усмихва ми се.

— И аз те обичам — казвам му с призрачен глас. Не съм сигурен дали наистина излиза от гърлото ми и дали е истински. Осъзнавам, че не чувам нищо извън мен. Всичко е вътре и някак застинало.

Мърдай, казвам си, но не мога. Сякаш съм зазидан за пода на кухнята. Дори правя грешката да се опитам да си спомня какво е станало. В резултат на това около мен се надигат неясни шумове и лицето на Портиер, надвесено отгоре, се размива. Виждам го като предвестник на смъртта. Това може би е прологът.

Съзнанието ми се свива на кълбо.

И се приготвя да заспи.

Пропадам вътре в себе си и се чувствам в капан. Сгромолясвам се през няколко пласта мрак и почти съм стигнал дъното, когато нечия ръка сякаш ме сграбчва за гърлото и ме измъква в реалността, при болката. Този някой буквално ме влачи през кухнята. Флуоресцентната светлина ме реже през очите, а от миризмата на пай със сос ми се гади.

Подпират ме в седнало положение на пода и аз оставам там почти без съзнание, стиснал главата си с ръце.

Скоро от мъглата изникват двете фигури и вече ги различавам в бялата светлина на кухненската лампа.

Те се усмихват.

Мятат към мен усмивки от дълбините на две много плътни маски. И двамата са малко над среден ръст, мускулести и силни, особено в сравнение с мен.

— Здравей, Ед.

— Как се чувстваш, Ед?

Без капчица мисъл в главата си.

— Кучето ми... — изстенвам. Главата ми се процежда през пръстите и думите ми бързо потъват. Вече съм забравил, че Портиер ми помогна да дойда в съзнание.

— Трябва му едно хубаво къпане — казва единият.

— Добре ли е?

Тихи, плашливи думи, които се накъсват и треперят в усилието си да се задържат във въздуха.

— И каишка против бълхи.

— Бълхи? — повтарям. Гласът ми се пръсва по пода. — Той няма бълхи...

— А това какво е?

Един от мъжете ме хваща за косата и повдига главата ми. Показва ми ръката си, изпъстрена е ухапвания от насекоми.

— Не са от Портиер — казвам и не мога да се начудя на ината си в положение като моето.

— Портиер ли?

Също като Софи неканените гости се чудят на името му.

Потвърждавам с кимане, което за моя изненада успява донякъде да ме събуди.

— Добре де, с бълхи или без, той добре ли е?

Двамата се споглеждат и единият отхапва от пая си.

— Дарил — казва той, — не съм сигурен, че тонът на Ед ми харесва. Някак е... — Явно подходящата дума му убягва. — Как да го кажа...

— Неприятен?

— Не.

— Заядлив?

— Не. — Думата най-сетне му идва. — По-лошо, непочтителен.

Той я изрича с тихо, убийствено презрение и ме гледа настойчиво. Очите му ме предупреждават по-красноречиво от думите. Това ми подсказва, че трябва да избухна в плач и да моля коленопреклонно да не закачат моето обичащо кафе куче.

— Моля ви — казвам най-сетне, — нали няма да му направите нищо?

Суровият поглед се смекчава.

— Няма.

Това е най-хубавата дума, която съм чувал някога.

— Но хич не го бива за пазач — добавя другият, докато си довършва пая и топи последните зальци в соса. — Знаеш ли, че когато влязохме, спеше?

— Не се съмнявам.

— А когато се събуди, дойде да проси храна.

— И какво?

— Дадохме му пай.

— Печен или замразен?

— Печен, Ед! — засяга се той. — Все пак не сме диваци. Дори сме доста цивилизовани, може да се каже.

— А за мен остана ли?

— Съжалявам, кучето изяде последното парче.

Ненаситен гладник, казвам си аз, но не мога да му се сърдя. Кучетата ядат каквото им падне. С природата не се спори. Както и да е, не е зле да ги хвана натясно.

Изстрелвам светкавично:

— Кой ви прати?

Изречен, въпросът ми губи скорост и увисва безпомощно във въздуха. Изправям се и предпазливо сядам на един от свободните столове. Чувствам се малко по-уверено, защото вече осъзнавам, че ставащото е част от онова, което предстои да се случи.

— Кой ни е пратил ли? — повтаря онзи с пая. — Добър въпрос, Ед, но знаеш, че не можем да ти кажем. За нас ще бъде огромно удоволствие, но и ние самите не знаем. Просто си вършим работата, за която ни плащат.

Тук избухвам.

— Какво? — Това не е въпрос, а обвинение. — На мен никой не ми плаща! Никой не ми дава...

И получавам шамар. Солиден.

Мъжът сяда и продължава да яде, потапяйки последния зальк в локвичката сос в чинията си.

Това ми дойде в повече, мисля си. Хиляди благодарности.

Той спокойно дояжда коричката, преглъща и казва:

— Я стига си хленчил, Ед! Всички имаме задължения. Всички страдаме. Всички търпим разочарования в името на общото благо.

Приятелят му е впечатлен, както и той самият.

Двамата си кимат.

— Хубаво го каза — заявява вторият. — Опитай се да го запомниш.

— Да, трябва. Как беше, в името на...

Той се замисля, но не успява да го повтори.

— Общото благо — подсказвам тихичко.

— Какво, Ед?

— Общото благо.

— Да, разбира се! Ще ми дадеш ли нещо за писане, Ед?

— Не.

— Защо?

— Тук не е книжарница.

— Пак този тон!

Той се изправя, удря ми нов шамар, по-силен от предишния, и небрежно се отпуска на стола.

— Хубав шамар — казвам. — Заболя ме.

— Благодаря. — Той поглежда ръката си, омазана с кръв и мръсотия. — Много си зле, Ед, да знаеш.

— Знам.

— Какво ти става?

— Искам пай.

Честна дума, понякога съм същинско дете. Сигурно вече сте го разбрали от досегашните ми постъпки. Голямо досадно дете. Марв не е единственият.

Онзи, който ме шамароса, ме имитира с тъничко гласче:

— Искам пай... — И добавя с въздишка: — Ти чуваш ли се? Трябва да пораснеш, да знаеш.

— Знам.

— Е, първата стъпка е направена.

— Благодаря.

— Та докъде бяхме стигнали?

Всички се замисляме.

Безмълвно.

Портиер гузно се вмъква в кухнята.

Предполагам, че моментът не е подходящ за кафе, пита все пак.
Ама че наглост!

Само го поглеждам кръвнишки и той дава на заден ход. Ясно му е, че е сгазил лука.

Тримата го гледаме как се измъква.

— Надушва се отдалече, а? — казва единият.

— И още как!

Онзи, който е приключил последен с яденето, става и тръгва да мие чиниите.

— Няма нужда — казвам му.

— А, не, нали ти казах, че сме цивилизовани!

— Да, така беше.

Той си изтръсква ръцете и се обръща.

— Имам ли някъде сос по маската?

— Нищо не виждам — отговаря другият. — А аз?

Онзи се навежда да го огледа.

— Не, чиста е.

— Хубаво.

Партньорът му чегърта известно време физиономията си и казва:

— Ама че гадост! Зверски сърби.

— Наистина ли, Кийт?

— Теб не те ли сърби?

— Разбира се, че ме сърби! — Дарил е изумен, че му се налага да води такъв разговор. — Но не се оплаквам на всеки пет минути, пали?

— Тук сме от един час.

— И така да е, спомни си, че трябва да изтърпим всичко това в името на... — Той щраква с пръсти към мен.

— На общото благо.

— Точно така. Благодаря, Ед. Браво, хубаво се сети.

— Пак заповядай.

Вече сме почти приятели, усещам го.

— Слушай, Дарил, не можем ли просто да приключим с това, та да сваля най-сетне тая вълнена маска?

— Къде ти е дисциплината, Кийт? Всички уважаващи себе си ликвидатори имат безупречна дисциплина, така ли е?

— Ликвидатори ли? — повтарям.

— Ами така си викаме ние — свива рамене Дарил.

— Звучи доста точно — признавам.

— И на мен така ми се струва.

Той се замисля дълбоко. Накрая проговаря.

— Прав си, Кийт, най-добре е да се омитаме. Взе патлака, нали?

— Да, беше в чекмеджето.

— Добре.

Дарил се изправя и вади от джоба на якето си плик. На него пише Ед Кенеди.

— Трябва да ти предам нещо, Ед. Стани, синко.

Подчинявам се.

— Извинявай — казва той с нотка на оправдание, — но имам заповед. Трябва да ти кажа нещо — досега се справяш добре. — След което понижава глас. — И между нас да си остане, че ако разберат, ще ми отрежат главата... Знаем, че не си убил онзи тип.

Той се извинява още веднъж и ми вкарва един десен прав под ребрата.

Превивам се.

Подът на кухнята е мръсен.

Навсякъде е пълно с косми от Портиер.

Следващият пестник се стоварва върху тила ми.

Опитвам пода на вкус.

Устните ми се сливат в целувка с него.

Усещам как пликът каца плавно на гърба ми.

Някъде отдалеч до мен за последен път долита гласът на Дарил:

— Извинявай, Ед. Късмет!

Стъпките им отекват в къщата и чувам гласа на Кийт.

— Мога ли вече да сваля маската?

— След малко — отговаря Дарил.

Светлината в кухнята помръква и отново потъвам.

3. ПЛИКЪТ

Иска ми се да можех да кажа, че Портиер ми помага да стана, но няма нищо подобно, разбира се. Той се приближава и ме близва няколко пъти, преди да намеря сили да се изправа на крака.

Лампата полита към мен.

Болката се надига насреща й.

Докато се опитвам да запазя равновесие, Портиер се люшка пред мен и аз отчаяно го моля за помощ. Но единственото, което може да направи той, е да се клати и да ме гледа втренчено. С крайчеца на окото виждам нещо на пода. Спомням си. Пликът.

Паднал е от гърба ми под кухненския стол при валмата косми от Портиер. Навеждам се и го вдигам. Държа го с два пръста, както дете би хванало нещо мръсно, например използвана носна кърпа.

Тръгвам към хола и с облекчение се тръшвам на дивана, а Портиер ме следва по петите. Пликът потрепва, сякаш се присмива на собствената си злокобност, и ми казва: Това е само хартия. Само думи. Но не споменава, че думите могат да вещаят смърт, насилие или нови ужасни, кървави задължения.

Или срещата с нова Софи или Мила, напомням си.

Както и да е, в този момент седим на дивана.

Портиер и аз.

Е?, пита той, опрял муцуна в пода.

Знам.

Работата трябва да се свърши.

Разкъсвам плика и отвътре изпада асо спатия. Има и писмо.

Скъпи Ед,

Явно всичко е наред, щом четеш това писмо. Искрено се надявам главата ти да не е пострадала сериозно. Кийт и Дарил без съмнение са ти споменали, че всички ние сме много доволни от твоя напредък. И ако

интуицията не ме лъже, сигурно са ти намекнали, че не си убил мъжа от „Едгар стрийт“. Добра работа. Ти се справи със ситуацията много ловко и умело. Наистина впечатляващо. Поздравления!

В случай че те интересува, г-н „Едгар стрийт“ наскоро взе влака за едно старо миньорско градче. Сигурен съм, че ще ти е приятно да го научиш...

Но сега си изправен пред нови предизвикателства.

Спатиите не са шега работа, синко.

Въпросът е ти готов ли си?

Или пък е безсмислено да питам? Ти не беше готов и за асото каро. Но се справи.

Късмет и продължавай в този дух. Без съмнение си даваш сметка, че животът ти зависи от това. Довиждане.

Страхотно. Направо идеално.

Разтрепервам се при мисълта, че асото спатия ще разкрие намеренията си. Разумът ми казва да не го вдигам. Дори си представям как Портиер го изяжда, колкото и да изглежда невероятно.

Проблемът е, че го усещам точно под палеца на крака си. Проклетата карта ми тегне като бремене. Като кръст, привързан на гърба ми.

Тя е в ръката ми.

Държа я.

И в очите ми.

Чета я.

Нали сте имали моменти, когато правите нещо и едва след няколко секунди осъзнавате, че го правите? Същото е сега и с мен. Гледам асото спатия и очаквам нов списък с адреси.

Но греша.

Както можете да се досетите, нещата не са чак толкова прости. Този път няма адреси. Няма рутина. Нищо гарантира сигурност. Всичко е изпитание и част от него е в изненадата.

Този път са думи.
Само думи.
На картата пише:

Помоли се пред камъните на дома

Е, какво ще кажете? Какво може да значи това според вас? Адресите поне ме насочваха нанякъде. А „камъните на дома“ може да значи всичко. Всеки. Как да открия място, което няма лице и нищо, което да ме насочи в правилната посока?

Думите ми шепнат.

Картата ми говори тихо в ухото, сякаш това ще ме подсети на мига.

Но няма нищо.

Има само една карта, моя милост и спящо куче, което леко похърква.

По-късно се събуждам, свит на дивана, и виждам, че от тила ми пак е текла кръв. Диванът е в кръв, а вратът ми е ръждив. Болката се е върнала, вече не така остра и режеща, но затова пък постоянна.

Картата е на масичката и плува във валмата прах. Никне от праха.

Навън е тъмно.

Светлината в кухнята е ослепителна.

Когато тръгвам към нея, ме зашеметява.

Ръждивата кръв щипе врата ми и засъхва по гърба ми. По пътя решавам, че трябва да пийна нещо, гася лампата и с препъване се добирам в тъмното до хладилника. Някъде най-отзад откривам една бира и се връщам в хола. Опитвам се да пия и да бъда весел. В моя случай весел означава да не обръщам внимание на картата. Погалвам Портиер с крак и се чудя кой ден е, колко е часът и какво ли ще има по телевизията, ако си направя труда да стана и да пусна телевизора. На пода са разхвърляни няколко книги. Няма да ги чета.

Нещо пропълзва по гърба ми.

Главата ми отново кърви.

4. НИКОЙ. ЕД.

— Още една ли?

— Още една.

— Каква е боята този път?

— Спатия.

— И още нямаш представа кой ти ги праща?

Одри забелязва разлятата по якето ми бира, а после и противната засъхнала кръв по врата ми.

— Господи, какво се е случило с теб?

— Нищо, не се притеснявай.

Честно да ви кажа, чувствам се малко жалък. Първото нещо, което направих, когато слънцето се показа, беше да ида при Одри за помощ. Говорим си известно време пред вратата ѝ, когато си давам сметка, че треперя неудържимо. Слънцето ме сгрява, но кожата ми се опитва да се отърси от мен. Сякаш се бори с плътта ми.

Върти ми се на езика да попитам дали мога да вляза, но отговорът идва сам след няколко напрегнати мига. Онзи тип от работата се появява на заден план и пита:

— Кой е, сладурче?

— Ами... — запъва се Одри.

Миг на неловкост.

И следва нехайното:

— Никой. Ед.

Никой. Ед.

— Добре де, ще се видим по-късно...

Започвам да се отдръпвам заднешком. Чакам.

Какво чакам?

Нея.

Но тя не идва.

Най-сетне прави няколко стъпки навън и пита:

— Ще си бъдеш ли вкъщи, Ед?

Продължавам да се отдръпвам.

— Не знам.

Това е самата истина. Наистина не знам. Джинсите ми сякаш са на хиляда години и са залепнали за краката ми като медуза. Ризата ме изгаря като буца лед. Якето жули ръцете ми, косата ми е разчорлена, очите ми са кървявали. И все още не знам кой ден е.

Никой. Ед.

Обръщам се.

Никой, Ед си тръгва.

Никой, Ед ускорява крачка.

Опитва се да се затича.

Но се спъва.

Заорава в земята и отново минава на бърз ход. Гласът ѝ го догонва, приближава се.

— Ед! Ед!!!

Никой, Ед се обръща.

— Ще мина по-късно, става ли?

Той се предава, капитулира.

— Добре — съгласява се. — Ще се видим по-късно.

И си заминава.

Пред очите му е Одри, застанала на вратата в огромната тениска, която използва вместо пижама. Прекрасна, великолепно разрошена коса. Съвършени бедра. Стройни, окъпани от слънцето крака. Сухи сънени устни. Следи от зъби по врата.

Господи, и ухане на секс! Сърцето ми се свива от болезнен копнеж и аз да ухаю така. Но усещам само миризмата на засъхнала кръв и лепкава бира. Денят е прекрасен. В небето няма нито едно облаче.

Спри да мрънкаш — казвам си по-късно, докато ям корнфлейкс — и за твоё сведение, Ед, днес е вторник и си нощна смяна.

Пращам и асото спатия в същото чекмедже като карото. За миг си представям карето аса в чекмеджето, разгърнати като ветрило, както би ги държал играч. Никога не съм допускал, че може да не искам каре аса. Когато играеш, се молиш за такава ръка. Но животът ми не е игра на карти.

Сигурен съм, че Марв скоро пак ще ме потърси и ще ме кара да тичаме, за да се готвим за Коледния мач. Тази мисъл ме разсмява за миг — представям си как тичаме боси в росата и през зловещата

коприва по запуснатите морави пред къщите. Няма смисъл да тичаш обут, щом на мача ще играеш бос.

Одри пристига към десет, изкъпана и ухаеща на свежо. Косата ѝ е вързана на опашка, ако не се смятат няколко великолепни кичурчета, падащи над очите ѝ. Облечена е в джинси, светлокафяви обувки и синя риза с емблемата на „Свободни такситата“ на джобчето.

— Ед!

— Здравсти, Одри.

Сядаме на ръба на верандата с провесени крака. На небето са се появили няколко облачета.

— Е, какво пише на тази?

Прокашлям се и казвам тихо:

— „Помоли се пред камъните на дома“.

Мълчание.

— Имаш ли някаква представа какво значи това? — пита тя по някое време.

Усещам погледа ѝ върху себе си. Нежността в очите ѝ.

— Никаква.

— А главата ти и... всичко останало? — Тя ме оглежда с гнусливо загрижено изражение и накрая го казва: — Ед, на нищо не приличаш.

— Знам.

Думите се плъзват по краката ми и потъват в тревата.

— Какво направи с онези адреси от първата карта?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

Казвам ѝ. Всичко ми е пред очите.

— Четох на една стара жена, накарах едно прелестно момиче да тича босо, за да свърши разранено, окървавено и прекрасно... — И довършвам все така спокойно: — И трябваше да убия един мъж, който всяка нощ изнасилваше жена си.

Слънцето се подава иззад малък облак.

— Сериозно ли говориш?

— Щях ли иначе да го говоря?

Опитвам се да вложа язвителност в гласа си, но нищо не излиза. Нямам сили за това.

Одри не смее да ме погледне — бои се, че ще прочете отговора в очите ми.

— И направи ли го?

Жегва ме чувство за вина. Да я допусна толкова близо до себе си, дори да ѝ кажа всичко това. Тя не може да ми помогне с нищо. Дори няма да се опита да разбере. Никога няма да усети какво е. Няма да почувства ръцете на малката Анджелина около шията си, нито да види майка ѝ, пръсната на парчета по пода на магазина. Няма да усети ледената студенина на онзи пистолет, нито отчаяното желание на Мила да чуе, че е била достойна за Джими, че никога не го е разочаровала. Няма да улови плахостта в думите на Софи и мълчаливата ѝ красота.

За една-две секунди потъвам.

В тези мисли.

В тези хора.

Когато изплувам и виждам, че още седя редом с Одри, ѝ отговарям.

— Не, Одри, не го убих, но...

— Но какво?

Клатя глава и усещам сълзи в очите си. Опитвам се да ги задържа там.

— Какво, Ед? Какво направи?

Бавно, много бавно изричам:

— Заведох онзи човек при Катедралата и опрях пистолет в главата му. Натиснах спусъка, но не стрелях в него. Стрелях към слънцето. — Безсмислено е да го усуквам повече. — Той е напуснал града и още не се е върнал. Не знам дали ще се върне някога.

— Заслужаваше ли го?

— Какво значение има дали го е заслужавал? Кой съм аз, та да решавам, Одри?

— Добре де. — Тя ме докосва помирително. — Успокой се.

— Да се успокоя? — избухвам. — Да се успокоя? Докато ти се чукаш с онзи тип, Марв замисля някакъв безсмислен футболен мач. Ричи прави каквото там прави, когато не играе карти, и целият този град спи, аз се ровя из кирливите ризи на хората!

— Ти си избран.

— Голямо успокоение!

— А старата дама и момичето? Това лошо ли беше?

Поемам си дъх.

— Не, но...

— Не си ли струваше заради тях да минеш и през това?

По дяволите, мразя я! Принуден съм да се съглася.

— Просто... иска ми се да не беше толкова тежко. — Докато говоря, упорито избягвам да я погледна. — Искан ми се някой друг да беше избран. Някой по-кадърен. Ако съм избран, защото попречих на обира, предпочитам да не се бях намесвал. — Следващите думи избликват като разлято мляко и не мога да ги спра. — Искан ми се аз да бях с теб, а не онзи тип. Моят кожа да докосва твоята...

Това е.

Глупостта в най-чистата ѝ форма.

— О, Ед... — Одри извъръща поглед. — О, Ед...

Краката ни висят от верандата.

Гледам в тях, в крачолите на Одри.

Седим и мълчим.

Одри и аз.

И неловкостта.

Притиснатата между нас.

— Ти си най-добрият ми приятел, Ед — казва тя след малко.

— Знам.

Тези думи могат да убият един мъж.

Без пистолет.

Без куршуми.

Достатъчни са думите и едно момиче.

Продължаваме да седим на верандата. Гледам в краката и скута на Одри. Да можех да се свия там и да заспя! Това е едва началото на всичко, а вече съм омаломощен.

Време е за решение.

Трябва да се стегна.

5. ТАКСИТА, ПРОСТИТУТКИ И АЛИС

Вечер е и карам из града. В далечината сградите закриват залеза. Нощта е тиха, само за размисъл.

Най-интересният клиент, когото качвам, е жена с вид на проститутка, която сяда отпред. Тялото ѝ е мускулесто, тренирано. Косата ѝ се вее към мен. Има красива уста, но зъбите ѝ са грозни. Думите ѝ са руси и захаросани. Всяко изречение завършва с някакво лигаво обръщение.

— Защо си такъв угрижен, миличък?

— Никога не съм идвала насам, сладурче.

В разрез със стереотипите гримът ѝ е лек и изискан. Не дъвче дъвка. Облечена е с високи до коленете ботуши, бяло поло, което очертава приятно формите ѝ, и тъмен елек.

Гледай си пътя, Ед.

— Миличък...

Обръщам се към нея.

— Запомни ли къде отиваме, душичко?

Прокашлям се.

— В „Кий Гранд“, нали така?

— Точно така. Трябва да съм там в десет, съкровище.

— Няма проблем.

Поглеждам я със симпатия. Обичам такива клиенти.

Когато стигаме на мястото, апаратът показва единайсет шейсет и пет, но тя ми дава петнайсет и ми казва да задържа рестото. Вече навън, се навежда през прозореца.

— Сладък си.

Усмихвам се.

— Благодаря.

— За бакшиша или за комплиментата?

— И за двете.

Тя дори протяга ръка и казва:

— Казвам се Алис.

Поемам ръката ѝ и я стисвам.

— Иначе ми викат Шеба, но ти можеш да ми казваш Алис, миличък.

— Добре.

— А ти си?

Пускам неохотно ръката ѝ и отговарям. Няма как да не е видна табелката с името ми на таблото.

— Ед. Ед Кенеди.

Тя ме удостоява с едно последно „миличък“:

— Благодаря за возенето, Ед. И не се тормози толкова. Радвай се на живота, миличък.

Няма проблем.

Когато си тръгва, за миг си представям как се обръща и казва:

— Можеш ли да дойдеш сутринта да ме вземеш, Ед?

Но тя не го прави.

Отива си.

Алис не живее вече тук. ^[1]

Седя сам в таксито и я проследявам с поглед до входа на хотела.

Отзад сърдито изревава клаксон и някакъв мъж се провиква от прозореца на колата си:

— Айде, пръждосвай се бе, бакшиш!

Прав е. Никаква полза от нас.

Докато карам през нощта, си представям как Алис се превръща в Шеба. Чувам гласа ѝ и улавям мириса му в приглушената светлина на хотелската стая с изглед към пристанището на Сидни залив.

— Така добре ли е, миличък?

— О, съкровище...

— Да, слънчице, точно така, продължавай!

Виждам се под нея. В нейна власт. Любя се с нея. Усещам я. Познавам я.

Вкусвам устните ѝ с дъх на шампанско.

Не забелязвам грозните зъби.

Просто затварям очи и поемам вкуса ѝ.

Докосвам голата ѝ кожа.

Полото е на пода.

Елекът до него.

Ботушите са забравени на пирамидка до вратата.

Усещам се в нея.

— О! — изстенва тя, останала без дъх. — О, Ед...

— Червено! — изкрещява клиентът от задната седалка. Натискам светкавично спирачката. — Какви ги вършиш, човече?

— Съжалявам.

Поемам си дълбоко дъх.

Хубаво е да забравя за малко асото спатия и Одри, но сега пак съм в реалността. Гласът на човека отзад ми връща паметта.

— Вече е зелено, братле.

— Благодаря.

Потеглям.

[1] Заглавие на филм на режисьора Мартин Скорсезе от 1974 г.
— Б.ред. ↑

6. КАМЪНИТЕ

Прибирам се.

Влизам в града с първите слънчеви лъчи. Улиците са пуси. Насочвам се към гаража на „Свободни таксита“.

Както винаги вървя пеш до моята съборетина.

Портиер е щастлив да ме види.

Пием си задължителното кафе заедно. Аз изваждам картата от чекмеджето. Гледам я и се опитвам да уловя някой нов проблясък, да я сваря неподготвена и да я накарам да ми разкрие тайните си.

Нощта зад волана би могла да бъде като всяка друга, но този път се чувствам готов. Искан ми се да откъсна жалката си хленчеща уста от лицето, за да спра веднъж завинаги да се оплаквам. И не приемам никакви оправдания в изсветляващия хол. Не се жалвай повече, Ед. Приеми го, нареждам си аз. Излизам на верандата, за да погледна малкия си свят. Искан да го поема в ръцете си и за пръв път усещам, че мога да го направя. Понесъл съм всичко и съм оцелял. Не съм имал друг избор. Все още стоя тук. Нищо, че съм на разнебитена веранда, цялата в дупки и пукнатини — кой съм аз, та да казвам, че светът не е същият? Но Бог знае, че светът ни отнема много. Портиер седи до мен и е целият слух, доколкото го има. Дори си е придал смирен и покорен вид. Поглеждам надолу към него и казвам:

— Време е.

Колко хора са имали този шанс?

И колко от тях са се възползвали от него?

Клякам и слагам ръка на рамото на Портиер (или онова, което му го замества) и двамата с него тръгваме да търсим камъните на дома.

Някъде наред улицата спираме.

Спираме, защото имаме един малък проблем.

Нямаме представа къде да търсим.

Седмицата се изнизва в игра на карти, работа и размотаване е Портиер. В четвъртък вечер ритам топка с Марв на близката площадка и после го гледам как се напива у тях.

— Само месец остана до големия мач — казва той.

И отпива от бирата на баща си. Марв никога не си купува бирата сам. Никога.

Още живее с родителите си. Трябва да призная, че къщата отвътре е доста хубава. Дървени подове. Чисти прозорци. Естествено, заслугата е на майка му и Мариса. Марв, мързеливият му брат и баща му не си мърдат пръста. Марв дава някакви пари за храна и всичко останало отива в банката. Понякога се чудя за какво ли пести. Последния път каза, че е събрал трийсетте бона.

— На какъв пост искаш да играеш, Ед? За мача питам.

— Нямам представа.

— Аз искам да съм в центъра — доверява ми той, — но сигурно пак ще съм крило. А на теб ще ти дадат да си нападател, въпреки че си върлинест и слабак.

— Хиляди благодарности.

— Да не би да не е вярно?

Нямам какво да кажа.

— Но когато решиш, можеш да играеш — продължава той.

Сега от мен се очаква да кажа, че и него го бива, но не го правя. Мълча си.

— Ед!

Никаква реакция.

Пак си мисля за асото спатия и къде може да са камъните на дома.

— Ед! — Марв пляска с ръце пред лицето ми. — Тук ли си?

За миг ми минава през ума да го питам дали е чувал за камъните на дома, но нещо ме спира. Той няма да разбере, пък и вече съм съвсем наясно, че ако ще бъда пратеник, трябва да се справя някак сам.

— Нищо ми няма, Марв — казвам му. — Просто се бях замислил.

— Така ще свършиш зле — предупреждава ме той. — Най-добре изобщо да не мислиш.

Понякога наистина ми се иска да съм такъв. Да не се притеснявам и да не ме е грижа за нищо, което има значение в този живот. Да съм щастлив по някакъв жалък начин, като нашия приятел Ричи например. Нищо да не ме засяга и аз да не засягам никого и нищо.

— Не се притеснявай, Марв — казвам. — Ще се оправя.

На Марв обаче тази вечер му се говори.

— Помниш ли онова момиче, дето се срещах с него?

— Сюзан ли?

— Сюзан Бойд. — Той изрича името ѝ, сякаш го измъква от гърлото си, после свива рамене. — Помня, когато замина със семейството си, без да ми каже и една дума. Вече минаха три години... Мислил съм за това до полудяване. — Тези думи някак се връзват с мислите ми отпреди малко. — На някой като Ричи изобщо няма да му пука. Ще я нарече пачавра, ще пие една бира и ще иде в пункта за залагания.

Марв се усмихва криво и навежда глава.

— И край.

Иска ми се да поговоря с него.

Да го попитам за това момиче, дали го е обичал и още ли му липсва.

Но не казвам нищо. Доколко всъщност се познаваме и позволяваме на другите да ни опознаят?

Мълчим дълго, най-сетне аз нарушавам проточилата се тишина. Това е като да разчупиш хляб и да го подадеш на приятеля си. В моя случай не е хляб, а въпрос.

— Марв! — казвам.

— Какво? — стрелва ме той с поглед.

— Как ще се почувстваш, ако трябва да си някъде точно в този момент и не знаеш как да стигнеш дотам?

Той се опитва да проумее въпроса ми. Явно още е с момичето.

— Например да пропусна Коледния мач ли?

— Да речем — съгласявам се.

— Ами... — Той се замисля и търка с грубата си ръка русата четина по лицето си. — През цялото време ще си представям какво става там и ще си мисля, че не мога да променя нищо, защото съм далеч.

— Потиснат ли ще си?

— Определено.

Прегледал съм куп карти. Намерил съм някои стари книги на баща ми и съм изчел цялата местна история. Но нищо не ме навежда

на мисълта къде да търся камъните на дома. Дните и нощите се раздробяват. Разпадат се по шевовете. Всяка минута ми напомня, че може би се случва нещо, което трябва да оправя. Или да спра. Играем карти. Бил съм няколко пъти на „Едгар стрийт“ и нищо не се е променило. Мъжът още не се е върнал и не мисля, че ще се върне някога.

Майката и момиченцето изглеждат щастливи. Оставям нещата така.

Една вечер отивам у Мила и ѝ чета. Тя е във възторг, че ме вижда, и да ви кажа честно, хубаво ми е пак да съм Джими. Пия чай и целувам сбръчканата ѝ буза на тръгване.

В събота отивам да погледам как бяга Софи. Все още финишира втора, но не изменя на себе си и тича боса. Вижда ме и ми кимва. Нищо не казва, защото в този момент бяга. Аз стоя зад оградата близо до стартовата линия. Погледите ни се срещат за миг и това е достатъчно.

Липсваш ми, Ед, чувам думите ѝ от онзи следобед в парка. А днес прочитам на лицето ѝ, когато профучава покрай мен: „Радвам се, че си тук“.

И аз се радвам, но си тръгвам веднага след края на състезанието.

Вечерта, докато съм на работа, се случва.

Намирам камъните на дома.

Или, ако трябва да съм честен, те ме намират.

Докато карам из града, все търся да зърна Алис, особено в районите около хотелите. Не успявам обаче да я видя и съм малко разочарован. Продължавам да возя разни старци, които винаги знаят по-пряк път, и млади бизнесмени, които през цялото време си гледат часовника и говорят по телефона.

Вече е късно, към четири сутринта, и съм поел към гаража, когато ме спира млад мъж. Докато стои с вдигната ръка, го преценявам. Държи се стабилно на крака и никак не прилича на човек, който ще повърне. Последното, което ми трябва, е някой да повърне в колата ми точно преди приключването на смяната. Това може да съсипе цялата нощ на човека за няколко ужасни секунди.

Спирам и той се качва.

— Накъде? — питам.

— Карай. — Гласът му е заплашителен още в мига, в който проговаря. — Откарай ме вкъщи.

Не ми е никак приятно, но продължавам да говоря.

— Къде е това „вкъщи“?

Той се обръща към мен и ме гледа лошо.

— Където живееш ти.

Очите му имат странен жълт цвят, като на котка. Къса черна коса, черни дрехи. И още две думи:

— Карай, Ед.

Естествено правя това, което ми казва.

Той ми знае името и усещам, че ме води там, където асото спатия иска да отиде.

Известно време мълчим и гледаме прелитащите покрай нас светлини. Той седи отпред, но колкото пъти се опитам да го погледна, нищо не се получава. Срецам тези очи, готови да ме разкъсат.

Пробвам да завържа разговор.

— Е? — питам. Безнадежден опит.

— Какво „е“?

Опитвам друга тактика и стрелям напосоки.

— Познаваш ли Дарил и Кийт?

— Кого?

В насмешливия му тон долавям нещо зловещо, но не се отказвам.

— Ами, Дарил и...

— Виж какво, приятел, чух те добре. — Гласът му става още по-заплашителен. — Спомени още някое такова име, и няма да стигнеш до вас, обещавам ти!

Защо ли, питам се, всички хора, които ме навестяват, са или сприхави, или заядливи, или и двете заедно? Явно каквото и да правя, в крайна сметка се оказвам в компанията на такива, и у дома, и в таксито.

По понятни причини млъквам, само карам и се опитвам крадешком да го огледам, но без особен успех.

— Карай към другия край — казва той, когато стигаме главната улица.

— Към реката ли?

— Не се прави на умен, карай.

Подминаваме моята съборетина и къщата на Одри и стигаме реката.

— Ето тук. — Спирам. — Благодаря.

— Двайсет и седем и петдесет — казвам.

— Какво?

Иска се смелост да си отворя устата пак. Този тип изглежда така, сякаш иска да ме убие.

— Казах, двайсет и седем долара и петдесет.

— Няма да платя.

Вярвам му.

Вярвам му, защото той просто си седи и жълтите му очи се разширяват и потъмняват. Този човек няма да плати. Няма смисъл да го увещавам, нито да споря. Въпреки това се опитвам.

— Защо? — питам.

— Нямам пари.

— Тогава ще взема якето ти.

Той се навежда към мен и за пръв път е почти дружелюбен.

— Прави бяха, ти си упорит кучи син, а?

— Кой ти каза?

Не получавам отговор.

Той ме поглежда диво, отваря вратата и изскача от колата. За миг всичко застива.

Опомням се, изскачам от колата си и хуквам след него. Към реката.

Мокра трева и думи.

— Ела тук!

Странно хрумване.

Хрумването да извикам „Ела тук“. Звучи толкова изтъркано. Всеки таксиджия би изкрещял същото в подобна ситуация. Трябва да измислиш нещо ново, Ед. Направо е за чудене, че не сложи и едно „боклук“ накрая...

Мускулите на краката ми се стягат.

Въздухът фучи край устата ми, но като че не влиза вътре. Тичам.

Тичам и осъзнавам, че съм изпитвал това чувство и преди — чувство, от което стомахът ми се свива.

Като дете, докато гонех брат ми Томи. Единственият в града с по-добри перспективи и по-добър вкус за масички от мен. Той беше по-бърз, разбира се, още тогава. По-добър. Открай време беше така и това ми смачкваше самочувствието. Не е никак приятно да имаш по-малък брат, който е по-бърз, по-силен, по-умен, по-добър. Във всичко. Но това беше положението.

С него ходехме на риба на реката, нагоре по течението, и се състезавахме кой ще стигне пръв. Не го победих нито веднъж. Какво толкова, казвах си, ще го победи, ако се опитам както трябва.

И се опитах.

Веднъж.

И загубих.

Този ден и Томи беше във форма и ме би поне с пет метра. Тогава бях на единайсет, а той — на десет.

Близо десет години по-късно пак съм тук и пак преследвам някой, който е по-бърз, по-силен и по-добър. След около километър оставам без дъх. Той се обръща да ме погледне. Краката ми отказват. Спирам.

Дотук съм.

Той е на двайсетина метра пред мен.

— Лош късмет, Ед!

Изкикотва се и си тръгва.

Стоя, загледан в краката му, които се стопяват в мрака, и се мъча да си спомня. В дърветата фучи тъмен вятър. Небето е тревожно, синьо-черно.

Сърцето ми блъска в ушите, сякаш аплодира някого, най-напред като ревяща тълпа, а после все по-тихо и по-тихо, докато остава само едно-единствено ръкопляскане, пълно с неприкрит сарказъм.

Пляс, пляс, пляс.

Браво, Ед.

Прекрасно поражение.

Стоя във високата трева и за пръв път чувам реката. Шуми така, сякаш пие. Когато поглеждам към нея, виждам вътре звездите като изрисувани върху повърхността на водата.

Колата, сещам се. Отворена е. Ключовете са на таблото, което е първият смъртен грях за един таксиметров шофьор, тръгнал да гони

клиент. Най-големият. Шофьорът винаги взема ключовете. Винаги заключва колата. Но не и аз.

Представям си таксито.

Само на пътя.

Двете предни врати зеят отворени.

— Трябва да се връщам — прошепвам, но не го правя. Оставам там, докато небето бавно просветлява, и виждам себе си и брат си. Двамата се състезаваме и аз губя.

Виждам как ловим риба заедно от брега, после тръгваме нагоре по течението — там, където вече няма къщи. Трябва да се катерим, за да можем да ловим от камъните над реката.

Камъните.

Гладките камъни.

Които приличат на...

Тръгвам полека, после ускорявам крачка. Бързам нагоре по течението.

Следвам стъпките ни, моите и на брат ми. Катеря се.

Водата под мен се рони и се разпилява, докато пълзя нагоре по скалата. Светът изсветлява, добива форма и се обагря. Всичко около мен е като нарисувано.

Краката ми се стоплят и ме смъдят.

Виждам го.

Виждам нас.

Тук е, казвам си. Това са скалите. Гигантските камъни.

Виждам как стоим горе и хвърляме въдиците с надежда. Понякога се смеем. Даваме си дума да не казваме на никого, че сме били тук. Почти съм стигнал.

Някъде далеч таксито още си стои с отворени врати.

Слънцето е изгряло — оранжев кръг наред картонено небе. Изкатервам се до върха и коленича.

Прокарвам длани по студения камък.

Въздъхвам щастливо.

Чувам реката и вдигам поглед. В този миг разбирам, че съм коленичил сред камъните на дома.

В камъка са издълбани три имена.

Виждам ги няколко минути по-късно и се приближавам.

Чета.

Томас О`Райли
Анджи Карузо
Гевин Роуз

Реката бучи в ушите ми и под мишниците ми се процежда пот, стича се отляво по ребрата ми и стига до колана на панталоните.

Търся лист и химикалка, макар да знам, че не нося — така човек понякога изрича нещо само защото му се иска да е истина — току-виж станало чудо!

Чудо обаче не става. Не нося нищо, затова записвам имената в съзнанието си, после минавам отгоре с химикал. Накрая ги издълбавам.

Томас О`Райли
Анджи Карузо
Гевин Роуз

Нито едно не ми е познато, което е хубаво, решавам след кратък размисъл. Ако познавах хората, при които ме пращат, щеше да е още по-трудно.

Хвърлям последен поглед и си тръгвам. Повтарям имената като заклинание, за да не ги забравя.

Трябват ми близо четиридесет и пет минути да стигна до таксито.

Вратите са затворени, но не са заключени. Ключовете ги няма на таблото. Сядам зад волана и дърпам сенника. Ключовете падат в скута ми.

7. СВЕЩЕНИКЪТ

— О'Райли, О'Райли...

Прелиствам телефонния указател. Обяд е. Досега съм спал.

Има двама с името Т. О'Райли. Единият в хубавата част на града, другият в бедняшките квартали.

Този е, мисля си. Дриплъото. Сигурен съм.

За да се уверя, отивам първо в богатия квартал на хълма. Къщата е хубава, измазана с цимент и с широка автомобилна алея. Чукам на вратата.

— Да?

Отваря ми висок мъж, който ме гледа през замрежената врата. Облечен е с шорти, риза и чехли.

— Извинете, че ви безпокоя — казвам, — но...

— Продавате ли нещо?

— Не.

— Да не сте от „Свидетелите на Йехова“?

— Не.

Той е видимо изненадан.

— Заповядайте тогава.

Тонът му се е смекчил и очите му за пръв път гледат дружелюбно. Замислям се за миг дали да не приема поканата, но се отказвам.

Стоим от двете страни на замрежената врата.

— Вие ли сте Томас О'Райли?

Той прави крачка напред и се поколебава за момент.

— Не, приятел, аз съм Тони. Томас е брат ми. Живее в някаква дупка на „Хенри стрийт“.

— Добре, извинете ме за безпокойството — казвам и понечвам да си тръгна. — Благодаря.

— Ей, чакай! — Той отваря вратата и тръгва след мен. — Каква работа имаш с брат ми?

Спирам.

— Още не знам — признавам си чистосърдечно.

— Ако ще ходиш при него, ще ми направиш ли една услуга?

Свивам рамене.

— Няма проблем.

— Кажу ми, че алчността още не ме е погълнала.

Думите му увисват и падат между нас като сплескана топка.

— Добре, ще ми кажа.

Вече излизам от двора, когато Тони О'Райли ме повиква за последен път. Обръщам се.

— Мисля, че трябва да те предупредя. Брат ми е свещеник.

Няколко секунди обмислям мълчаливо чутото.

— Благодаря — казвам най-сетне и си тръгвам.

По-добре свещеник, отколкото изнасилвач, мисля си, докато се отдалечавам.

— Колко пъти да ти казвам?

— Сигурен ли си?

— Не съм аз, Ед! Щях да ти кажа.

Водя този разговор по телефона с брат ми Томи. Не мога да спра да мисля за него, откакто бях отведен до реката и камъните на дома. Доколкото ми е известно, Томи е единственият, който знае, че сме ходили там. Не сме казвали на никого. Винаги сме смятали, че никой не подозира за нашите разходки извън града. Но може пък някой да е знаел и да не е казал? И двамата с Томи можехме да плуваме.

Преди това му казах за картите.

— Как все на теб ти се случват такива неща, Ед? — попита той.

— Стане ли нещо шантаво, не се минава без теб. Ти си като някакъв магнит за всякакви смахнати истории.

Избухваме в смях.

Замислям се.

Таксиджия. Безделник. Олицетворение на посредствеността. Калнав любовник. Жалък картоиграч. А сега отгоре на всичко и магнит за всякакви смахнати истории.

Напредвам. Завиден списък от достойнства.

— Как я караш, Томи? — питам.

— Добре, а ти?

— И аз.

С това приключваме разговора.
Не е Томи.

Напоследък не сме играли карти, така че Марв организира голяма сбирка. Ще я направим у Ричи — техните тъкмо са заминали в отпуск.

Преди да отида у Ричи, се запътвам към „Хенри стрийт“ да се огледам за Томас О’Райли. Когато стигам там, стомахът ми се е свил на топка и ръцете ми търсят джобовете. Улицата е пълна мизерия, целият град го знае. Счупени керемиди, счупени прозорци, счупени съдби. Дори къщата на отчето е отблъскваща. Личи си отдалеч. Покривът е от вълнообразни плоскости, червени и ръждиви. Стените са от мръснобял етернит.

Олющена, свличаща се боя.

Полегнала ограда, която се мъчи да стои изправена.

И врата, която бере душа.

Почти съм стигнал, когато разбирам, че няма начин да вляза.

Трима много едри мъжаги изникват незначайно откъде и започват да ми искат разни неща. Не ме заплашват, но самото им присъствие ме кара да се чувствам съвсем безпомощен и сам.

— Ей, мъжки, да ти се намират четирийсет цента? — пита единият.

— Или цигари? — допълва вторият.

— А това яке много ли ти трябва?

— Хайде, човече, само една цигара! Знам, че си пушач. Няма да обеднееш, ако ми дадеш една...

Застивам за миг, после се обръщам и си тръгвам. Малко по-припряно, отколкото ми се иска.

У Ричи продължавам да мисля за това, докато другите си бърбят.

— Къде отидоха вашите, Ричи? — пита Одри.

Той мисли дълго, накрая отговаря:

— Нямам представа.

— Майтапиш ли се?

— Казаха ми, ама забравих.

Одри клати глава, а Марв се хили сред облака от тютюнев дим. Аз си мисля за „Хенри стрийт“.

Тази вечер печеля, за разлика от обикновено.

Проспивам няколко раздавания, но въпреки това се изхитрям някак да бия в повечето.

Марв през цялото време приказва за Коледния мач.

— Чухте ли? — пита той и издухва в лицата ни дима от пурата си. — Соколите тази година имат нов играч. Разправят, че бил към сто и петдесет.

— Сто и петдесет какво? Кила ли? — пита Ричи.

Ричи също играе крило от няколко години, но е по-незаинтересован и от мен. За да разберете какво имам предвид, ще ви кажа, че по време на прекъсванията ходи да пие бира с публиката.

— Точно така, Ричи — потвърждава Марв, който е видимо впечатлен. — Цели сто и петдесет, представяш ли си!

— Ще играеш ли, Ед?

Въпросът идва от Одри. Тя знае, че ще играя, но ме пита само за да ми се подмаже. От онази случка на вратата, когато ме нарече „Никой. Ед“, не знае как да говори с мен. Усмивкам ѝ се едва-едва през масата. Това означава, че всичко е наред.

— Да — казвам, — ще играя.

Чудесно, казва усмивката ѝ. Чудесно е, че всичко между нас е наред. Одри не я интересува Коледният мач. Тя мрази футбола.

По-късно, когато сме приключили с картите, тя идва у дома и ми ем в кухнята.

— Как е новият приятел? — питам, докато изтърсвам трохите от хляб в мивката. Когато се обръщам да я погледна, виждам засъхналите петна от кръв по пода. Кръв от главата ми сред валмата кучешки косми.

— Добре е — отвърща тя.

Иска ми се да ѝ кажа колко съжалявам, че съм ѝ се изтърсил така ненадейно тогава, но не го правя. Вече сме си оправили отношенията и няма смисъл да се връщам към нещо, което не мога да променя. На няколко пъти едва се сдържам, но в крайна сметка не казвам нищо. Така е по-добре.

Когато връщам тостера на мястото му, за миг виждам в него отражението си, макар и поразмазано. Погледът ми е объркан, почти

боязлив. Виждам колко е жалък животът ми. Това момиче, което не мога да имам. Посланията, които не мога да предам... Но миг по-късно в очите ми се появява решимост. Виждам се в някакъв близък момент от бъдещето да се запътвам отново към „Хенри стрийт“, за да се срещна с отец Томас О’Райли. Облечен съм в мръсното си старо яке, без пари и без цигари. Като миналия път. Но този път съм решен да стигна до вратата.

Трябва.

— Разбрах къде трябва да отида — казвам на Одри.

Тя отпива от чашата със сок от грейпфрут, която ѝ подавам, и пита:

— Къде?

— При още трима души.

Надрасканите на камъка имена изникват пред очите ми, но не ѝ ги казвам. Както вече споменах, няма смисъл.

Тя умира да ги чуе, сигурен съм. Но не изрича нито дума и трябва да ѝ призная едно нещо — никога не насилва нещата. Знае, че ако настоява, няма да ѝ кажа нищо.

Единственото, което ѝ разкривам, е къде съм намерил имената.

— Един клиент ми избяга и ме отведе право при тях...

Одри само клати глава.

— Който и да е той, ще си има сериозни неприятности, това е сигурно.

— Те явно ме познават твърде добре... едва ли не по-добре от мен самия.

— Да, но... — поколебава се Одри. — Кой те познава наистина добре, Ед?

Там е цялата работа.

— Никой — казвам.

Добре и аз ли, пита току-що влезлият Портиер.

Виж какво, приятел — отвръщам му с поглед, — няколко кафета все още не означават, че ме познаваш. Понякога си мисля, че дори аз самият не се познавам. Отражението ми отново се изпречва пред погледа ми. Но знаеш какво да направиш, казва ми то. И аз се съгласявам.

Следващата вечер след работа отивам на „Хенри стрийт“ и заставам пред вратата. Трябва да ви кажа, че къщата на отец О'Райли придава нов смисъл на думата „отвратително“.

Представям се и без много въпроси отецът ме кани да вляза.

Не знам как става, но още в коридора изтърсвам, без дори да се замисля:

— Боже, толкова ли е трудно да почиствате поне от време на време?

Аз ли го казах това?

Но притесненията ми са излишни, защото отецът тутакси ме затапва:

— Не е зле първо да се погледнеш. Кога за последен път си прал якето си?

— Правилно — признавам, благодарен за бързия отговор.

Той е около четиридесет и пет годишен и е започнал да оплешивява. По-нисък е от брат си и има очи с цвят на зелено стъкло от бутилка и доста големи уши. Облечен е в расо и това ме кара да се запитам защо живее тук, а не в църквата. Винаги съм мислел, че свещениците живеят в църквата, та да могат хората да ги намерят, ако имат нужда от помощ или съвет.

Той ме въвежда в кухнята и сядаме.

— Чай или кафе?

Казва го така, сякаш нямам избор. Трябва да пия нещо, пита се само какво.

— Кафе — отвъръщам.

— Мляко, захар?

— Да, благодаря.

— Колко лъжички?

Поколебавам се.

— Четири.

— Четири лъжички! Ти да не си Дейвид Хелфгот^[1]?

— Кой е пък този?

— Един пианист, малко откачен. — Отецът е изумен, че не знам. Разправят, че пиел по десетина кафета на ден с по десет лъжички захар.

— Добър ли е бил?

— Да. — Той слага чайника на котлона. — Откачен, но много добър. Сега стъклените му очи са изумително благи.

— А ти, Ед Кенеди, и ти ли си откачен, но добър?

— Не знам — признавам си и той се засмива, повече на себе си, отколкото на думите ми.

Когато кафето е готово, отецът го донася и сядва при мен. Преди да отпие, ме пита:

— Искаха ли ти цигари и пари? — и посочва с глава навън.

— Да, а единият си хареса якето ми.

— Сериозно? — Той клати глава. — Господ знае защо. Сигурно е липса на вкус.

И отпива от кафето.

Поглеждам надолу.

— Толкова ли е зле? — питам.

— Не — отговаря вече сериозно той. — Просто се заяждах, синко.

Разглеждам отново ръкавите и плата около ципа. Черният велур е доста протрит.

Помежду ни се възцарява неловка тишина. Това ми напомня, че е време да кажа за какво съм дошъл. Отецът явно също го усеща и лицето му изразява любопитство, но и търпение.

Понечвам да заговоря, но в този миг от една съседна къща се чува врява.

Троши се чиния.

През оградата долитат писъци.

Скандалът става все по-яростен, гласовете — по-гръмки, затръшват се врати.

Отецът забелязва безпокойството ми и казва:

— Един момент, Ед.

Отива до прозореца, отваря го широко и виква:

— Вие двамата, ще бъдете ли така добри да млъкнете? Ей, Клем! Сега до прозореца достига едва чуто мърморене, последвано от:

— Да, отче!

— Какво става пак?

— Тя ми лази по нервите, отче! — гласи отговорът.

— Това е ясно, Клем, но какво точно...

Намесва се друг глас, този път женски.

— Пак се е засилил към кръчмата, отче! Да пие и да играе комар! Гласът на отца става авторитетен. Твърд и изпълнен с достойнство.

— Вярно ли е, Клем?

— Да, ама...

— Няма „ама“, Клем! Тази вечер си оставащ вкъщи! Хващате се за ръчичка — и пред телевизора!

— Добре, отче — изрича първият глас.

— Благодаря, отче — добавя вторият.

Отец О'Райли се връща при мен, клатейки глава.

— Запознай се с Паркинсонови. За нищо не стават тия двамата!

Думите му ме шокират. Никога не съм чувал свещеник да говори така. Всъщност и не съм говорил със свещеник, но съм сигурен, че не всички са такива.

— Често ли се случва това? — питам.

— Поне два-три пъти в седмицата.

— Как търпите подобно нещо?

Той просто вдига ръце и посочва расото си.

— Нали затова съм тук!

Говорим си с отца известно време. Аз му разправам какво е да си таксиджия, а той на мен — какво е да си свещеник.

Неговата църква е в покрайнините на града. Стара и порутена. Сега разбирам защо си е избрал да живее тук. Църквата е твърде далеч, за да има някаква реална полза от него, така че това място е възможно най-доброто. Това се вижда с просто око. Мястото му е тук, а не в някаква прашасала църква.

Начинът, по който говори, ме озадачава. Същото е и когато ми обяснява за църквата. Той признава, че ако църквата е била магазин или ресторант, да е фалирала още преди години.

— Бизнесът не върви, така ли? — питам.

— Да ти кажа ли честно? — Стъклото в очите му се строшава и парчетата се забиват в мен. — Лайняна работа.

Не мога да се сдържа и питам:

— Редно ли е да говорите така? Все пак сте свещеник...

— И какво като съм свещеник? — Той довършва кафето си. — Бог знае кое е важно.

Чувствам известно облекчение, че не подхваща изтърканата тема за Бог, дето знаел всичко за нас и други неща от този сорт. Той не проповядва. Дори когато нямаме какво повече да си кажем, ме поглежда с разбиране и ме подканя:

— Да не се впускаме днес в дебрите на религията, Ед. Да поговорим за нещо друго.

Станал е някак по-сериозен и далечен.

— Разкажи ми за какво си дошъл.

За миг се гледаме втренчено през масата.

След дълга пауза най-сетне се изповядвам пред отца. Казвам му, че още не знам защо съм тук. Не му споменавам нищо за мисиите, които съм изпълнил, нито за онези, които ми предстоят. Казвам му само, че не съм тук случайно и че чакам просветление.

Той ме слуша много внимателно, с опрени на масата лакти и сплетени под брадичката пръсти.

Минава известно време, преди да разбере, че нямам какво повече да кажа. И тогава изрича много спокойно и отчетливо:

— Не се притеснявай, Ед. Сто на сто ще разбереш какво се иска от теб. Имам чувството, че вече ти се е случвало.

— Така е — съгласявам се.

— Но трябва да запомниш едно нещо — казва той, опитвайки се думите му да не звучат като поучение. — Имай вяра, Ед.

Взирам се в чашата с кафе, но не намирам такава.

Той ме изпровожда да си вървя и тръгва с мен по улицата. По пътя се натъкваме на любителите на цигари, пари и чужди якета. Отецът ги привиква и казва:

— Слушайте, момчета, искам да ви запозная с Ед. Ед, това са Джо, Греъм и Джошуа.

Стискаме си ръцете.

— А това е Ед Кенеди.

— Приятно ми е, Ед.

— Здравсти, Ед.

— Как е, Ед?

— Искам сега да запомните едно нещо. — Този път гласът на отца е строг. — Ед е мой личен приятел и няма да крънкате от него

цигари и пари. Особено пък якето му! — ухилва се той. — Опичайте си ума, Джо! Това не е редно, ясно ли е? И е пълно безобразие.

Джо се съгласява с готовност:

— Така е, отче.

— Добре. Значи се разбрахме?

Всички кимат.

— Чудесно.

Продължаваме с отеча до ъгъла. Там си стискаме ръцете и си казваме довиждане. Той почти се е изгубил от поглед, когато се сещам за брат му. Хуквам обратно.

— Отче!

Той ме чува и се обръща.

— За малко да забравя! — Спирам на петнайсетина метра от него. — Брат ви.

Той се приближава, но само с поглед.

— Каза ми да ви кажа, че алчността още не го е погълнала.

Погледът му се прояснява и в него се мярка нещо като съжаление.

— Брат ми Тони... — изрича бавно отец О'Райли. — Не съм виждал брат си от много време. Как е той?

— Не е зле.

Казвам го с увереност, която сам не мога да си обясня. Но нещо ми подсказва, че това е верният отговор. Мълчим, заобиколени от неловкост и купища боклук.

— Добре ли сте, отче? — питам.

— Добре съм, Ед — отвърща той. — Благодаря ти.

Обръща се и се отдалечава и сега за пръв път не виждам в него свещеника. Не виждам в него дори мъжа. В този момент той е само едно човешко същество, което се прибира у дома си на „Хенри стрийт“.

Контрастът е пълен.

Седим у Марв и гледаме „Спасители на плажа“ без звук. Нито сюжетът, нито диалогът ни интересуват.

Слушаме любимата му група, „Рамоунс“.

— Може ли да пусна нещо друго? — пита Ричи.

— Да, пусни Прайър — казва Марв. Вече сме свикнали да наричаме дори Джими Хендрикс „Прайър“.

Започва „Пурпурна мъгла“. Марв се присеща:

— А къде е Одри?

— Тук съм — казва влизащата в този момент Одри.

— Каква е тая миризма? — смръщва се Ричи. — Позната ми е отнякъде.

Марв обаче знае и насочва обвинително пръст към мен.

— Довел си Портиер, нали?

— Наложил се. Стори ми се много самотен, когато тръгвах.

— Знаеш, че не го искам тук!

Портиер стои пред отворената врата и наднича. И излайва към Марв. Марв е единственият, когото лае.

— Той не ме харесва — заявява Марв.

Ново излайване.

— Защото го гледаш мръсно и постоянно говориш глупости по негов адрес. Той разбира.

Подхвърляме си реплики, докато Одри не слага край на спора, като раздава картите.

— Господа! — подканя ни тя.

Сядаме и аз тегля.

На третото раздаване изтеглям асо спатия.

Отец О'Райли, мисля си.

— Какво ще правиш в неделя, Марв?

— За какво питаш по-точно?

— Ти как мислиш?

— Много си тъп, Марв — казва Ричи. — Ед просто пита дали в неделя си зает.

Този път обвинителният пръст е насочен срещу Ричи. Марв днес е особено заядлив, защото съм довел Портиер.

— Не започвай и ти, Прайър! — После се обръща към Одри. — Ти също не се обаждай.

Одри е смаяна.

— Аз пък какво направих?

— Не само ти, Марв, питам за тримата — намесвам се аз и захлупвам картите на масата. — Трябва ми помощ.

— За какво? — пита Марв.

Сега и тримата ме гледат и чакат.

— Ами, чудех се дали не можем... — и изстрелвам думите — да идем на църква.

— Моля?

— Защо, какво толкова? — настоявам аз.

Марв се опитва да се съвземе.

— За какъв дявол искаш да ходим на църква?

— Ами, има един свещеник, дето...

— Нали не е някой Харибо^[2]?

— Не е.

— Какво е Харибо? — пита Ричи, но не получава отговор. И понеже не го интересува особено, веднага забравя.

Сега се намесва и Одри, за да внесе малко здрав разум в цялата работа.

— И защо, Ед?

Вероятно е усетила, че асото спатия е замесено.

— Свещеникът е свестен човек и си мисля, че няма да е зле да отидем, та дори и само за майтап.

— А той ще дойде ли? — Марв сочи Портиер.

— Не, разбира се.

Ричи ме спасява. Може да е търтей и комарджия и да има най-калпавата татуировка на света, но е готов да се съгласи на какво ли не. С типичното си простодушие той казва:

— Защо не, Ед. Ще дойда с теб. — И добавя: — За единия майтап, нали така?

— Разбира се — казвам.

— Добре, Ед — съгласява се и Одри.

Марв разбира, че е изпаднал в деликатно положение. Не му се ходи, но знае, че ако откаже, ще изглежда пълен гадняр. Най-накрая изпуктява тежко и заявява:

— Боже, не е истина! Ще дойда, Ед. — И се изсмива горчиво. — На църква в неделя. Господи!

— Точно така — казвам и вземам картите.

По-късно вечерта телефонът отново звъни. Този път не допускам да ме уплаши.

— Ало!

— Здравсти, Ед.

Майка ми. Въздъхвам с облекчение и се готвя за самоотбрана. Напоследък не съм я чувал и тя е разполагала с близо един месец, за да натрупа материал, който да стовари отгоре ми.

— Как си, мамо?

— Обади ли се на Кат? Има рожден ден.

Кат е сестра ми.

— Ама че съм кретен!

— Точно това е думата, Ед. Сега си размърдай задника и й звънни.

— Да, ей сега...

Линията вече е заглъхнала. Никой не може да посече един разговор по средата като майка ми.

Единствената ми грешка е, че не съобразих да й поискам номера на Кат — в случай че не мога да го намеря. Имам неприятното чувство, че съм го изгубил. То се потвърждава, когато преравям без успех всяко чекмедже и всяка дупка в кухнята. Не го откривам, а в телефонния указател го няма.

О, не!

Познахте.

Звъня на майка ми със свито сърце.

— Ало!

— Мамо, аз съм.

— Какво има пак, Ед? — въздишката й ми показва, че й е дошло до гуша.

— Как й беше телефонът?

Сигурен съм, че нататък си представяте.

Неделята идва по-бързо, отколкото съм очаквал. Седим в дъното на църквата.

Ричи е, може да се каже, щастлив, а Одри е доволна. Марв е махмурлия — пак е пил бирата на баща си, а аз съм нервен по някаква причина, която още не мога да си изясня.

В църквата освен нас има само десетина души. Празнотата й е някак потискаща. Килимът е протрит до скъсване, а скамейките

изглеждат отблъскващо. Единствено сводестите прозорци създават усещането за свято място. Другите хора са стари и седят превити като мъченици.

Отец О'Райли излиза и казва:

— Благодаря на всички ви, че дойдохте.

В първия момент има вид на човек, претърпял поражение. После вижда четирима ни в дъното.

— Добре дошли специално за таксиметровите шофьори на този свят.

Плешивината му лъщи от отблясъците на витражните стъкла.

Той ме поглежда с признателност и аз се засмивам. Единствен в църквата.

Ричи, Марв и Одри се обръщат да ме погледнат. Очите на Марв са ужасно кървясали.

— Тежка нощ, а? — казвам аз.

— Не ме питай.

Отецът си събира мислите и оглежда публиката. Виждам го как напънга волята си, за да бъде убедителен. Най-сетне е събрал сили и пристъпва към проповедта.

По-късно, когато службата е приключила, седим навън.

— Какъв беше смисълът на тия пастирски глупости? — пита Марв, излегнат на тревата. Махмурлукът се промъква дори в гласа му.

Седим под една огромна върба, чиито клони ридаят около нас. По-рано в църквата пуснаха диска, та да могат хората да направят даренията си точно преди да си тръгнат. Аз оставих петарка, Ричи нямаше пари, а Одри даде няколко долара. Марв прерови джобовете си и остави монета от двацет цента и капачка от химикалка.

Погледнах го.

— Какво?

— Нищо, Марв.

— Именно!

Седим под дървото. Одри си пее нещо. Ричи се е облегнал на стъпалото. Марв спи, а аз чакам.

Не след дълго усещам някой да се приближава. Знам, че е отец О'Райли, още преди да заговори. Чувствам го. Усещам от разстояние тихата, насмешлива приземеност на този човек.

Той застава зад мен и казва:

— Благодаря, че дойде, Ед.

И поглежда към Марв.

— Това момче май е по-зле и от теб. — Дяволито изражение пробягва по лицето му. — Бог ми е свидетел!

Всички се засмиваме, освен Марв, който в този момент се събужда.

— А! — И се почесва по ръката. — Здравейте, отче. Хубава проповед.

— Благодаря.

Свещеникът отново ни оглежда.

— Благодаря на всички ви, че дойдохте. Ще се видим ли другата седмица?

— Може би — казвам аз, но Марв предпочита да отговори сам за себе си.

— Никакъв шанс!

Отчето го приема нормално.

Не мисля, че знам от какво точно се нуждае отец О'Райли, но знам какво смятам да направя. Вече у дома, седя с Портиер и поглеждам от време на време снимките върху телевизора. Решението съзрява в мен.

Ще напълня църквата му.

Само още не знам как.

[1] Австралийски пианист виртуоз, страдащ от психическо заболяване. През 70-те години в резултат на емоционална криза губи паметта си, но няколко години по-късно възстановява концертната си кариера. — Б.ред. ↑

[2] жаргонна дума за педофил, етимологията е свързана с германската марка желирани бонбони „Харибо“, чийто рекламен слоган гласи: „Харибо прави децата щастливи“. — Б.ред. ↑

8. ИНФАНТИЛИ

Минават още няколко дни, а аз още не съм измислил как да закарам хората в църквата. Мисля си да помоля Одри, Марв и Ричи да заведат семействата и приятелите си, но първо, никой от тях не е чак дотам надежден, и второ, няма да е никак лесно да завлека дори тях самите още веднъж.

В началото на седмицата имам много работа и докато карам, продължавам да размишлявам. Внезапно, докато возя един човек към летището, получавам озарение. Почти сме стигнали, когато той казва:

— Слушай, приятел, имам малко време. Дали да не се отбием за малко в оная кръчма там?

Поглеждам в огледалото за обратно виждане и ме осенява.

— Еврика! — изричам.

— Само една бира в истинска кръчма — казва той. — Не понасям тези закусвални по летищата.

Спирам и го изчаквам да слезе.

— Ти няма ли да пийнеш една? — пита той. — Аз черпя.

— Не — отвърщам. — Имам клиент, но ако искате, ще дойда да ви взема след половин час.

— Става и така.

Явно и собствената му компания му стига.

Честно казано, и на мен. Ще ви кажа нещо, което не подлежи на съмнение.

В тази страна има само едно нещо, което може със стопроцентова сигурност да привлече тълпи от хора. И то е бирата. На аванта.

Отивам при отчето — почти нахълтвам у тях и му казвам, че можем да организираме нещо за следващата неделя. И му обяснявам идеята си.

— Безплатна бира, разни неща за децата, ядене. Споменах ли безплатната бира?

— Да, Ед, май я спомена.

— Е? Какво ще кажете?

Той сяда и се замисля.

— Звучи страхотно, Ед, но забравяш само едно.

Днес обаче нищо не може да ми подреже крилата.

— Какво е то?

— За това трябва пари.

— Мислех, че католическата църква е фрашкана с пари.

Всичкото това злато, тези огромни катедрали...

Той се засмива.

— Ти да видя някъде злато в моята църква, Едуард?

Едуард?

Отецът е може би единственият човек, на когото съм позволявал да ме нарече така. В удостоверението ми за раждане си пише Ед.

— Сигурен ли сте, че нямате никакви скатани пари? — не мириясам аз.

— Нямам, Ед. Вложил съм всичко в разни фондове — за самотни малолетни майки, алкохолици, бездомници, наркомани... и почивката ми на Фиджи.

Предполагам, че се шегува за Фиджи.

— Добре тогава — казвам. — Аз ще събера парите. Имам никакви спестявания. Ще дам петстотин.

— Петстотин?! Това е много, Ед. Не ми приличаш на човек, който има много пари.

Скоропостижно се изнасям на заден ход.

— Не се притеснявайте за нищо, отче — казвам и дори си позволявам да подметна: — Имайте малко вяра.

Трябва да ви кажа, че е много полезно човек да има инфантилни приятели в наше време. Веднага ти подсказват как да разгласиш нещо. Не се затормозяваш с афиши, не пускаш обяви в местния вестник. Разбираш, че има само един вариант, който ще подейства безотказно. И ще се отпечата в мозъка на всеки един жител на града... Надписи със спрей.

Марв внезапно е заинтригуван от идеята да иде на църква в неделя. Разкривам му плана си и знам без капка съмнение, че мога да разчитам на него. Това е област, в която е ненадминат и се развихря. Понякога неговата инфантилност си е много на място.

Отмъкваме барбекютата на мама и на Ричи, аз се обаждам и поръчвам надуваем замък, а един приятел на Марв, който работи в кръчма, ни доставя караоке машина. Освен това купуваме няколко кега бира и известно количество кренвирши от месаря на доста прилична цена и сме готови.

Време е за графитите.

Купуваме спрея във вторник следобед от железарията и в три през нощта нападаме. Колата на Марв допълзява до нас и решаваме да започнем оттук. С огромни букви изписваме в двата края на главната улица:

Ден на свещеника
Неделя 10:00 в църквата „Сейнт Майкъл“
Ядене, песни, танци и безплатна бира
Елате! Не пропускайте страхотния купон!

Не знам за Марв, но аз го чувствам другар и съратник, докато изписваме думите, коленичили пред стената. По някое време поглеждам към него. Марв, който си умира да спори. Марв скръндзата. Марв с изчезналата приятелка.

Когато работата е свършена, той ме шляпва по рамото и двамата хукваме като изпечени крадци. Тичаме и се смеем. Моментът е толкова дълбок, че сякаш потъвам в него и се оставям да ме носи.

Смехът ни е прекрасен.

Стъпките ни бягат и аз не искам да стихват. Искам да тичам, да се смея и да се чувствам така завинаги. Искам да избягам от всички онези мъчителни моменти, когато реалността на битието забива вилата си в плътта ни, приковавайки ни на място. Искам да останем тук, в този момент и никога да не бъдем някъде, където няма да знаем какво да си кажем и какво да направим.

Но сега — нека просто да бягаме.

Ние бягаме сред смеха на нощта.

На другия ден всички говорят само за това. Абсолютно всички.

Ченгетата посещават отца и го питат дали знае нещо за тази работа. Той признава, че знае нещичко, но и представа си няма за рекламните техники, приложени от паството му.

В петък вечер, когато отивам да го видя, той ми разказва цялата история.

— Сигурно се досещате, че имам доста съмнителна клиентела — казал на ченгетата. — Че коя бедняшка църква ги няма?

Те му повярвали естествено. Кой не би повярвал на този човек?

— Добре, отче, но ако разберете нещо, ще ни кажете, нали?

— Разбира се, разбира се.

А когато си тръгвали, отецът дори попитал:

— Ще ви видя ли и вас в неделя, момчета?

И ченгетата са хора.

— Безплатна бира? — гласял отговорът. — На такова нещо не се отказва.

Блестящо.

И така, всичко е готово. Всички отиват. Семейства. Пияници. Гадни копелета. Атеисти. Сатанисти. Готик манияци. Всички. Заради безплатната бира. Можете да се обзаложите. Две мнения по въпроса няма.

В петък съм нощна смяна, но съботата ми е свободна.

Този ден се случват две неща.

Първото е, че свещеникът идва у дома. Предлагам му да хапне супа с мен. Насред яденето той спира и виждам, че на лицето му е изписано вълнение.

Оставя лъжицата и казва:

— Трябва да ти кажа нещо, Ед.

Аз също спирам.

— Да, отче?

— Знаеш ли, казват, че имало куп светци, които нямат нищо общо с църквата и не знаят почти нищо за Бога. Но Бог върви с тях, без те дори да подозират. — Той впива поглед в мен и изрича: — Ти си един от тези хора, Ед. За мен е чест да те познавам.

Слисан съм.

Наричали са ме как ли не, но още никой не ми е казвал, че за него е чест да ме познава. Внезапно си спомням въпроса на Софи дали не съм светец и моя отговор, че съм просто още едно глупаво човешко същество.

Този път си позволявам да го чуя.

— Благодаря, отче.

— Няма защо.

Второто, което се случва, е, че правя няколко посещения в града. Най-напред се отбивам съвсем за кратко при Софи. Питам я дали ще може да дойде в неделя и тя отговаря:

— Разбира се, Ед.

— Доведи и твоите хора — казвам.

— Добре.

После отивам у Мила и я питам дали ще ми позволи да я придружа до църквата в неделя.

— С най-голямо удоволствие, Джими.

С една дума, тя е във възторг.

И накрая, последното посещение.

Когато чукам на вратата на Тони О'Райли, не съм особено оптимистично настроен.

— А, ти ли си — казва той, но като че не му е неприятно да ме види. — Предаде ли на брат ми каквото ти казах?

— Да — отвърщам. — Между другото, казвам се Ед.

Чувствам се малко объркан. Не обичам да казвам на хората какво да правят, нито дори да ги питам. Все пак поглеждам Тони О'Райли и се решавам.

— Мисля, че...

Краят на изречението увисва във въздуха.

— Какво?

Улавям го, но го задържам. Решавам да пробвам нещо друго.

— Мисля, че знаеш какво, Тони.

— Да — съгласява се той. — Знам. Видях надписите.

Свеждам поглед и изричам:

— Е, какво ще кажеш?

Тони отваря замрежената врата и за миг ме дострашава, че ще ми се нахвърли, но той ме кани да вляза и сядаме в хола. Дрехите му са почти същите като предния път — шорти, потник и чехли. Не ми

изглежда опасен, но аз си имам твърдо мнение за мъже с подобен стил на обличане. Всички големи престъпници ходят с къси гащи, потници и джапанки.

Без да пита, той донася безалкохолно.

— Обичаш ли оранжада?

— Разбира се.

Има дори ледени кристалчета. Сигурно хладилникът му е от онези чудеса, дето правят всичко. Чувам глъчка в задния двор и скоро виждам и детски лица да се мяркат и изчезват — явно скачат на батут.

— Малки негодници! — изкикотва се Томи.

Явно има същото чувство за хумор като брат си.

Няколко минути гледаме някакъв извънредно интересен номер с теглене на въже по „Светът на спорта“, но когато на огромния екран на телевизора се появяват реклами, Тони отново насочва вниманието си към мен.

— Каж ми, Ед... Сигурно се чудиш на какво се дължи разрывът между мен и брат ми?

— Да — признавам.

— Искаш ли да чуеш какво се случи?

Поглеждам го.

Искрено.

И поклащам глава.

— Не, не е моя работа.

Тони въздъхва тежко и отпива от оранжадата. Чувам как кристалчетата хрущят в устата му. Не знам защо, но чувствам, че съм му дал правилния отговор.

Едно от децата влиза разплакано в стаята.

— Татко, Райън пак...

— Престани да мрънкаш и се разкарай! — виква Тони.

Хлапето като че се кани да зареве още по-силно, но се овладява и веднага сменя тона.

— Студена ли е, татко?

— Да.

За миг си мисля, че хлапето пита дали баща му не възнамерява да го полее със студена вода, но после се сещам за оранжадата.

— Може ли да си пийна малко?

— А вълшебната думичка?

— Моля!
— Да чуя цялото изречение.
— Моля те, татко, може ли да си пийна оранжада?
— Така е по-добре, Джордж. Може. Бягай в кухнята и си налей!
— Благодаря, татко! — светва малкият.
— Проклети хлапета! — изсмива се Тони. — Маниерите им
никакви ги няма.
— Така е — съгласявам се аз и двамата избухваме в смях.
— Знаеш ли, Ед — казва Тони, — ако се поогледаш внимателно
утре, може и мен да ме видиш някъде там.
Вътрешно засиявам от щастие, но не го показвам.
— Благодаря, Тони.
— Татко! — изпищява Джордж от кухнята. — Разлях го!
— Знаех си!
Тони става и поклаща глава.
— Извинявай, че не те изпращам, но трябва да оправя мазалото.
— Не се притеснявай.
Напускам големия телевизор и голямата къща с облекчение.
Резултатът е повече от добър.

Спя по-зле, отколкото съм допускал, че е възможно, и се събуждам рано. Вечерта четох красива странна книга — „Маса за всичко“, и сега не я намирам — сигурно е паднала зад леглото. Докато я търся, се сещам, че днес е великият ден. Денят на свещеника. Зарязвам търсенето и ставам.

Одри, Марв и Ричи пристигат у нас в осем и четиримата потегляме към църквата. Отец О'Райли вече е там и ходи напред-назад, докато обмисля проповедта си.

Идват и други хора.

Човекът на Марв с бирата и караокето.

Хората с надуваемия замък.

Изкарваме барбекютата и оставяме Ричи с няколко негови приятели да пазят бирата, докато трае проповедта.

Към десет без четвърт вече всички започват да прииждат и се сещам, че е време да доведе Мила.

— Ей, Марв! — Не мога да повярвам, че го правя. — Мога ли да взема колата ти за десет минути?

— Какво? — Ясно ми е, че ще направи от мухата слон. — Искаш да вземеш скапаната ми кола?

Нямам време за такива неща.

— Да, Марв. Вземам си обратно всяка дума, която съм казал.

— И?

И?

Сещам се.

— Никога повече няма да кажа думичка за нея.

Той се ухилва победоносно и ми хвърля ключовете.

— Пази я, Ед.

Това вече е прекалено. Марв знае, че нямам избор и ще трябва да си държа езика зад зъбите. Дори чака, копелето, но аз си мълча.

— Добро момче! — казва той и аз тръгвам.

Мила чака с нетърпение. Вратата се отваря още преди да съм изкачил стъпалата на верандата.

— Здравей, Джими — казва тя.

— Здравей, Мила.

Отварям ѝ вратата на колата да се качи и потегляме към църквата. През счупеното стъкло полъхва приятно.

Когато пристигаме, е десет без пет. Чака ме изненада. Църквата е претъпкана. Дори виждам майка ми, облечена в зелена рокля. Не мисля, че е дошла заради бирата. Просто не иска да изпусне нищо от случващото се.

Откривам едно от малкото свободни места за сядане и настанявам Мила.

— А ти, Джими? — пита тя притеснено. — Ти къде ще седнеш?

— Не се притеснявай — казвам ѝ. — Ще си намеря място.

Но не си намирам, а заставам при правостоящите в дъното и зачаквам появата на отец О'Райли.

Става десет и църковните камбани прогърмяват над паството. Всички, и децата, и напудрените дами с чантички, и пияниците, и

тийнейджърите, и вярващите, които всяка седмица задължително са в църквата, замълчават.

Свещеникът излиза.

Всички чакат думите му.

Известно време той просто оглежда тълпата. После по устните му се плъзва познатата лукава усмивка.

— Здравейте всички! — казва отецът и тълпата като че се взривява.

Хората крещат и аплодират, а отецът изглежда по-оживен от всякога. Още не съм разбрал, че и той си има своите малки трикове.

Няма никакви думи.

Никакви молитви.

Той изчаква врявата да утихне, вади от джоба на расото си хармоника и започна да свири задушевна мелодия. По някое време излизат трима мъже в костюми с доста изпаднал вид и се присъединяват към него. Единият удря кошче за боклук като барабан, вторият свири на цигулка, а третият също свири на хармоника, но по-голяма.

Музиката отеква в църквата и над множеството се възцарява атмосфера, каквата не съм виждал досега тук.

Когато свършват, тълпата отново заревава. Отецът чака. Най-сетне казва:

— Тази песен беше за Господа. Тя иде от Него и е посветена на Него. Амин.

— Амин! — повтаря тълпата.

Сега отецът заговаря и онова, което казва, е също толкова хубаво, колкото и начинът, по който го казва. Той не говори като всички онези проповедници, които плашат с пъкъла и катрана и какви ли не още глупости. Той говори с искреност, която омагьосва. Не за Бога, а за хората в този град, които трябва да се обединят, да работят заедно, да си помагат. Но най-вече да се събират, да общуват. Кани ги всяка неделя в църквата си.

Кара тримата мародери — Джо, Греъм и Джошуа — да четат от някакъв сборник. Те са доста бавни и направо безнадеждни, но когато свършват, всички ги аплодират като герои и на лицата им е изписана гордост. Нищо общо с негодниците, отмъкващи чужди пари, цигари и якета.

Чудя се къде ли може да е Тони. Докато оглеждам навалищата, улавям погледа на Софи и двамата вдигаме ръка за поздрав, след което тя продължава да слуша. Не откривам Тони никъде.

Накрая свещеникът запява старата любима песен от училище „Целият свят е в Неговите ръце“. Всички пеят и пляскаят заедно с него, а в края на песента аз най-сетне виждам Тони.

Той си проправя път през множеството и застава до мен.

— Здравсти, Ед. — За двете му ръце се държи по едно хлапе. — Дали ще се намери по нещо безалкохолно? За децата.

— Няма проблем.

След около пет минути отец О'Райли ни забелязва в дъното.

Той вече приключва. Най-сетне идва моментът и за молитвата.

— Народе, сега ще се помоля, първо на глас, а после наум. Можете да се молите със свои думи, както си знаете. — Той навежда глава и казва: — Господи, благодаря ти. Благодаря ти за прекрасните мигове и за всички тези чудесни хора. Благодаря ти за безплатната бира — тук тълпата се изкикотва, — за музиката и за думите, които ми даде днес. А най-много ти благодаря, Господи, че моят брат днес с тук. Благодаря ти и за някои хора с ужасно безвкусни якета... Амин.

— Амин — отново повтаря множеството.

— Амин — казвам и аз със закъснение и също като повечето хора тук за пръв път от години започвам да се моля.

Моля се: *„Нека Одри да е добре, Господи, и Марв, и мама, и Ричи, и цялото ми семейство. Моля те, вземи татко в прегръдките си и много, много те моля, помогни ми да изпълня поръченията си. Помогни ми да направя всичко както трябва...“*.

Около минута по-късно гласът на отца прозвучава за последен път:

— Благодаря на всички ви. Да се веселим!

Тълпата изревава.

За последен път.

Ричи и Марв се занимават със скарата. С Одри раздаваме бирата. Отец О'Райли разпределя храната и напитките за децата и никое не остава гладно.

Когато яденето и пиенето свършват, изкарваме караоке машината и хората започват да пеят. Аз правя компания на Мила, която открива някои „момичета“, както се изрази, с които е ходила на училище. Те седят на някаква пейка и краката на едната не стигат до земята. Тя полюшва кръстосаните си глезени и това е най-красивото нещо, което виждам през целия този ден.

Успявам дори да накарам Одри да изпее с мен „Осем дни в седмицата“ на „Бийтълс“. Естествено Ричи и Марв избиват рибата с изпълнението си на „Наричаш любовта с грешно име“ на Бон Джоуви. Вижда се, че целият този град живее в миналото.

Танцувам.

С Одри, Мила и Софи. Най-много ми харесва да ги въртя и те да се смеят.

Когато купонът свършва, откарвам Мила у тях и се връщам, за да взема участие в почистването.

Последното, което виждам този ден, са Томас и Тони О'Райли, седнали да пушат на стъпалата на църквата. Не бих се учудил, ако не се видят и през следващите няколко години, но и това сега не е малко.

Не съм знаел, че отецът пуши.

9. ПОЯВЯВАТ СЕ ЧЕНГЕТАТА

Тази нощ имам посетители — най-напред отец О'Райли, а след това и полицията.

Отецът чука на вратата ми и остава да стои там безмълвно.

— Какво? — питам.

Но той не проговаря. Просто стои и ме гледа. Очаква от мен отговор за случилото се през деня. Накрая явно решава, че няма смисъл от думи. Само пристъпва напред, слага ръце на раменете ми и ме поглежда много сериозно в очите. Виждам как чувството променя цвета на лицето му и едва доловимо разкривява чертите му.

Мисля, че това е първият му шанс от много време насам да каже „благодаря“ на някого. Обикновено хората му благодарят на него. Сигурно затова изражението му е така напрегнато и благодарността трудно си проправя.

— Няма проблем — казвам.

Между нас се възцарява щастлив покой. Опитваме се да го задържим за мъничко.

Той се обръща и си тръгва, а аз гледам след него, докато силуетът му изчезва.

Полицаяте се появяват около десет и половина. С четки за дъски и някакъв течен препарат.

— Боята от пътя да се махне — ми казват те.

— Много благодаря — отговарям.

— Това е най-малкото, което можем да направим.

В три през нощта отново съм на главната улица, този път, за да търкам боята.

„Защо аз?“, питам Бог. Той не казва нищо. Смя се и звездите ме гледат. Хубаво е да си жив.

10. ЛЕСНА РАБОТА И СЛАДОЛЕД

През следващите няколко дни ръцете и раменете ме болят зверски, но си мисля, че си струваше.

Междувременно откривам Анджи Карузо. В указателя има само няколко души с тази фамилия и аз ги отхвърлям един по един, докато попадам на нея.

Тя има три деца и, изглежда, е една от младите самотни майки, с каквито е пълен градът ни. Две момчета и момиче. И работи на половин ден в аптека. Косата ѝ е къса и тъмнокестенява. Много е сладка в бялата си униформа — една от онези болнични престилки до коляното, които всички аптекари носят. Харесвам ги.

Всяка сутрин тя приготвя децата си и ги води до училище. Три пъти седмично ходи на работа. Другите два си остава у дома.

Наблюдавам я отдалеч и забелязвам, че ѝ плащат в четвъртък. Този ден тя прибира децата от училище и ги води в същия парк, в който седях с Портierer и разговарях със Софи. Купува им сладолед и те го излапват с невъобразима скорост. И веднага искат още.

— Не, нали знаете правилото — казва им тя. — Ще ви купя пак другата седмица.

— Моля те, мамо!

— Моля те!

Едно от децата започва да се тръшка и за миг ми се иска да мога да го вкарам в ред. Слава богу, бързо престава, защото му се ходи на пързалката.

Анджи ги наблюдава известно време, докато ѝ писва, и ги помъква към къщи.

Вече знам.

Този път работата е лесна, мисля си.

Като да изядеш един сладолед.

Гледам я как се отдалечава и краката ѝ ме натъжават. Не знам защо, може би защото се движат по-бавно, отколкото им е присъщо. Тя

обича тези деца, но те я спъват. Върви малко изкривена на една страна, защото е хванала дъщеря си за ръка.

— Какво ще вечеряме, мамо? — пита едно от момчетата.

— Още не знам.

Тя отмята с леко движение кичур тъмна коса от очите си и продължава да върви, докато слуша дъщеря си, която ѝ разказва как някакво момче в училище я тормозело.

А аз продължавам да гледам ситните стъпки на уморените ѝ крака.

И ми е тъжно.

Карам много първи смени и вечер се разхождам с часове. Първата ми спирка е „Едгар стрийт“, където лампите светят и майката и дъщерята вечерят. Хрумва ми, че като го няма мъжа, може да не им стигат парите да си платят сметките. Но от друга страна, той може би е пропивал голяма част от парите и съм сигурен, че тя би предпочела да е малко по-бедна, но него да го няма.

Минавам и покрай Мила, а по-късно се отбивам до отец О'Райли, който още е под въздействието на „Деня на свещеника“. Седмица след празненството в църквата има значително по-малко хора, но пак е по-пълно отпреди.

И накрая посещавам всички адреси, на които живеят хора с фамилията Роуз. Те са около осем и едва при петия опит попадам на онзи, когото търся.

Гевин Роуз.

Той е около четиринайсетгодишен, зле облечен и с постоянна презрителна усмивка, лепната на лицето му. Косата му е доста дълга, а карираните му ризи приличат на дрипи и сякаш се стичат по гърба му.

Той ходи на училище.

Пуши като комин.

Има сини очи с цвета на водата в тоалетната чиния и дузина лунички, разпилени по лицето. А, и още нещо. Гевин е рядък гадняр.

Например ходи из малките магазинчета и се държи отвратително със собствениците, които не говорят добре английски. Краде от тях

всичко, което може да скрие под мишница или в панталоните си. Блъска по-слабите деца или ги плюе всеки път, когато му се удаде възможност.

Докато го наблюдавам, гледам да не ме забележи Софи. Пробуждат се предишните ми страхове и никак не ми се иска тя да ме види как обикалям около училищните дворове и дебна.

Най-често виждам Гевин в дома му.

Той живее с майка си и с по-големия си брат.

Майка му ходи с ботуши от овча кожа, пали цигарите една от друга и обича да си пийва, а брат му е същата стока като него. Никак не е лесно да решиш кой от двамата е по-лош.

Семейството живее в самия край на града, близо до мръсна, задръстена вада, която се процежда от реката. Най-характерното за това място са ежедневните скандали между братята Роуз. Отида ли сутрин, те се карат. Вечер се бият. И постоянно си разменят обиди.

Майка им не може да ги контролира.

И за да се справи, пие.

И заспива на дивана, докато от екрана се излива поредната доза сапун.

За една седмица виждам тези момчета да се бият поне дузина пъти, но една вечер, във вторник, боят е по-ожесточен от всякога. Той се пренася навън и Даниел, по-големият брат, направо смазва Гевин. След като го е повалил, го вдига за яката и му изнася лекция, като в същото време разтърсва главата му напред-назад.

— Казах да не ми пипаш нещата, ясно ли е?

И го тръшва на земята, после ядосано влиза в къщата.

Гевин остава отвън. След няколко минути се надига на ръце и колене. Аз го гледам от отсрещната страна на улицата.

Той проверява лицето си за кръв, изругава и подтичвайки, тръгва по улицата. През целия път сипе ругатни и заплахи да убие брат си. Накрая спира и сяда в канавката в самото подножие на хълма, под надвесените клони на храстите.

Това е моят миг.

Приближавам се и заставам пред него. Да си призная, напрегнат съм. Хлапето е жилаво и няма да ми даде нищо даром.

Над нас се е оцъклила една улична лампа и ни гледа. Лекият вятрец разхлажда потното ми лице и виждам сянката си да се

приближава бавно към Гевин Роуз. Той вдига поглед.

— Ти пък какво искаш, по дяволите?

По бузите му се стичат горещи сълзи, очите му сякаш хапят.

— Нищо — клатя глава.

— Тогава се разкарай оттук, че ще ти пръсна задника!

Той е на четиринайсет, мисля си. Помниш ли „Едгар стрийт“? Това сега е фасулска работа.

— Давай тогава, аз не мърдам оттук — казвам му.

Сега сянката ми е надвиснала над него и го покрива, но той не помръдва. Явно само си приказва. Изскубва снопче трева и го хвърля на пътя. Сякаш е кичур коса. Цялата злоба се е стекла в ръцете му.

След известно време сядам и аз в канавката на няколко метра от него и отпъждам тишината, увиснала между нас след празната му заплаха.

— Какво стана? — питам, без да го поглеждам. Ако го гледам, нищо няма да се получи.

Отговорът му е ясен и лаконичен:

— Брат ми е пълен гадняр и искам да го убия.

— Правилно.

— Бъзикаш ли ме? — подскача той.

Клатя глава, без да го погледна.

— Не те бъзикам.

„Малко копеленце!“, мисля си.

Той започва да повтаря:

— Искам да го убия! Искам да го убия! Искам! Искам да го убия!

Косата му пада гневно върху очите. Луничките му греят в светлината на лампата.

Гледам го и си мисля какво трябва да направя. Чудя се дали тези две момчета някога са били подлагани на изпитание. Изглежда времето е дошло.

Ј. ЦВЕТЪТ НА УСТНИТЕ

Четвъртък следобед като че всичко върви добре.

Анджи Карузо отива както обикновено на работа, после прибира децата от училище. Завежда ги в парка и обсъждат какъв сладолед ще купят. Едно от децата предлага примамливия вариант да вземат за него по-евтин, та да изяде два. Анджи му отговаря, че при всички положения ще изяде един и малкият избира по-скъпия.

Те влизат в магазина, а аз чакам в парка. Сядам на една отдалечена пейка и ги чакам да излязат. После и аз отивам в магазина и се опитвам да отгатна какъв ли сладолед обича Анджи Карузо.

Побързай, мисля си, защото ще си тръгнат, преди да си се върнал! В крайна сметка избирам двуцветен сладолед.

Мента с парченца шоколад и маракуя във вафлена фунийка.

Когато излизам, децата още седят на пейката и си ядат сладоледа.

Приближавам се.

Търся точните думи и съм изненадан, когато ги намирам.

— Извинете, аз...

Анджи и децата се обръщат да ме погледнат. Отблизо Анджи Карузо е красива и стеснителна.

— Виждал съм ви няколко пъти тук и ми направи впечатление, че никога не купувате сладолед за себе си. — Тя ме гледа, сякаш съм избягал от лудницата. — Помислих си, че и вие заслужавате.

Подавам ѝ непохватно сладоледа. Той вече се стича на жълто-зелени вадички по фунийката.

Тя плахо посяга и го взема, а изражението ѝ е малко уплашено и объркано. Няколко секунди го гледа, после облизва жълтите и зелени струйки.

Когато фунийката е облизана, тя се опитва предпазливо да отхапе, сякаш се кани да стори първородния грях. Да отхапя ли, или не? Отново ме поглежда колебливо и опитва ментата с шоколадови парченца. Устните ѝ стават бледозелени. Момчетата вече са на пързалката, но момиченцето остава.

— Днес май има сладолед и за теб, мамо — казва то.

Анджи ласкаво отмахва косата от очите му.

— Така изглежда, Кейси. Хайде, върви да играеш с братята си.

Кейси отива и на пейката оставаме само двамата. Денят е топъл и влажен.

Анджи Карузо си яде сладоледа, а аз се чудя какво да правя с ръцете си. Сега тя опитва маракуята, деликатно и бавно, като избутва с език сладоледа надолу, сякаш не може да понесе мисълта фунийката да е празна.

Докато яде, следи с поглед децата си. Те почти не забелязват присъствието ми, а през цялото време викат към майка си и спорят кое се люлее по-високо на люлката.

— Прекрасни са — казва Анджи на фунийката. — През повечето време. — И клати глава: — Като малка аз бях най-доброто дете. Сега имам три деца и съм сама.

Тя гледа люлката и аз виждам как си представя какво би било, ако ги няма децата ѝ. Вината я сграбчва мигновено. Изглежда и никога не я напуска. Загнездила се е у нея, независимо от любовта ѝ към тях.

Разбирам, че вече нищо не ѝ принадлежи — тя самата изцяло принадлежи на други.

Очите ѝ се насълзяват. Поне това си позволява. По бузите ѝ има сълзи, а по устните — сладолед.

Вкусът му вече не е на сладолед.

И все пак Анджи Карузо ми благодари, когато става от пейката. Пита ме за името ми, но аз ѝ казвам, че то няма значение.

— Не — възразява тя, — има.

Предавам се.

— Казвам се Ед.

— Благодаря, Ед — казва тя. — Много ти благодаря.

Благодари ми още няколко пъти, но най-хубавите думи идват, когато си мисля, че всичко вече е приключило. Кейси, момиченцето, увисва на ръката на Анджи и казва:

— Другата седмица ще ти дам да си хапнеш от моя, мамо.

Чувствам се малко тъжен и празен, но в същото време знам, че съм направил каквото е трябвало. Един сладолед за Анджи Карузо. Само веднъж.

Винаги ще помня цвета му на устните ѝ.

Q. КРЪВ И БРАТЯТА РОУЗ

Време е да се оправя с братята Роуз. Както вече казах, не мисля, че някога са били подлагани на изпитание. Изглежда никога не са се замисляли какво ще стане, ако някой външен дойде и се намеси с юмруци в тяхната свада.

Имам адреса им.

Имам телефона им и съм готов.

През първите дни от следващата седмица съм дневна смяна и ходя там всяка свободна вечер. И всеки път те само се карат. До бой не се стига и се прибирам у дома разочарован. По пътя се оглеждам за телефонна кабина близо до къщата им и откривам една през няколко пресечки. Следващите две нощи съм на работа, което всъщност не е лошо. Те са се били жестоко съвсем наскоро и сигурно ще им трябват още няколко дни да узреят за следващата схватка. Онова, което ми е нужно, е Гевин отново да излезе навън. Работата ми не е от най-приятните.

В неделя вечер го дочаквам.

Там съм от близо два часа, когато къщата се разтърсва и Гевин отново изхвърча на улицата.

Отива на същото място и пак сяда в канавката.

А аз пак отивам при него.

Сянката ми още не го е докоснала, когато казва:

— Пак ли ти!

Но дори не успява да ме види. Аз посягам и го сграбчвам за яката.

Сякаш не съм аз, а се наблюдавам някъде отстрани.

Виждам се как завличам Гевин Роуз в храстите и го събарям в тревата, сред калта и нападалите клони.

Юмруците ми блъскат по лицето му и пробиват дупка в корема му. Момчето плаче и се моли. Гласът му трепери.

— Не ме убивай, не ме убивай...

Виждам очите му и се старая да не срещна погледа му. Стоварвам юмрук върху носа му, за да му попреча да ме гледа. Вече е смазан, но аз не спирам. Трябва да съм сигурен, че няма да помръдне, когато свърша с него.

Надушвам страха му.

Той струи от него.

Надига се и се набива в носа ми. Разбирам, че всичко това може да се обърне срещу мен по най-ужасен начин, но нямам избор.

Сега е моментът да кажа, че преди „Едгар стрийт“ никога не съм вдигал ръка на човек. Доста е гадно, особено когато имаш насреща си хлапе, което не може да се защити. Това обаче не трябва да ме откаже. Като обезумял продължавам да нанасям удари по тялото и лицето му. Тъмно е и надигацият се вятър шумоли в храстите.

Никой не може да му помогне.

Освен мен.

И как ще го направя?

Нанасям му последен ритник, за да съм сигурен, че няма да мръдне поне още пет-десет минути. Изправям се запъхтян. Гевин Роуз не е в състояние да си тръгне.

Ръцете ми са окървавени, когато бързо излизам от храстите и тръгвам по улицата. Докато минавам покрай къщата на Роуз, чувам телевизора да работи.

Завивам зад ъгъла и виждам телефонната кабина, но тук се сблъсквам със сериозен проблем — заета е.

— Хич не ме е грижа какво казва тя — боботи огромна тийнейджърка с обица на пъпа. — Аз нямам нищо общо с тая работа...

Не мога да се сдържам.

Махай се оттам, тъпа кучко, мисля си. Но тя е поела дъх и не млъква.

Една минута, решавам. Давам ѝ една минута и я почвам.

Тя ме вижда, но изобщо не ѝ пука. Обръща се на другата страна и продължава да си приказва.

Добре, шурмуваме. Чукам на стъклото.

Тя се обръща към мен и пита:

— Какво?

Това прозвучава като изстрел.

Опитвам се да бъда учтив.

— Извинете, че ви притеснявам, но трябва спешно да се обадя.

— Разкарай се! — кисело отвърща тя.

— Вижте! — Показвам й дланите си, изцапани с кръв. — Един приятел пострада и трябва да извикам Бърза помощ...

Тя се връща към разговора си.

— Кели! Да, тук съм. Слушай, ще ти се обадя след една минутка.

— Гледа ме мръсно. — Става ли?

Тя се измъква навън и оставя след себе си смесена миризма на пот и дезодорант. Не е най-приятната на света, но не може да се сравни с тази на Портиер.

Затръшвам вратата и набирам номера.

На третото позвъняване Даниел Роуз вдига.

— Ало, да!

Шепна — любезно, но твърдо.

— Слушай ме внимателно. Ако отидеш до храстите на края на улицата, ще намериш брат си в доста плачевно състояние. Най-приятелски те съветвам да го направиш.

— Кой се обажда?

Затварям.

— Благодаря — казвам на момичето. — Дано да не съм изцапал слушалката с кръв.

Свястно момиче.

Връщам се на улицата на братята Роуз тъкмо навреме.

Даниел Роуз помага на брат си да се прибере вкъщи. Далече съм, но виждам как го подкрепя, придържайки го през раменете. За пръв път двамата приличат на братя.

Дори си представям думите, които си казват.

— Хайде, Гев, още мъничко. Сега ще си влезем въщи и ще оправим работата.

Ръцете ми са в кръв, канавката в края на улицата също е окървавена. Ще ми се да вярвам, че и двамата разбират какво правят и какво доказват.

Искам да им го кажа, но си давам сметка, че моята роля е само да предам посланието. Не мога да го дешифрирам и да го изпълня със смисъл вместо тях. Трябва да стигнат до него сами. Мога само да се надявам на това, докато вървя към дома, към течащата вода и Портиер.

К. ЛИЦЕТО НА СПАТИИТЕ

Какво пък, трябва да кажа, че съм много доволен от себе си. Имената, издълбани в скалата, са три и аз съм сигурен, че съм изпълнил всичко, което е трябвало.

Вървя край реката с Портierer и се насочвам нагоре по течението, където намерих надписите. На Портierer изкачването му е малко тежичко и аз го поглеждам разочарован:

— Зор беше да стигнеш дотук, нали? Казах ти, че ще е трудно, но кой да ме чуе!

Нищо, ще те почакам тук, отговаря той.

Потупвам го гальовно, както е легнал, и продължавам сам нагоре.

Когато се изкачвам по камъните, усещам как ме изпълва гордост. Страхотно е да се върна тук като победител след цялата несигурност на първото ми идване.

Късен следобед е, но не е горещо. Почти не съм се изпотил, когато погледът ми спира върху имената.

Те са си същите, но след всяко от тях е поставена чавка — явно знак, че съм изпълнил мисията си.

Много съм щастлив да видя първото име.

Томас О'Райли. Голяма чавка.

После Анджи Карузо. Още една чавка.

И...

Какво?

Гледам камъка невярващо. След името Гевин Роуз няма отметка. Стои си там самотно.

Гледам надолу и се почесвам по гръбнака.

„Какво още трябва да направя? — питам се. — Гевин Роуз също си е съвсем наред.“

Отговорът не би трябвало да е далеч.

Минават няколко дни и ноември е към края си. Коледният мач наближава. Марв постоянно ми се обажда, изнервен от видимата ми липса на интерес.

Идва декември и два дни преди мача още не съм се успокоил заради липсващата отметка срещу името на Гевин Роуз. Връщам се там, но още няма нищо. Надявам се, че онзи, който отговаря за това, просто е закъснял, но няма как да закъснее с три или четири дни. Отговорникът на цялото мероприятие не би допуснал да се случи подобно нещо.

Спя лошо.

Портиер ме изнервя.

След като и в четвъртък не успявам да заспя, отивам до денонощната аптека на другия край на главната улица да си купя нещо за сън. Трябваше да си запазя част от хапчетата за сън, с които почерпих мъжа от „Едгар стрийт“.

Когато излизам, виждам на срещната страна на улицата група момчета.

Докато вървя към къщи, става ясно, че те ме следят. Спираме на кръстовището и чакаме да светне зелено и тогава чувам гласа на Даниел Роуз:

— Той ли е, Гев?

Опитвам се да се бия с тях, но те са твърде много. Поне шестима. Замъкват ме в една странична улица и ме подреждат горе-долу така, както аз подредих Гевин преди това. Налагат ме с юмруци и ме държат, докато се изреждат всичките. Усещам как кръвта пъпли по лицето ми, а ребрата, краката и коремът ми се покриват със синини. Те се забавляват.

— Сега ще те науча да не се закачаш с брат ми!

Даниел Роуз се опитва да завърже разговор и ме изритва с все сила в ребрата. Предаността била болезнено нещо.

— Хайде, Гев, довърши го ти.

Гевин не възразява.

Изритва ме в корема и стоварва едно кроше в лицето ми. След което всички изчезват в нощта.

Опитвам се да стана, но не успявам и се свличам обратно.

Все пак се завличам до вкъщи и имам чувството, че съм затворил кръга след момента, в който получих асото спатия.

Когато влизам със залитане, Портиер изглежда потресен. Едва ли не притеснен. Едва успявам да поклатя глава и да го уверя с немощна, разкривена от болка усмивка, че съм добре. Представям си, че докато се е разигравало всичко това, в камъка след името на Гевин Роуз се е появила голяма чавка. Край, свършено е.

По-късно тази нощ се гледам в огледалото в банята.

Две насинени очи.

Отекла челюст.

ТРЕТА ЧАСТ
ДНИ НА ИЗПИТАНИЯ ЗА ЕД КЕНЕДИ

А. ИГРАТА

В ухото ми свири комар и съм почти благодарен за компанията му, дори се изкушавам да започна да му пригласям.

Тъмно е, лицето ми е в кръв и комарът може да кацне и да пие, без да се налага да ме хапе. Може да коленичи и да лочи кръвта от дясната ми буза и устните.

Ставам от леглото. Подът е хладен, наслада за ходилата ми. Чаршафите ми са подгизнали. Облягам се на стената в коридора. Вадичка пот достига глезена ми и се стича по ходилото.

Не се чувствам зле.

Дори правя опит да се засмея. Поглеждам часовника, влизам в банята и си вземам студен душ. Ледената вода подпалва раните и синините ми, но усещането е приятно. Почти четири сутринта е и вече не се боя. Нахлузвам чифт стари джинси и отивам до леглото да търся двете аса. Отварям чекмеджето и вземам картите. Жълтата светлина в стаята стои с мен, докато щастливо разглеждам картите. Мисля си с вълнение за Мила и за „Едгар стрийт“ и се надявам животът на Софи да е прекрасен. Смея се при мисълта за отец О'Райли, „Хенри стрийт“ и „Деня на свещеника“. После е Анджи Карузо, за която ми се иска да можех да сторя повече. И онези копелета, братята Роуз.

Каква ще е следващата карта, чудя се.

Вероятно ще е купа.

Чакам.

Дневната светлина и следващото асо.

Този път искам да стане бързо.

Искам картата веднага. Без недомлъвки. Без гатанки. Само ми дайте адресите. Дайте ми имената и да потеглям. Това искам.

Притеснявам се единствено, че всеки път, когато съм искал нещо да стане по определен начин, то е ставало по друг, така че да ме сблъска с неизвестното. Искам Кийт и Дарил отново да влязат през тази врата. Искам да ми донесат следващата карта и да ругаят Портierer, че смърди и има бълхи. Дори съм оставил вратата отключена, за да влязат културно.

Но знам, че няма да дойдат.

Намирам си книгата и се запътвам към хола. Вземам асата с мен и ги държа, докато чета.

Когато отново се будя, лежа на пода, а двете карти са до лявата ми ръка. Вече е към десет, горещо е и някой блъска по вратата.

Те са, мисля си.

— Кийт! — виквам и се изправям на колене. — Дарил! Вие ли сте?

— Какъв е пък тоя Кийт?

Поглеждам нагоре и виждам Марв да стърчи над мен. Разтърквам очи.

— Какво правиш тук? — питам го.

— Така ли се говори с приятел?

Сега вижда добре лицето и ребрата ми, целите черно-жълти. *Боже!* Усещам го как се въздържа да го изрече. Отговаря не на въпроса ми, а на друг въпрос, който не съм задавал. Типичният влудяващ навик на Марв. Вместо да ми каже какво прави тук, той ми разправя как е влязъл.

— Вратата беше отключена и този път Портиер ме пусна.

— Видя ли? Казах ти, че е свестен.

Отивам в кухнята, а Марв тръгва по петите ми. Пита ме как съм.

— Как се нареди така, Ед?

Слагам чайника на печката.

— Кафе?

Да, с удоволствие.

Разбира се, Портиер току-що е влязъл.

— Благодаря — отвърща Марв.

Докато си пием кафето, му разказвам какво е станало.

— Някакви хлапета. Набелязаха ме и ме нападнаха в гръб.

— Разказа ли им играта?

— Не.

— Защо?

— Бяха шестима, Марв.

Той клати глава.

— Боже, светът е полудял. — И решава да премине на по-нормална тема. — Мислиш ли, че ще можеш да играеш следобед?

Разбира се.

Мачът.

Днес е.

— Да, Марв — отговарям твърдо. — Ще играя.

Изведнъж много ми се приисква да участвам в тазгодишния мач. Физически съм пълна скръб, но въпреки това се чувствам по-силен от всякога и като че ме привлича мисълта да получа още някоя и друга синина. Не ме питайте защо. И аз не знам.

— Хайде — Марв става и тръгва към вратата. — Ще те черпя закуска.

— Сериозно?

Това не може да е Марв.

Докато вървим към колата, го питам каква е истинската причина.

— Ако ти бях казал, че няма да играя, пак ли щеше да ме черпиш?

Марв отваря вратата на колата.

— За нищо на света.

Поне е откровен.

Колата му не пали.

— Внимавай какво ще кажеш!

Марв ме гледа заплашително. Прихваме. Днес е хубав ден. Усещам го.

Отиваме пеша в някакво долнопробно кафе на края на главната улица. Предлагат яйца, салам и някакви питки. Сервитьорката е огромна, с голяма уста и в ръката си държи кърпа. Кой знае защо решавам, че трябва да е Маргарет.

— Какво да бъде, момета?

Шокирани сме.

— Момета ли? — пита Марв.

Тя ни поглежда, все едно иска да каже: „*Нямам време за глупости*“. Отегчена е до смърт.

— Много ясно. Момета сте, нали?
Тогава включвам, че казва „момчета“.
— Ей — казвам на Марв. — Момчета.
— Какво?
— Момчета.
Марв разглежда менюто.
Маргарет се покашля.
Не искам да я дразня повече и бързам да поръчам.
— За мен млечен бананов шейк, ако може.
Тя се намръщва.
— Млякото свърши.
— Млякото свършило? Как, по дяволите, може да му свърши млякото на едно кафене?
— Да не го купувам аз? Нищо общо нямам с млякото. Знам само, че няма. Защо не си вземете нещо за ядене?
Обича си работата тази жена. Усещам го.
— Хляб имате ли? — питам.
— Не ми се прави на интересен, моменце.
Оглеждам кафенето да видя какво ядат другите.
— Искам същото като оня тип там.
И тримата поглеждаме нататък.
— Сигурен ли си? — предупреждава ме Марв. — Изглежда ми доста екстравагантно, Ед.
— Е, поне го имат, нали?
Маргарет вече е напълно нещастна.
— Вижте сега, момета — казва тя и почесва скалпа си с химикалката. Очаквам след това да си я завре в ушите. — Ако това място не е достатъчно добро за вас, разкарайте се и яжте някъде другаде.
Доста е обидчива, меко казано.
— Добре — вдигам ръка примирително. — Дай ми същото като на онзи там и един банан, става ли?
— Правилно — одобрява Марв. — Калий за мача.
Калий?
Не мисля, че калият ще ми помогне.
— А за теб? — Маргарет прехвърля вниманието си върху Марв.
Той се размърдва на пейката.

— От онези питки, които правите, и най-отбраната ви селекция от сирена, може ли?

Как да се въздържи? Няма начин Марв да не се направи на умник в такава ситуация. В кръвта му е.

Но Маргарет си я бива. Оправя се с идиоти като нас непрекъснато.

— Единственото сирене тук е в главата ти — затапва го тя и трябва да призная, че и двамата се засмиваме и я поощряваме. Тя предпочита да не ни обръща внимание.

— Нещо друго, момета?

— Не, благодаря.

— Добре. Двайсет и два и петдесет.

— Двайсет и два и петдесет? — Не можем да скрием възмущението си.

— Ами да — това е класно заведение.

— Очевидно — обслужването е невероятно.

И сега седим в нажежената открита част на заведението, потим се и си чакаме закуската.

С огромно удоволствие Маргарет ни подминава, разнасяйки поръчките на други клиенти. За малко да я питаме на няколко пъти къде се е запиляла закуската ни, но знаем, че това само ще удължи чакането. Хората вече обядват, а ние още си чакаме закуската. Най-сетне Маргарет ни я тръсва на масата, все едно ни поднася тор.

— Браво, съкровище — казва Марв. — Надмина себе си.

Маргарет изпръхтява и се оттегля с хладно безразличие.

— Как е твоята? — интересува се Марв след малко. — Или по-скоро какво представлява?

— Яйца, сирене и още нещо.

— Та ти яйца обичаш ли?

— Не.

— Защо ги поръча тогава?

— В чинията на оня, другия, не приличаха на яйца.

— Това обяснява нещата. От моята искаш ли?

Приемам предложението му и отхапвам от питката. Всъщност никак не е лоша и най-накрая питам Марв защо е решил да ме води на закуска точно днес. Това се случва за пръв път.

Никога не съм ходил някъде да закузвам. А и Марв никога не би тръгнал да ме черпи. Просто няма да е той. При нормални обстоятелства по-скоро би умрял.

— Марв — гледам го в очите, — защо сме тук?

Той клати глава.

— Аз...

— Подсигуряваш си присъствието ми на мача следобед ли? Гледаш да ме предразположиш.

Марв не може да ме излъже и го знае.

— Горедолу за това става дума.

— Там ще съм — казвам му. — Точно в четири.

— Добре.

Останалата част от деня се изнизва неусетно. За щастие, Марв ми отпуска следващите няколко часа, така че се прибирам и поспивам още малко.

Когато часът наближава, отивам до игрището с Портиер, който е прихванал нещо от неотдавнашното ми щастливо настроение, въпреки очевидната ми липса на форма.

Спираме при Одри.

У тях няма никой.

Може би вече е на игрището. Тя мрази футбола, но винаги е там, всяка година. Почти четири без петнайсет е, когато навлизаме в долината, в която се намира игрището. Спомням си как със Софи бяхме тук, на пистата за бягане, пред която този мач изглежда жалък, което си е факт. На игрището вече се събира народ, а пистата е празна, като изключим образа на босоногото момиче.

Взирам се в красотата колкото се може по-дълго, после се обръщам и се изправям лице в лице с всичко останало.

Колкото повече приближавам, толкова по-силна е вонята на бира. Горещо е, около трийсет и два градуса.

Двата отбора са в различни части на игрището, а отстрани тълпата от няколкостотин човека постепенно нараства. Този мач винаги си е бил събитие. Провежда се всяка година в първата събота на декември и мисля, че този е петият поред. За мен е трети.

Оставям Портierer под сянката на едно дърво и тръгвам към моя отбор. Онези, които ме забелязват, се вглеждат в лицето ми. Но любопитството им не трае дълго. Това са хора, свикнали да гледат синини и кръв.

След около пет минути ми подхвърлят синя фланелка на червени и жълти ивици. Номер 12. Свалям джинсите и намъквам черни шорти. Няма чорапи, няма обувки — такива са правилата на мача. Без бутонки и защитни кори. Само фланелка, шорти и мръсна уста. Друго не ти трябва.

Ние сме Жребците. Противниците ни са Соколите. Фланелките им са в зелено и бяло, а шортите черни като нашите, но ни е все тая. Пак е късмет, че изобщо имаме фланелки — наследство от истинските местни клубове, може би бракуваната им екипировка.

В този мач участват четирийсетгодишни мъже. Едри, грозни пожарникари или миньори. Има и някои средна хубост; има и млади като Марв, Ричи и мен, а има и такива, които всъщност играят доста добре. Ричи пристига последен.

— Виж ти, какво е довлякло скапаното куче — казва един от нашите дебелаци. Някакъв негов приятел го поправя, че е правилно да се каже „какво е довлякла котката“, но той явно е твърде тъп, за да вдене. Има, както ние ги наричаме, мустаци „ала Мърв Хюз“. Ако не разбирате какво означава това, достатъчно е да знаете, че са големи, рунтави и отвсякъде неприемливи. Най-тъжното е, че на всичкото отгоре той ни е капитан. Мисля, че истинското му име е Хенри Дикенс. Няма роднинска връзка с Чарлз.

Ричи захвърля сака си и се провиква:

— Как сме, момчета?

Но си гледа в краката, а и никой не го е грижа. До четири часа остават пет минути и повечето играчи пият бира. Хвърлят една и на мен, но аз си я запазвам за после.

Помотавам се малко, публиката продължава да се събира около игрището, а Ричи идва при мен.

Оглежда ме от главата до петите и казва:

— Боже, Ед, изглеждаш ужасно. Целият кървав и омазан и изобщо...

— Благодаря.

Той се вглежда още по-отблизо.

— Какво е станало?

— Някакви хлапета бяха решили да се позабавляват. Така, по детски.

Той ме потупва по гърба, достатъчно силно, за да ме заболи.

— Това да ти е за урок.

— За какво?

Ричи ми смига и допива бирата си.

— Нямам представа.

Как да не го обичаш този Ричи? Не го интересува как стоят нещата и не си дава труд да търси обяснения. Усееща, че не горя от желание да говоря за случилото се, така че пуска един-два лафа и приключваме с темата.

Ричи е добър приятел.

Най-интересното е, че никой дори не допуска възможността да се обадя в полицията за случилото се. Тук никой не прави така. Хората непрекъснато биват ограбвани и пребивани и в повечето случаи или отвърщаш на удара, или просто го поемаш. В моя случай аз го поемам.

Докато разгрявам мързеливо, хвърлям по едно око на противника. По-едри са от нас и аз се заглеждам в един огромен мъжага, за който Марв ми беше говорил преди време. Наистина е великан, но честно казано, не мога да кажа дали е мъж, или жена. Всъщност оттук прилича на Мими^[1] от „Шоуто на Дрю Кери“.

И тогава...

Най-лошото едва сега идва.

Поглеждам номера му.

Дванайсет, като мен.

— Него ще пазиш — обажда се някой зад мен.

Знам, че е Марв, Ричи също приближава.

— Късмет, Ед — казва той, опитвайки се да прикрие колко му е забавно. Това ме кара и аз самият да прихна.

— Добре се наредих, този ще ме размаже. Буквално.

— Сигурен ли си, че е мъж? — пита Марв.

Навеждам се и се хващам за палците, като опъвам задната част на краката си.

— Като скочи отгоре ми, ще го попитам.

Странно, но не съм особено притеснен.

Тълпата става неспокойна.

— Идвай тук — казва Мърв.

Точно така. Имам предвид Мърв, а не Марв — нарекох дебелака с мустаците Мърв, защото изобщо не съм сигурен, че се казва Хенри. Мисля, че приятелите му така или иначе го наричат Мърв заради мустаците.

Събираме се плътно един до друг и започваме да се нахъсваме взаимно. Свежа колекция от смрадливи подмишници, бирен дъх, развалени зъби и тридневни бради.

— Така — казва Мърв. — Като излезем там, какво ще правим?

Пълно мълчание.

— Е?

— Не знам — отговаря най-накрая някой.

— Ще ги размажем тия пичове! — крещи Мърв и всички му отговарят с одобрителен ропот, с изключение на Ричи, който се прозява. Няколко души също започват да крещят, но това трудно може да се нарече единен рев. Псуват, пухтят и се заканват да изкормят Соколите.

Та това са възрастни мъже — мисля си. — Май никога не порастваме.

Реферът надува свирката си. Както винаги това е Реджи Ла Мота, известен в града като безнадежден пияница. Наема се да е рефер само защото получава две безплатни бутилки алкохол, за които всички ние се бъркаме. По една на отбор.

— Добре, хайде да ги мачкаме тези — постигаме консенсус ние и тръгваме към игрището.

Аз бързо се насочвам към дървото, където съм оставил Портиер. Той дреме, а едно момченце го гали.

— Ще ми гледаш ли кучето? — питам го.

— Става — отвръща момчето. — Казвам се Джей.

— Той е Портиер.

Изтичвам на игрището и се присъединявам към отбора.

— Слушайте, момчета — започва Реджи, заваляйки думите. Мачът още не е започнал, а реферът вече е пиян. Много е забавно. — Ако ще правите същите простотии като миналата година, тръгвам си и се оправяйте сами!

— Ама няма да си получиш двете бутилки — обажда се някой.

— Ти ще кажеш! — наежва се Реджи. — Без глупости, разбрахте ли?

Всички са разбрали.

— Да, Реджи.

— Прав си, Реджи.

Приближаваме се към другия отбор и си стискаме ръцете. Здрависвам се с моя номер от противниковия отбор. Той се извисява над мен и ме засенчва. Прав съм бил. Мъж е, но досущ прилича на Мими от „Дрю Кери“.

— Късмет — казвам аз.

— Дай ми няколко минути — отговаря гърлено Мими. Повечко грим и ще са едно към едно. — На парчета ще те разкъсам.

Нека играта започне.

Соколите бият от центъра и съвсем скоро се впускам в първата си атака. Спират ме.

Отново атакувам.

Отново ме спират и освен това Мими ми крещи ругатни в ухото, докато притиска главата ми към земята. Ето това е същността на мача.

Тълпата постоянно охка и ахка, реве мръсотии и насърчава своите, докато се налива с бира и вино и нагъва пайове и хотдог от продавача, който всяка година е тук. Той отваря сергията си на страничната линия и дори има безалкохолни и близалки за децата.

Соколите отбелязват няколко пъти и получават добра преднина.

— Какво става, по дяволите? — пита някой, докато стоим до вратата. Това е големият Мърв. Като капитан чувства, че трябва поне да каже нещо. — Боже, само един от нас се пробва да направи нещо и това е... Ей, как ти беше името?

Учуден съм, защото сочи мен. Слисан, отговарям:

— Ед. Кенеди.

— Само Ед тича с всичка сила и се опитва да вземе топката. Хайде!

Продължавам да тичам.

Мими продължава да ме тероризира и малтретира и се чудя дали има вероятност скоро да остане без дъх. Едва ли някой с тези габарити може още дълго да препуска в такава жегата. На земята съм, когато Реджи свири края на полувремето и всички отиват да пият бира. После едва ще намерят душевни сили да се върнат на игрището.

През почивката лежа на сянка близо до Портierer и момченцето. Тогава се появява Одри. Не ме пита нищо за състоянието ми, защото знае, че става дума за още куриерска работа. Това вече е нещо нормално, затова не влизам в подробности.

— Добре ли си? — пита тя.

Въздъхвам щастливо и казвам:

— Разбира се. Обичам живота.

През второто полувреме нещата се обръщат и ние отвърщаме на удара. Ричи бележи гол от корнер, после друго от нашите момчета намира вратата. Изравняваме.

Марв също играе добре и дълго време запазваме равен резултат.

Най-сетне Мими започва да се уморява. Когато играта спира заради травма на един от играчите, Марв идва при мен и започва да ме дразни.

— Ей! — сръчква ме той. — Още не си смачкал фасона на оная флъорца.

Светлата му коса стърчи на фъндъци, а в очите му се чете войнственост.

— Виж му габаритите, Марв — възразявам. — По-голям е от Мама Грейп^[2], да му се не види!

— Коя е Мама Грейп?

— Знаеш я, от онази книга — отстъпвам аз. — И филм направиха по нея. Не помниш ли? С Джони Деп?

— Както и да е, Ед. Ставай и му дай да се разбере.

Така и правя.

Помагат на един от играчите да напусне игрището. Отивам при Мими. Вперваме очи един в друг. Казвам му:

— Затичай се към мен следващия път, като хванеш топката^[3].

Отдалечавам се с чувството, че още малко и ще напълня гащите. Играта продължава и Мими прави точно каквото съм му казал.

Засилва се и се втурва към мен. Неизвестно откъде, но знам, че ще успея. Той се хвърля към топката, аз се изравнявам с него, спускам се напред и само чувам звука. От сблъсъка всичко се разтриса. Тълпата

беснее и аз осъзнавам, че все още съм прав, а Мими се е сгромолясал на земята.

Скоро всички ме наобикалят, хвалят ме и така нататък, но изведнъж ми прилошава. Чувствам се ужасно заради това изпълнение, а огромният номер 12 на гърба на Мими ме гледа отчаяно и не помръдва.

— Жив ли е? — пита някой.

— На кого му пука? — отговаря друг.

Започвам да повръщам.

Бавно излизам от игрището, докато останалите се разправят как да се отърват от Мими и да продължат играта. Чувам някой да казва:

— Донесете носилката.

— Нямаме носилка, а и виж колко е огромен. Прекалено е едър. Ще ни трябва кран. Или багер.

Предложенията ваят едно след друго. Това са хора, които охотно се гаврят с другите. Наречете го както искате. Размери, тегло, воня. Всичко става повод за подигравки, дори и да лежиш размазан на земята. Последно чувам големият Мърв да казва:

— Това е най-доброто запусване на нечия уста, което съм виждал от доста време насам.

Очевидно се наслаждава на фразата, която е измъдрил, а и другите играчи са съгласни с него.

Продължавам да вървя. Все още се чувствам отвратително. Виновен. За мен играта приключва.

Играта приключва, но нещо друго започва.

Отивам до дървото, а Портierer го няма. Отново ме сграбчва познатият страх.

[1] Персонаж от популярната американска комедийна поредица „Шоуто на Дрю Кери“ — огромна, вулгарна, кичозно облечена и силно гримирана жена. — Б.ред. ↑

[2] Героиня от романа „Защо тъгува Гилбърт Грейп“ от американския писател Питър Хеджис, извънредно депресирана жена. В едноименния филм участват Джони Деп и Леонардо ди Каприо. — Б.ред. ↑

[3] Според правилата на австралийския футбол, т.нар. ози рулс, играчите ритат, хвацат и тичат с топката, която трябва да докосва земята на всеки 10 метра. — Б.ред. ↑

2. ДВАЙСЕТ ДОЛАРА ЗА КУЧЕТО И КАРТАТА

Въртя се като обезумял и се опитвам да намеря кучето си и онова хлапе.

Оттатък полето има река и решавам да започна оттам. Тичам толкова бързо, колкото ми позволява състоянието, забравил напълно мача. С периферното си зрение забелязвам русо момиче, което се приближава към мен.

— Портиер е изчезнал — казвам на Одри и осъзнавам колко много обичам това куче.

Тя тича с мен известно време, после сменя посоката.

При реката ги няма.

Връщам се към игрището. Мачът продължава, чувам тълпата някъде далеч в най-затънтения край на съзнанието си.

— Откри ли нещо? — пита Одри. Била е по-надолу по реката.

— Не.

Спираме.

Тишина.

Така е най-добре. Обръщам се към дървото, където съм оставил Портиер в началото, и го виждам отново там заедно с хлапето. То държи кутия с безалкохолно и захарна пръчка и с него има още някой.

Този някой също ме вижда.

Това е млада жена, която забелязва втренчения ми поглед, бързо коленичи и хваща хлапето. Дава му нещо, говори му и бързо се отдалечава в обратната посока.

— Това е следващата карта — казвам на Одри и хуквам. Тичам по-бързо от всякога.

Стигам до кучето и момчето и виждам, че съм бил прав. Хлапето държи карта за игра, но засега не мога да ѝ видя боята. Подгонвам младата жена, която вече се е смесила с тълпата, но не спирам, защото съм сигурен. Абсолютно съм убеден, че тя поне знае кой стои зад всичко това.

Но вече е изчезнала.

Заставам до страничната линия, останал без дъх.

Бих могъл да продължа да я търся, но няма смисъл. Няма я и трябва да се върна при картата. Детето може и да я къса в момента като едното нищо.

За щастие, когато отивам при него, то още я държи. Здраво. Като че ли няма да ми я даде без бой. Оказва се, че съм прав.

— Не — казва то.

— Виж сега. — Последното нещо, което искам, е да се разправям с хлапето. — Дай ми картата и толкова.

— Не. — То се опитва да заплаче.

— Онази жена какво ти каза?

— Каза — бърше очите си то, — че картата е на собственика на кучето. Това съм аз.

— Не — казвам му. — Кучето е мое.

Готов съм да понеса отново Дарил, Кийт, дори и още един пердах. Всичко друго, само не и това хлапе.

— Добре — коригирам подхода. — Ще ти дам десет долара за кучето и за картата.

Хлапето не е тъпо.

— Двайсет.

Меко казано, не съм очарован, но моля Одри за двайсетачка и тя ми дава.

— После ще ти ги върна — казвам й.

— Няма проблем.

Давам му двайсетачката и получавам Портиер и картата.

— Беше ми приятно да работя с теб.

Хлапето е във възторг от победата си.

Идва ми да го удуша.

Не е това, което очаквам.

— Пика — казвам на Одри.

Толкова е близо, че косата ѝ докосва рамото ми. Портиер седи в краката ми.

— А ти? — емвам го аз. — Следващия път си стой на мястото.

Добре, добре, отвръща той и започва да кашля. Не съм учуден, когато от устата му изскача парче захарна пръчка и в очите му пропълзява вина.

— Да ти е за урок! — насочвам яростно пръст към него. Той се старае да не ми обръща внимание.

— Добре ли е? — пита Одри, когато тръгваме.

— Разбира се — отвърщам. — Ще ме надживее, лакомото копеле!

Но тайно се усмихвам.

3. ЗАПОЧВА РОВЕНЕ

Очевидно сме спечелили мача и в дома на големия Мърв ще има купон по случай победата. Марв ми се обажда вечерта и ми заповядва да отида — всички ме били избрали за най-добрия играч, задето съм разкарал Мими.

— Трябва да дойдеш, Ед.

Отивам.

Отново се отбивам при Одри, но я няма. Предполагам, че е излязла с гаджето си. Почти се отказвам да ходя у Мърв, но все пак се дотърям дотам и влизам.

Никой не ме познава.

Никой не говори с мен.

Отначало не мога да открия дори Марв, но по-късно той ме намира на верандата.

— Дойде, значи. Как се чувстваш?

Поглеждам приятеля си и казвам:

— По-добре от всякога.

Зад нас се чуват пиянски викове и вой, а в спалнята има хора, които правят това, което се прави там.

Седим и Марв ми описва последните събития от мача. Чуди се къде съм изчезнал, но само му казвам, че ми е станало лошо и не съм могъл да продължа. Говорим надълго и нашироко за удара, с който повалих Мими.

— Беше фантастично — доверява ми Марв.

— Благодаря.

Опитвам се да натикам надигащото се чувство за вина навътре в стомаха си. Още ми е тъпо заради него или заради нея, или каквото е там.

След още десетина минути усещам, че Марв може би иска да се върне вътре.

В джоба ми е новата карта.

Асо пика.

Взирам се в улицата и се опитвам да предугадя идващите събития. Щастлив съм.

— Какво? — пита Марв. — На какво се хилиш, *моменце*?

Моменце! Сещам се за Маргарет. Двамата се засмиваме и се чувстваме близки.

— Хайде де! — настоява Марв. — Какво има, Ед?

— Време е да започвам да ровя — казвам и слизам от верандата. Трябва да тръгвам, Марв. Ще се видим по-късно.

Малко ми е криво, защото май единственото, което правя напоследък, е да зарязвам Марв. Тази вечер той ми дава свобода. Изглежда, най-сетне започва да разбира, че не е задължително онова, което е важно за него, да е важно и за мен.

— Довиждане, Ед!

По гласа му познавам, че и той е щастлив.

Нощта е тъмна, но красива. Вървя към къщи. Спирам под примигващата улична лампа и отново разглеждам асото пика. Вече няколко пъти съм го гледал — и у дома, и на верандата на Мърв. Объркан съм от боята, защото съм очаквал купа. Купата би следвала модела червено-черно, пък и най-опасната боя би трябвало да е последна. На картата има три имена:

Греъм Грийн
Морис Уест
Силвия Плат

Имената са ми познати, но не знам откъде. Не познавам самите хора, но съм ги чувал. Определено. Прибирам се и проверявам в телефонния указател. Ето, има Грийн и няколко с фамилия Уест, но никой с първо име не е Г или М. Но на тези адреси може да живеят други хора с такива имена. Решавам утре да отида до града.

Разпускам в дневната с Портierer. Сготвил съм картофи на фурна и си ги поделяме. Усещам, че тялото започва да ме боли още повече и

към полунощ вече едва се движа. Портиер е в краката ми. Седя и чакам да заспя.

Главата ми се отпуска назад.

Асото пика се изплъзва от ръката ми и пада в процепа на дивана. Сънувам.

Нощта е дълга, впримчен съм в сънищата си и не мога да преценя дали съм буден, или спя. Когато на сутринта се будя, все още съм на мача, преследвам жената, която донесе картата, и се разправям с хлапето.

По-късно сънувам, че съм в училище, но няма никой друг. Само аз, а въздухът в класната стая е прашно жълт. На чина пред мен са разхвърляни учебници, на черната дъска има изписани думи. Ръкописни са и не мога да ги разчета.

Влиза жена.

Учителка с дълги кльощави крака, черна пола, бяла блуза и лилава жилетка. Почти на петдесет е, но въпреки това е някак секси. Не ми обръща особено внимание, докато не звънва звънецът — силно, като че е пред вратата. Тогава за пръв път тя показва, че ме вижда.

Вдига поглед.

— Време е да започваме, Ед.

Готов съм.

— Да?

— Ще ми прочетеш ли думите, написани зад мен, ако обичаш?

— Не мога.

— И защо, за Бога?

Съсредоточавам се още повече върху думите, но все още не мога да ги разчета.

Тя клати глава. Не виждам, но усещам разочарованието ѝ, заковал поглед в чина. Гледам в него дълго и се чувствам много разстроен, че съм я разочаровал.

Няколко минути по-късно.

Чувам го.

До ушите ми достига звук като плющене на камшик, последван от скърцане.

Вдигам очи и се вцепенявам. Дъхът ми спира. Учителката виси на въже пред черната дъска.

Мъртва е.

Люлее се.

Таванът липсва и въжето е здраво вързано около една греда под покрива.

Ужасен, трескаво си поемам дъх, но въздухът, в който като че няма кислород, ме задушавя. Ръцете ми са като залепнали за чина и трябва със сила да ги откъсна оттам. Ставам и се опитвам да побягна, да потърся помощ. Сграбчвам бравата на вратата, но се спирам и отново се обръщам към увисналата на въжето жена. Бавно.

Почти пълзешком.

Промъквам се до нея.

Тъкмо си помислям, че изглежда донякъде умиротворена, и очите ѝ внезапно се отварят и тя проговаря. Гласът ѝ е сподавен и дрезгав.

— Разчиташ ли думите сега, Ед? — пита тя и аз гледам през нея към дъската. Сега виждам заглавието най-отгоре и разбирам написаното:

„Безплодната жена“.

Тялото пада на пода в краката ми и се събуждам.

В краката ми лежи Портиер, а пращият жълт въздух в хола е от изгряващото слънце.

Макар да съм отворил очи, сънят не си тръгва още няколко секунди и аз продължавам да виждам жената, думите и заглавието. Усещам я как пада в краката ми и я чувам. Разчиташ ли думите сега, Ед?

— „Безплодната жена“ — прошепвам.

Знам, че това съм го чувал и преди. Всъщност знам стихотворение с такова име. Чел съм го в училище, защото имах депресирана учителка по английски. Тя много го обичаше и си спомням някои строфи и до днес. „Едва прошумолели стъпки“ и „музей без статуи“ и сравнението на живота ѝ с фонтан, който се издига и отново пада върху себе си.

Безплодната жена.

Безплодната жена.

Изведнъж ме осенява и се изправям бързо. Почти се спъвам в Портиер, който, между другото, не е никак впечатлен. Поглежда ме, сякаш ми казва: Току-що ме събуди, приятел.

— „Безплодната жена“ — казвам му.

Е, и?

Повтарям заглавието и го сграбчвам възторжено за муцуната, защото съм разгадал асото пика. Или съм на път да го разгадая.

Стихотворението „Безплодната жена“ е писано от една поетеса, която се е самоубила — казва се Силвия Плат, вече съм сигурен.

Тършувам по дивана за картата и виждам името ѝ — трето в списъка. Това са писатели, мисля си. Всички са писатели. Греъм Грийн, Морис Уест и Силвия Плат. Озадачен съм, че не съм чувал за първите двама, но пък можеш ли да знаеш имената на всички, написали книга? Силвия Плат обаче със сигурност я знам. Дори я познавам доста добре. Гордея се със себе си.

Известно време се наслаждавам на мига. Чувствам се все едно ненадейно съм разкрил някаква грандиозна мистерия. Вече целият съм схванат, ребрата ме болят безумно, но все още съм в състояние да ям корнфлейкс с доста съмнителното мляко от хладилника и с много захар.

Около седем и трийсет откривам, че съм решил едва част от проблема. Все още нямам представа къде трябва да отида и какво послание да предам.

Ще започна от библиотеката, мисля си. Жалко, че е неделя. Ще отвори по-късно.

Идва Одри. Гледаме филм, който тя горещо препоръчва.

Добър е.

Въздържам се да я питам къде е била снощи.

Казвам ѝ за пиките, за имената и че следобед ще ходя в библиотеката. Сигурен съм, че в неделя е отворена между дванайсет и четири.

Докато Одри си пие кафето, гледам червените ѝ устни и мечтая просто да стана, да се приближа и да ги целуна. Искам да усетя плътта им и мекотата им върху моите. Искам да дишам в нея и заедно с нея.

Искам да мога да захая врата ѝ, пръстите ми да докосват гърба ѝ, да ги прокарам през красивата жълта мекота на косите ѝ.

Честно.

Не знам какво ми става тази сутрин.

Но скоро разбирам защо се чувствам така — аз заслужавам нещо. Ходя насам-натам да оправям живота на хората, макар само за малко, и наранявам онези, които трябва да бъдат наранени, въпреки че да причинявам болка не ми е присъщо.

Заслужавам поне нещичко, казвам си. Одри би могла да ме заобича поне за миг. Но знам. Без капка съмнение знам, че нищо няма да стане. Няма да ме целуне. Едва ще ме докосне. Тичам из целия град, тъпчат ме, пребиват ме, мачкат ме, и за какво? Какво получавам аз? Какво получава Ед Кенеди?

Ще ви кажа какво.

Нищо.

Но лъжа.

Лъжа и още в този миг се заклевам, че ще спра. Всичко това съм го преживял и наистина съм обърнал нова страница след асото спатия.

Спирам.

Спирам всичко.

И правя нещо глупаво.

Ставам импулсивно, отивам до Одри и я целувам по устата. Усещам червените устни, плътта ѝ, диханието ѝ. Затварям очи и я поемам само за секунда. Поемам я цялата и после я загубвам. Усещането отлита покрай мен. През мен и над мен, и ми е горещо и студено, и треперя, и съм прострелян.

Прострелян от звука, с който устните ми се откъсват от нейните когато между нас застава тишината.

Усещам вкуса на кръв.

Виждам кръв по устните на Одри, върху смаяното ѝ лице.

Господи, дори не мога да я целуна както трябва, не мога да го направя, без раните ми да се отворят и да оставя кръвта си по нея. Затварям очи. Стискам ги здраво.

— Извинявай, Одри. — Извързвам се. — Не знаех какво правя. Аз...

И думите спират. Пресекват, преди да е станало твърде късно. Стоим в кухнята.

И двамата имаме кръв по устните.

Одри не иска да изпитва такива чувства към мен. Мога да го приема, но се чудя дали някога ще разбере, че никой друг няма да я обича толкова силно. Тя изтрива кръвта от устата си и аз отново ѝ казвам колко съжалявам. Одри е ласкава както винаги и приема извинението ми, като ми обяснява, че просто не може да прави такива неща с мен. Мисля, че по-скоро би направила нещо от този род просто ей така. Без истинско чувство, без никакъв риск. Щом не иска любов от никого, трябва да уважавам желанието ѝ.

— Не се притеснявай, Ед — казва тя и наистина го мисли.

Едно от прекрасните неща е, че с Одри винаги се разбираме. По някакъв начин успяваме да го постигнем. Като че няма значение какво се случва. Обмислям този факт известно време и ако трябва да бъда напълно честен, чудя се колко ли би могло да продължи това. Едва ли завинаги.

— Усмивчица, Ед — подмята ми по-късно, преди да си тръгне.

Как да не го направя.

Усмиввам ѝ се.

— Късмет с пиките — казва.

— Благодаря.

Вратата се затваря.

Почти дванайсет е. Обувам се и тръгвам към библиотеката. Все още се чувствам като глупак.

Вярно е, че съм прочел много книги, но всичките съм си ги купувал, предимно на старо. Последния път, когато влизах в библиотека, там все още имаше каталози с големи дълги чекмеджета. Дори в училище, когато компютрите вече се бяха превърнали в ежедневие, все още използвах чекмеджетата. Харесваше ми да вадя каталожната карта на даден автор и да чета описаните книги.

Когато влизам в библиотеката, очаквам да видя зад бюрото стара жена, но там седи младеж горе-долу на моята възраст, с дълга къдрава коса. Малко е устат, но ми харесва.

— Нямате ли вече карти? — питам.

— Какви карти? За игра? Библиотечни? Кредитни? — Личи си, че се забавлява. — За какви точно карти питате?

Знам, че се опитва да ме изкара необразован и смотан, а всъщност помощта му не ми е нужна.

— Нали се сещаш — обяснявам му. — Картите с писателите и авторите и така нататък.

— Аха! — Сега вече открито се смее. — Май отдавна не си стъпвал в библиотека!

— Не съм — отговарям и сега наистина се чувствам необразован и смотан. Все едно съм си окачил табелка „Пълен загубеняк“. Но не се предавам. — Затова пък съм чел Джойс, Дикенс и Конрад.

— Кой са тези?

Сега аз съм отгоре.

— Какво? Не си ги чел? И се наричаш библиотекар?

Сега усмивката му е малко крива.

— Ти направо ми скри топката.

Не понасям този израз.

Въпреки това момчето става по-услужливо. Казва ми:

— Карти вече не използваме. Всичко е в компютъра. Ела.

Отиваме при компютрите и той казва:

— Кажете ми автора.

Запъвам се, защото не искам да му кажа някое от имената на асото пика. Те са си за мен. Казвам му Шекспир.

Той изписва името и всички заглавия изскачат на монитора. После въвежда номера, изписан срещу „Макбет“ и казва:

— Ето. Разбра ли как става?

Вглеждам се в монитора и схващам.

— Благодаря.

— Викни ме, ако имаш нужда от нещо.

— Няма проблем.

Той се отдалечава и аз оставам сам с клавиатурата, писателите и монитора.

Започвам с Греъм Грийн. Ще карам по реда, по който са написани на картата. Тършувам из джобовете си за някаква хартия, но намирам само стара салфетка. За масата е завързана химикалка. Когато вкарвам името и натискам Enter, всички заглавия на Греъм Грийн изскачат на екрана.

Някои от тях са изумителни.

Човешкият фактор
Брайтън Рок
Същността на нещата
Силата и славата
Нашият човек в Хавана

Преписвам ги на салфетката, както и номера на първото заглавие, защото знам, че ще намеря другите на същата лавица.

После пиша Уест, Морис. Някои от неговите заглавия са също много добри, ако не и по-добри.

Бесилки в пясъка
Обувките на рибаря
Деца на слънцето
Господарят на пръстена
Клоуните на Бог

Сега Силвия.

Трябва да призная, че тя ми е слабост, защото съм я чел, а и сънувах заглавие на нейно стихотворение. Ако не беше тя, нямаше да седя тук в библиотеката, с една крачка по-близо до целта. Искам нейните заглавия да са най-добрите. Може и да съм пристрастен, но за мен наистина са такива.

Зимният кораб
Колосът
Ариел
През водата
Стъкленият похлупак

Отивам със салфетката до рафтовете и започвам да търся книгите една по една. Красиви са. Стари, с твърди корици в червено, синьо или черно. Вземам ги и сядам с тях на масата. И сега какво?

Как, по дяволите, ще ги прочета всичките за седмица или две? Стиховете на Силвия може би, но другите двама са написали някои доста дебели книги, без преувеличение. Дано поне да са добри.

— Виж какво — казва библиотекарят, когато заставам пред бюрото му с всичките книги. — Не можеш да ги вземеш всичките. Има си ограничения. А карта имаш ли?

— Каква карта? — не се удържам аз. — За игра? Кредитна? За каква по-точно питаш?

— Добре де, умнико.

И двамата се наслаждаваме на мига. Той се навежда под бюрото и ми подава лист хартия.

— Попълни го, ако обичаш.

Получавам библиотечната си карта и се опитвам да му се подмажа, за да изкрънкам всичките книги.

— Благодаря, приятел. Работата ти е страхотна.

Той ме поглежда.

— Какво, всичките все пак, а?

— Точно така. — Вдигам ги от пода и ги струпвам на бюрото му. — Наистина ми трябва и по един или друг начин ще ги взема. Само в днешното болно общество човек може да бъде преследван заради това, че чете твърде много. — Хвърлям поглед към празната библиотека. — Не виждам да има голям наплив. Съмнявам се, че някой друг ще ги поиска точно сега.

Той ме оставя да говоря.

— Ако трябва да съм честен — казва, — на мен лично изобщо не ми пука колко книги ще изнесеш. Но има правила. Ако шефът ме хване, съм вътре.

— Вътре в какво?

— Не знам в какво, но ще е до ушите.

Продължавам да го гледам и не отстъпвам и сантиметър. Той поддава.

— Добре де, дай ми ги. Да видя какво мога да измисля. — Започва да сканира заглавията. — Шефът ми така или иначе е пълно дърво.

Когато приключва, от другата страна на бюрото има точно осемнайсет книги.

— Благодаря — казвам му. — Много съм ти задължен.

Как ще ги замъкна до вкъщи, питам се и обмислям дали да не звънна на Марв да ме закара, но успявам да се справя и сам. По пътя изпускам няколко, правя и доста почивки, но в крайна сметка всички книги пристигат у дома.

Не си усещам ръцете.

Не съм подозирал, че думите тежат толкова много.

Цял следобед чета.

Веднъж дори задрямвам. Не от неуважение към авторите. Просто боят и мачът още ми държат влага.

Чета и се наслаждавам на Греъм Грийн. Още не откривам насока, но си мисля, че нещата би трябвало да са доста прости. Поглеждам книжната планина, която съм натрупал. Меко казано, изглежда обезсърчаващо. Как ще намеря онова, което търся, в тези хиляди страници?

Когато се будя, навън духа южнякът и е доста хладно за това време на годината. Началото на декември е и ми е странно, че трябва да обличам пуловер. Излизам навън и виждам пред вратата парче хартия.

Не, салфетка.

Затварям очи за миг, навеждам се и я вдигам. Осъзнавам, че са ме следили през цялото време. Видели са, че отивам в библиотеката. Гледали са ме вътре в библиотеката и по пътя към дома. Знаят, че съм написал заглавията на салфетка.

Чета.

Само няколко думи, в червено.

Скъпи Ед,

Добре се справяш. Но не се притеснявай — по-просто е, отколкото си мислиш.

Влизам и сядам при книгите. Чета „Безплодната жена“, докато я научавам наизуст.

Малко по-късно Портиер иска разходка, така че излизаме. Мотаем се по улиците и аз се опитвам да позная кои ли ще са

следващите адреси.

— Да имаш някакви идеи, Портиер? — питам го.

Отговор няма. Той е твърде зает да обследва терена с характерното си нехайно душене.

Сега за пръв път си давам сметка, че отговорите са на видно място. Те са навсякъде, в края на всяка улица, на всяка пресечка.

Ами ако са скрити в заглавията — чудя се. — *Заглавията на книгите*. Само трябва да съпоставя имената на улиците с по една книга на всеки автор.

По-просто, отколкото си мислиш, казвам си. Салфетката е още в джоба ми заедно с асото пика. Вадя ги и ги разглеждам. Имената ме наблюдават и мога да се закълна, че виждат мига, в които нещата ми се изясняват. Навеждам се развълнувано към Портиер.

— Хайде — казвам му, — трябва да тръгваме.

Тичаме по обратния път или поне се движим толкова бързо, ковкото Портиер позволява. Трябват ми книгите, градският справочник и, надявам се, няколко минути.

Да, тичаме.

Книгите чакат. Сядам със стария градски справочник и се опитвам да открия съвпадение с някое от заглавията. Отново започвам с Грегън Грийн. Няма улици *Човешка*, *Фактор* или *Същност*.

След около минута я откривам. Вземам книгата.

Черна е, заглавието е написано със златни букви на гръбчето. *Силата и славата*. Няма улица Сила, но се облещвам, когато се връщам няколко страници назад. Името ме удря като юмрук. „Глори роуд^[1]“.

Ухилвам се и разрошвам козината на Портиер. „Глори роуд“. Поразително. Бих искал да живея на „Глори роуд“.

На картата я откривам в горния край на града.

Продължавам със заглавията на Морис Уест. Този път става по-бързо.

Клоуните на Бога.

Намирам „Клоун стрийт“ в горната част на града.

Улицата на Силвия е „Бел стрийт“^[2]. От „Стъкленият похлупак“. Според указателя това е една от малките преки на главната улица.

Проверявам дали няма съвпадения и при другите заглавия, но такива липсват. Това са улиците.

Остава по още един въпрос за всяка улица.

Кой номер?

Сега трябва да се разровя. Това е пика, така че трябва да се разтършувам.

Указанията може да са в книгите, така че избутвам другите настрана и се съсредоточавам върху финалистите. Честно казано, някак ми е жал за останалите. Така разпилени на пода ми приличат на отпаднали от драматично, бурно състезание. Ако бяха хора, щяха да стискат главите си с ръце.

Първо се захващам със „Силата и славата“. Зачитам се и когато вдигам поглед от страниците, вече е един часът. Още нямам нищо конкретно и ме обзема безсилие. Ами ако нещо съм пропуснал? Чудя се, но съм сигурен, че ще го позная, щом го видя. Номерата на „Глори роуд“ едва ли са повече от 20 или 30, но продължавам да чета. Усещам, че така трябва. Там е цялата работа. Ще е грях да спра точно сега.

В 3:46 сутринта (часът е вдълбан в паметта ми) откривам каквото ми трябва. Страница 114.

В долния край на страницата, в левия ъгъл, е нарисувана черна пика. До нея е написано: Браво, Ед.

Тръшвам се на дивана тържествуващ. По-добре не може да бъде. Без камъни. Без насилие. Време е нещата да станат цивилизовани.

Връщам се на „Клоуните на Бога“ и я прелиствам. Не мога да повярвам, че не го направих в самото начало. Много по-лесно е, отколкото да се опитваш да откриеш знак във всяка дума на всяка страница. *По-просто е, отколкото си мислиш.*

Този път страницата е 23. Има само пика. А в „Стъкленият похлупак“ е на страница 39. Имам адресите и усещането, че съм напълно изтощен.

Край на ровенето.

Заспивам.

[1] Glory Road (англ.) — може да се преведе като „улица Слава“ или „Славен път“. — Б.пр. ↑

[2] Името на улицата е подсказано на героя от заглавието на романа „The Bell Jar“ („Стъкленият похлупак“) от Силвия Плат. —

Б.ред. [↑](#)

4. ПОЛЗАТА ОТ ЛЪЖАТА

Вторник вечер е и играем карти у нас. Ричи се оплаква, че от мача насам го боли ключицата. Одри се забавлява, Марв печели. Непоносим е както обикновено. Вече съм бил на „Глори роуд“ и съм видял номер 114. Там живее семейство от Полинезия, мъжът е по-едър дори от онзи на „Едгар стрийт“. Работи в строителството и се държи с жена си като с кралица, а с децата си като с богове. Когато се прибира от работа, ги грабва и ги подхвърля във въздуха. Те се смеят и го чакат с нетърпение.

„Глори роуд“ е дълга и изолирана. Къщите са доста стари и всичките са от етернитови плоскости.

Още не знам какво да правя, но съм сигурен в едно. То ще си дойде от само себе си.

— Май пак печеля — надува се Марв. В добра форма е, от ъгълчето на устата му стърчи пура.

— Мразя те, да знаеш. — Ричи обобщава онова, което всички си мислим в този момент.

Марв се е заел да организира коледна игра.

— Кой е наред тази година? — пита той, макар всички да знаем, че е негов ред и че ще се опита да се измъкне. Никога няма да направи коледна вечеря. Не защото не може. Но е твърде стиснат. Няма да купи пуйка, ако ще животът му да зависи от това. Закуската в деня на мача беше изолиран случай.

— Ти — Ричи сочи Марв. — Твой ред е, Марв.

— Сигурен ли си?

— Да — категоричен е Ричи. — Съвсем.

— Да де, ама нашите ще са там, и сестра ми и...

— Няма лошо, Марв, ние обичаме родителите ти. — Ричи си е навил на пръста. Изобщо не му пука къде ще се събираме, но обича да се заяжда с Марв. — И сестра ти, и нея я обичаме. Гореща като летен пясък е тя... Знойна.

— Летен пясък? — пита Одри. — Знойна?

Ричи удря с юмрук по масата.

— Точно така, момиче!

Ние тримата се смеем, а Марв се върти на стола си.

— Не е като да нямаш пари — казвам му. — Трийсет бона ли бяха?

— Точно станаха четирийсет — отвръща той. Захваща се спор какво ще прави Марв с толкова пари. Той ни казва, че това си е лично негова работа, и ние не се замисляме много. Предполагам, че за много неща не се замисляме. След още няколко минути омеквам.

— Тук ще го направим — казвам и поглеждам Марв. — Но ще трябва да се примириш с Портиер, приятел.

Марв не е очарован, но се съгласява. Аз обаче още не съм свършил.

— Слушай, Марв. Ето какво ще ти кажа — ще направим коледната игра тук при едно условие.

— Какво?

— Ще донесеш подарък на Портиер.

Не мога да се въздържа. С Марв не бива да отстъпваш, а и нещата се развиват по-добре, отколкото съм се надявал. Във възторг съм от себе си.

— Можеш да му донесеш голяма пържола и... — тук става още по-хубаво — ще трябва да го дариш с голяма коледна целувка.

Ричи щраква с пръсти.

— Чудесна идея, Ед. Блестяща.

Марв е втрещен.

Оскърбен до дъното на душата си.

— Това е безобразие — заявява той, но си дава сметка, че така е по-добре, отколкото да плаща за пуйка и да си прави труда да я готви.

Накрая решава.

— Добре, ще го направя. — И ме сочи с пръст. — Извратено копеле си ти, Ед.

— Благодаря, Марв.

За пръв път от много години насам откривам, че очаквам Коледа с нетърпение.

Редувам работата на таксито с разходки до „Глори роуд“. Личи си, че семейството работи много, за да свърже двата края, но все още не знам какво трябва да правя. Една вечер, докато се крия зад храстите, бащата идва при мен. Огромен е и би могъл да ме удуши с една ръка. Не изглежда никак доволен.

— Ей! — подвиква той и бързо се приближава. — Да, ти там! И преди съм те виждал. Я излизай от тия храсти, умнико!

Говори тихо, без да вика. Звучи така, сякаш през повечето време е кротък и спокоен. Притесняват ме размерите му.

Не се притеснявай, успокоявам се. Трябва да бъдеш тук. Каквото има да става, да става.

Излизам и се изправям срещу мъжа, докато слънцето се скрива зад къщата. Той има гладка тъмна кожа, черна къдрава коса и заплашителен поглед.

— Децата ли дебнеш, момче?

— Не, господине.

Вдигам глава. Трябва да изглеждам горд и честен. „*Дръж се — напомням си. — Ти си честен. Е, поне донякъде.*“

— Тогава какво правиш тук?

Лъжа и се надявам.

— Преди живеех в тази къща — казвам. *Мамка му. Добре съобразяваш, Ед.* Впечатлен съм от себе си. — Преди много години, после се преместихме по-близо до центъра. Понякога идвам тук и гледам къщата. — Господи, моля се, дано тези хора не са живели дълго тук. — Баща ми наскоро почина и тук се сецам за него. Спомням си го, като гледам вас и децата ви, как ги подхвърляте във въздуха и ги носите на рамо...

Мъжът започва да омеква.

Благодаря ти, Боже.

Приближава ме, а слънцето зад него се снишава на колене и лакти.

— Да, доста калпаво място — той махва с ръка, — но засега е най-доброто, което можем да си позволим.

— На мен ми изглежда добре — казвам.

Продължаваме да говорим още малко и по някое време мъжът ме изненадва.

— Искаш ли да дойдеш и да разгледаш? Тъкмо се каним да вечеряме. Заповядай и ти.

Интуицията ми нашепва да откажа, но не го правя. По-трудното решение е да вляза.

Тръгвам след мъжа към верандата. Преди да влезем, той се представя:

— Казвам се Луа. Луа Татупу.

— Ед Кенеди — отговарям и си стискам ръцете. Луа успява да смачка почти всички костици на дясната ми ръка.

— Мари! — провиква се той от вратата. — Деца! — И се обръща към мен. — Къщата същата ли е, каквато я помниш?

— Моля? — Но в следващия миг се сещам. — А, да, същата е.

Децата започват да извират от разните врати и вратички и да се катерят по нас. Луа ме представя на тях и на съпругата си. Вечерята е картофено пюре и наденички.

Докато се храним, Луа разказва смешки и децата не спират да се кикотят, въпреки че според майка им са чували смешките вече хиляди пъти. Мари има бръчки под очите и изглежда уморена от живота и от децата, и от това да слага храна на масата всяка вечер. Има по-нежна кожа от Луа и тъмнокафяви къдрици. Била е красива — дори по-красива от сега. Работи в един от супермаркетите.

Имат пет деца. Никое не може да се храни със затворена уста, но когато се смеят, целият свят се оглежда в очите им. Веднага разбираш защо Луа се държи така с тях и толкова много ги обича.

— Татко, може ли да яхна Ед? — пита едно от момиченцата.

Кимвам и Луа казва:

— Разбира се, миличка, но какво трябва да кажеш?

Това ми напомня за Тони, брата на отец О'Райли.

Момиченцето се плясва по челото, усмихва се и повтаря:

— Той може ли да ме качи на конче, моля?

— Разбира се, съкровище — казва Луа и аз така и правя.

Когато Мари най-сетне успява да ме спаси от най-малкото момче, децата вече са се изредили да ме яхат тринайсет пъти.

— Джеси, мисля, че Ед е много уморен.

— Добре де... — предава се Джеси и аз се строполявам на дивана.

Джеси е на около шест и докато си седя, прошепва нещо на ухото ми.

Това е отговорът.

— Татко скоро ще слага коледните лампички. Трябва да дойдеш да ги видиш някой ден. Много ги обичам тези лампички.

— Обещавам — казвам му. — Ще дойда.

Оглеждам за последен път къщата. Вече почти съм успял да убедя себе си, че съм живял там. Дори си сътворявам най-различни чудесни спомени с баща ми сред тези стени.

Когато си тръгвам, Луа спи и Мари ме изпраща.

— Благодаря — казвам й. — За всичко.

Тя ме поглежда с топлите си непресторени очи.

— Няма проблем, Ед. Ела пак, когато се наканиш.

— Ще дойда.

Този път не лъжа.

В края на седмицата минавам оттам. Коледните лампички са окачени. Много са овехтели и избледнели. Някои липсват. От старите са. Не примигват. Просто големи крушки в различни цветове, провесени по стряхата на верандата. Ще се върна по-късно, мисля си, да погледна.

Вечерта, когато лампичките са включени, виждам, че едва половината от тях работят, което са точно четири светещи крушки. Четири крушки, които ще осветяват къщата на семейство Татупу тази година. Не е кой знае какъв проблем, но може би е вярно, че големите неща често са малки неща, на които не обръщаме внимание.

При първа възможност ще се върна през деня, когато всички са на училище и на работа.

Нещо трябва да се направи с тези лампички.

Отивам до „Кеймарт“ и купувам чисто нов комплект лампички, точно като техните. Хубави, големи крушки в червено, синьо, жълто и зелено. Сряда е, денят е горещ и за мое учудване никой от съседите не идва да пита какво правя там, когато се качвам на верандата на семейство Татупу и стъпвам върху голяма обърната тенджерка. Махам

старите лампички, като извивам пироните, които държат кабела. Когато вече съм свалил всичко, забелязвам, че кабелът влиза вътре в къщата (както си му е редът), така че не мога да довърша работата докрай. Вместо това връщам старите лампички на мястото им и оставям новите пред входната врата.

Не пиша бележка.

Няма какво друго да направя.

Най-напред мисля да напиша „Честита Коледа“ някъде на кутията, но се отказвам. Тук не става въпрос за думи.

А за светещи лампички и малки неща, които всъщност са големи.

5. СИЛАТА И СЛАВАТА

Ям равиоли в кухнята същата вечер, когато отпред спира микробус. Двигателят изръмжава за последно и чувам как вратата на колата се затръшва. После малки юмруци започват да тропат по външната врата.

Портиер залайва като никога, но го успокоявам и отварям вратата.

Там стоят Луа, Мари и всичките им деца.

— Здравсти, Ед — казва Луа и останалите повтарят след него като ехо. — Търсихме те в указателя, но те нямаше, затова прозвънихме всички останали Кенеди в града. Майка ти ни даде адреса.

Става тихо, докато се чудя какво им е казала майка ми. Мари нарушава тишината.

— Ела с нас — казва тя.

Возя се в микробуса, сплескан между децата, и за пръв път всички в това семейство мълчат. Това, както можете да си представите, ме кара да се чувствам силно притеснен. Уличните лампи проблясват като страници от светлина, приближават се към мен и се обръщат, затварят се. Поглеждам напред и виждам, че Луа ме гледа в огледалото за обратно виждане.

Пристигаме пред къщата след десетина минути.

Мари взема нещата в свои ръце.

— Хайде, деца, влизайте.

Тя се прибира с тях, а ние с Луа оставаме в микробуса.

Той отново ми хвърля продължителен поглед в огледалото.

— Готов ли си? — пита ме.

— За какво?

Луа само клати глава.

— Не на мен тия, Ед.

Излиза и затръшва вратата.

— Хайде, идвай! — провиква се през прозореца. — Слизай, момче.

Момче.

Не ми харесва как го казва. Някак заканително. Най-много се боя да не съм го обидил с новите лампи. Да не го приеме като намек, че не може да се грижи добре за семейството си. Може да си мисли, че му казвам: Този жалък некадърен глупак дори не може да поправи едни лампички. Не смея да погледна към къщата, докато вървя към тротоара, където той е застанал и се е обърнал да ме изчака. Тъмно е. Като в рог.

Стоим.

Луа ме гледа.

Аз гледам в краката си.

Следващото нещо, което чувам, е вратата на къщата да се отваря и затваря няколко пъти. Децата тичат към нас, последвани от Мари.

Преброявам хлапетата и едно липсва.

Джеси.

Гледам лицата им, после отново забивам поглед в земята. Викът на Луа почти ме кара да подскоча.

— Давай, Джес!

Минават няколко секунди и когато вдигам очи, старата къща свети. Лампичките са толкова красиви, че сякаш те държат къщата изправена. Лицата на децата, на Луа и на Мари са обагрени в червено, синьо, жълто и зелено. Чувствам върху собственото си лице червена светлина, чувствам и усмивката си на облекчение. Децата викат и пляскат, обявяват, че това ще е най-хубавата им Коледа. Момичетата започват да танцуват, държат се за ръце. Тогава и Джеси изскача от къщата.

— Настоя той да ги включи — ми казва Луа, а усмивката на Джеси е най-широка и най-хубава. Най-жива. Това е неговият миг, мисля си, и на Луа, и на Мари.

— Когато намерихме новите лампички, Джеси каза, че иска да си тук, когато ги включваме. Какво можехме да направим?

Клатя глава и гледам двора, окъпан в светлини, които плуват пред очите ми.

На себе си казвам: *Силата и славата*

6. МИГ НА КРАСОТА

Докато хлапетата танцуват на двора под нощното небе и светлините, виждам нещо. Луа и Мари се държат за ръце.

Изглеждат толкова щастливи, точно в този миг, докато гледат децата и лампичките на старата им етернитова къща.

Луа я целува.

Нежно, по устните.

Тя отвърща на целувката му.

Понякога хората са красиви.

Не заради това как изглеждат.

Не заради това, което казват.

Просто защото са каквито са.

7. МИГ НА ИСТИНА

Мари ме увещава да вляза за чаша кафе. Отначало отказвам, но тя настоява.

— Трябва да влезеш, Ед.

Предавам се. Влизаме, пием кафе и си говорим.

Известно време всичко е наред, докато Мари не замълчава наскре думата. Разбърква кафето си и казва:

— Благодаря ти, Ед. — Бръчиците й се раздвижват, а в очите й просветват искри. — Много ти благодаря.

— За какво?

Тя клати глава.

— Не ме карай да го казвам, Ед. Знаем, че си бил ти. Джеси не може да пази тайна, дори да му залепим устата. Знаем, че си бил ти.

Предавам се напълно.

— Заслужавахте го.

Тя още не е удовлетворена.

— Но защо? Защо ние?

Казвам й истината.

— Нямам никаква представа. — Отпивам от кафето. — Историята е дълга и почти необяснима. Знам само, че стоях пред тази стара къща и останалото просто се случи.

Луа се намесва в разговора и като че изтласква думите напред.

— Знаеш ли, Ед, живеем тук почти година и никой, абсолютно никой не си е мръднал пръста да ни помогне или да ни накара да се почувстваме като част от квартала. Не сме и очаквали друго. Хората си имат достатъчно грижи... — Очите му се задържат върху моите за миг. — А после се появяваш ти, ни в клин, ни в ръкав. Просто не разбираме.

В този миг на мен самия нещата ми стават ясни.

— Не се и опитвайте — казвам, — и аз самият не разбирам.

Мари приема думите ми, но не се отказва.

— Добре, Ед, но искаме да ти благодарим.

— Да — казва Луа.

Мари му кимва, той става и отива до хладилника. На него с магнит е закрепен плик, на който е написано „Ед Кенеди“. Връща се и ми го подава.

— Възможностите ни не са големи — казва той, — но това е най-доброто, което можем да направим, за да ти благодарим. — И слага плика в ръцете ми. — Мисля, че ще ти хареса. Такова ми е усещането.

Вътре има ръчно направена коледна картичка. Рисували са я всичките хлапета. Коледни дръвчета, ярки светлини, играещи деца. Някои от рисунките са ужасно нескопосни, но въпреки това са прекрасни. Едно от децата е написало:

Скъпи Ед,
Пожелаваме ти весела Коледа! Надяваме се, че и ти
имаш красиви светлини, като тези, които ни подари.
От цялото семейство Татупу

Усмихвам се, ставам и отивам в хола, където децата са се натъркаляли пред телевизора.

— Благодаря за картичката — казвам им.

Всички започват да говорят едно през друго, но Джеси е най-гласовит.

— Няма за какво, Ед.

И след няколко секунди отново са погълнати от телевизора. Гледат някакъв филм от онези приключения с животни — котка, която плава по река в кашон.

— До скоро — казвам им, но никой не ме чува. Поглеждам още веднъж доволно картинките и се връщам в кухнята.

Там ме чакат още подаръци.

Луа държи малък тъмен камък с шарка, наподобяваща кръст.

— Един приятел ми го даде преди време, Ед. Носи късмет. — Той ми го подава. — Искам да го вземеш.

Гледаме камъка и мълчим.

Собственият ми глас ме изненадва.

— Не — казвам му. — Не мога да го приема, Луа.

Тихите му и благи думи са спокойни, но настоятелни. Очите му преливат от искреност.

— Не, Ед. Трябва да го вземеш. Даде ни толкова много. Повече, отколкото можеш да си представиш.

Той отново ми подава камъка и дори го слага в дланта ми и затваря пръстите ми около него. Държи ръката ми в своята.

— Твой е.

— Не само за късмет — казва Мари. — И за спомен.

Сега приемам камъка и го разглеждам.

— Благодаря ви — казвам и на двамата. — Ще го пазя.

Луа слага ръка на рамото ми.

— Знам.

Тримата стоим в кухнята близо един до друг.

Когато си тръгвам, Мари ме целува по бузата и си казваме довиждане.

— Не забравяй — казва ми тя. — Идвай по всяко време. Винаги си добре дошъл.

— Благодаря — казвам ѝ и излизам.

Луа иска да ме откара до нас, но отказвам, искам да повървя. Стискаме си ръцете и Луа отново едва не смачква дланта ми.

Изпраща ме през моравата до улицата и ми задава един последен въпрос.

— Ще те питам нещо, Ед.

Делят ни няколко крачки.

— Разбира се.

Той се отдалечава още малко от мен. Стоим в тъмното. Зад нас лампичките сияят горделиво. Мигът на истината е настъпил.

— Никога не си живял в тази къща, нали? — пита ме той.

Няма как да излъжа. Нито да се измъкна.

— Не — отговарям. — Не съм.

Гледаме се и виждам колко много неща иска да знае Луа. Почти е на път да ме попита, но се отказва. Предпочита да не разваля нещата с още въпроси.

Всичко е такова, каквото е.

— Довиждане, Ед.

— Довиждане, Луа.

Стискаме си ръцете и тръгваме в различни посоки. На края на улицата, точно преди да завия зад ъгъла, се обръщам още веднъж, за да видя лампичките.

8. КЛОУН СТРИЙТ, КАРТОФИ, ПОРТИЕР И АЗ

Най-горещият ден от годината е и съм дневна смяна в града. Таксито уж има климатик, но той се разваля за възмущение на всички клиенти. Предупреждавам ги, преди да се качат, но само един се отказва. Мъж, чиито дробове току-що са всмукали за последно дима на цигара „Уинфийлд“.

— Безнадеждна работа — казва ми той.

— Знам — съгласявам се и вдигам рамене.

Камъкът на Луа Татупу е в левия ми джоб. Той ме кара да се чувствам щастлив в мъчителните задръствания, когато светофарите светят зелено, а колите не мърдат.

Малко след като връщам таксито в гаража, Одри спира наблизо. Сваля прозореца, за да говори с мен.

— Плувнала съм в пот — казва.

Представям си потта по нея и как бих искал да усетя вкуса ѝ. С празен поглед се потапям във визуалните подробности.

— Ед!

Косата ѝ е мазна, но прекрасна. Руса като слама. Три-четири слънчеви зайчета танцуват по лицето ѝ. Тя отново се обажда.

— Ед!

— Извинявай — сепвам се аз. — Бях се замислил. Поглеждам натат, където стои гаджето ѝ и я чака. — Чака те.

Връщам се към лицето на Одри, подминавам го и поглеждам пръстите ѝ на волана. Отпуснати, окъпани в светлина. И прекрасни. Чудя се дали той забелязва тези дребни неща, но не го казвам на Одри. Само добавям:

— Лека вечер — и се отдръпвам от колата.

— И на теб, Ед.

Тя потегля.

Дори и после, докато слънцето залязва, а аз влизам в града и отивам на „Клоун стрийт“, виждам Одри, ръцете ѝ, стройните ѝ крака.

Представям си я как се усмихва, докато говори и се храни с гаджето си. Представям си как той ѝ подава храната с пръсти и как тя я поема и устните ѝ оставят отпечатък от красотата ѝ върху него.

Портиер е с мен.

Верният ми другар.

По пътя купувам горещи пържени картофки с много сол и оцет. Увити са като едно време, в днешния вестник, в новините от конните надбягвания. Фаворитка е двегодишна кобила на име Бейкън Рашърс. Чудя се как ли се е справила. Портиер обаче не проявява особен интерес към нея. Подушил е картофките.

Стигаме до „Клоун стрийт“ 23 и виждаме, че там има ресторант. Съвсем малък, казва се „При Мелусо“. Италиански. Намира се в търговски район и следва традицията на малките ресторанти да е слабо осветен. Мирише добре.

Отсреща на улицата има пейка и сядаме да си изядем картофите. Бъркам в пакета през мазната гореща хартия. Наслаждавам се на всеки миг. Всеки път, като подхвърля картофче на Портиер, той го оставя да падне на земята, навежда се и го прибира с език. Нищо не отказва това куче. Не му пука за холестерола.

Тази вечер нищо.

Следващата също.

Времето си минава ей така.

Вече ни става традиция. „Клоун стрийт“. Картофки. Портиер и аз. Собственикът е стар и достолепен. Убеден съм, че не той ми трябва. Усещам го. Нещо ще се случи.

В петък вечер пак стоя пред ресторанта. Прибирам се, след като затварят, и намирам Одри да ме чака на верандата. По бермуди и тънка блузка, без сутиен. Одри не е от надарените, но пак е хубава. Спирам за миг, колебая се и продължавам. Портиер я обича и преминава в тръс.

— Здравсти, Портиер — казва тя.

Навежда се и го погалва. Двамата са добри приятели.

— Здравсти, Ед.

— Здравсти, Одри.

Отварям вратата и тя влиза след мен. Сядаме.

В кухнята.

— Къде си ходил пак? — пита ме тя.

Досмешава ме, защото обикновено този въпрос се задава на непрокопсани съпрузи.

— На „Клоун стрийт“ — отговарям.

— „Клоун стрийт“ ли?

Кимвам.

— До един ресторант там.

— Има улица, която се казва така?

— Да.

— Случи ли се нещо там?

— Не.

— Ясно.

Тя извърща поглед, а аз вземам решение и питам:

— Защо си дошла, Одри?

Тя гледа надолу. Не към мен. Най-сетне проговаря:

— Май ми липсваше, Ед.

Очите ѝ са бледозелени и влажни. Искам да ѝ кажа, че едва от седмица не сме се виждали, но мисля, че знам за какво говори.

— Имам чувството, че някак се изплъзваш. Променил си се, откакто започна всичко това.

— Променил ли съм се? — питам аз, но всъщност знам. Така е.

Изправям се и я гледам.

— Да — потвърждава тя. — Преди си беше ти, и толкова. — Говори така, сякаш не ѝ се иска да чуе онова, което казва. Но трябва да го каже. — Сега си някой, Ед. Не знам какво точно си правил и какво ти се е случило, но... знам ли, струваш ми се някак далечен.

Каква ирония. А аз исках единствено да се сближим. Опитвах с всички сили.

Тя заключава.

— Сега си по-добър.

В този миг виждам нещата от нейната позиция. На нея ѝ харесва да бъде „Никой. Ед“. Така е по-спокойно. Стабилно. А аз съм променил нещата. Оставил съм отпечатъка си върху света, колкото и нищожен да е, и това е нарушило равновесието помежду ни. Може би се бои, че щом не мога да я имам, няма да я искам.

Ясно и просто.

Както винаги е било.

Тя не иска да ме обича, но не иска и да ме загуби.

Иска всичко да си е наред. Като преди.

Но вече не е така сигурно.

Ще бъдем, опитвам се да обеща.

Дано да съм прав.

Все още сме в кухнята, пръстите ми напипват камъка на Луа в джоба ми. Мисля за това, което ми каза Одри. Може би наистина се освобождавам от стария Ед Кенеди и се превръщам в един нов човек, изпълнен с цели, а не с провали. Може би една сутрин ще се събудя, ще се изсуля от себе си и ще погледна старото си Аз, проснато мъртво между чаршафите. Знам, че това е нещо хубаво.

Но защо едно такова хубаво нещо ме натъжава? Нали това исках от самото начало!

Пак отивам до хладилника и вадя още за пиене. Сигнал съм до извода, че трябва да се напием. Одри е съгласна.

— А ти какво прави, докато аз бях на „Клоун стрийт“? — питам по-късно от дивана.

Виждам как мислите ѝ се люшкат.

Достатъчно е пиела да ми каже, макар че още се смуцава.

— Нали знаеш — казва стеснително.

— Не — правя се на ударен. — Не знам.

— Бяхме със Саймън у нас и... правихме го няколко часа.

— Няколко часа?! — Това ме жегва, но не го показвам. — Как ти стигнаха силите да дойдеш дотук?

— Не знам — признава тя. — Той се прибра у тях и аз се почувствах празна.

И дойде тук, мисля си аз, но без горчивина. Вече си давам сметка, че физическите неща не са чак толкова важни. Одри има нужда от мен сега и заради доброто старо време съм готов да се примиря.

Тя ме буди малко по-късно. Още сме на дивана. На масата се е събрала малка армия от бутилки. Все едно ни наблюдават. Като зрители на катастрофа. Одри ме поглежда сериозно, колебава се и ме пита:

— Мразиш ли ме, Ед?

Замаян от газираното и водката в стомаха ми, отговарям много сериозно:

— Да. Мразя те.

И двамата избухваме в смях и прогонваме внезапната тишина. Когато тя се връща, се засмиваме отново. Смяхът се върти шеметно пред нас и ние го разпалваме все повече.

Когато най-сетне се успокояваме, Одри ми прошепва:

— Не те виня.

Будя се още веднъж от чукане по вратата.

Довличам се до нея и пред мен се изправя човекът, който избяга от таксито ми. Сякаш е изминала цяла вечност.

Изглежда ядосан.

Както обикновено.

Прави ми знак с ръка да мълча и казва:

— Просто — следва ефектна пауза — мълчи и слушай. Виж какво, Ед — продължава той още по-раздразнено, а поръбените му с жълто очи се опитват да ме издерат. — Три часът сутринта е. Адски е задушно, а ние стоим тук.

— Да — съгласявам се. Над главата ми виси облак от алкохолни изпарения. Почти очаквам да завали. — Стоим.

— Не се бързай с мен, момче!

Главата ми се върти. Отстъпвам крачка.

— Извинявай. Какво има?

Той мълчи, а въздухът помежду ни е зареден с взрив. Отваря уста.

— Утре. Точно в осем вечерта. „При Мелусо“. — Тръгва си, но се сеца нещо. — Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Спри вече с тия картофи, за бога. Гади ми се от тях. — Той ме сочи заплашително. — И побързай. Може би си мислиш, че нямам нищо по-интересно за вършене, но не е така.

— Добре. Имаш право. — Макар и зашеметен, се опитвам да изкопча още информация. — Кой те праща?

Младият мъж с обточените в златно очи, черните дрехи и гадното настроение се връща на стъпалата на верандата.

— Откъде да знам, Кенеди? — Дори се изсмива и клати глава. — Може би не само ти получаваш аса по пощата. Замислял ли си се за това?

Той остава още малко, обръща се и с тежка стъпка се отдалечава. Разтваря се в мрака. Слива се с него.

Одри стои зад мен и сега имам за какво да мисля.

Записвам си за ресторанта.

Осем вечерта утре. Трябва да съм там.

Залепвам бележката на хладилника и отивам да си легна. Идва Одри. Спи с праметнат върху мен крак и ми е приятно да усещам дъха ѝ на гърлото си. След десетина минути казва:

— Кажи ми, Ед. Кажи ми какво стана.

Веднъж вече съм ѝ разказвал за посланията на асото каро, но не в подробности. Сега съм страшно уморен, но ѝ разказвам.

За Мила. Красивата Мила. И виждам молбата в очите ѝ, докато ме кара да потвърдя, че е била добра с нейния Джими. За Софи. Босото момиче с... Одри вече спи.

Тя спи, но аз продължавам да говоря. Разказвам ѝ за „Едгар стрийт“ и за всички останали улици. За камъните. Побоищата. Отец О’Райли. Анджи Карузо. Братята Роуз. Семейство Татупу.

В този момент съм щастлив и искам да остана буден, но скоро нощта се спуска неумолимо и ме запраща в прегръдките на съня.

9. ЖЕНАТА

Прозаявката на едно момиче може да е толкова красива, че стомахът да те присвие.

Особено когато се прозява, докато стои в кухнята ти по гащи и риза.

Одри прави точно това, докато мия чиниите. Изплаквам една чиния, а тя разтърква очи, прозява се, после се усмихва.

— Добре ли спа? — питам я.

Тя кимва.

— Ти си удобен, Ед.

Осъзнавам, че мога да го приема зле, но всъщност е комплимент.

— Седни — казвам ѝ и без никаква задна мисъл гледам копчетата на ризата ѝ и бедрата ѝ. Проследявам краката ѝ надолу към коленете, прасците и глезените. Само за част от секундата. Ходилата ѝ изглеждат меки и нежни. Сякаш ще се разтопят върху кухненския под.

Правя ѝ корнфлейкс и тя започва да го хрупа. Не е нужно да я питам дали иска. Някои неща просто ги знам.

Това се потвърждава по-късно, когато Одри се е изкъпала и се е облякла.

На входната врата ми казва:

— Благодаря, Ед. — Замълчава за миг и добавя: — Знаеш ли, ти ме познаваш най-добре и се отнасяш с мен най-добре. С теб се чувствам най-удобно. — Тя дори се навежда към мен и ме целува по бузата. — Благодаря ти, че ме изтърпя.

И се отдалечава, а аз все още чувствам устните ѝ върху кожата си. Вкуса им.

Гледам я как върви по улицата и свива зад ъгъла. Тя знае, че стоя и я гледам и точно преди да завие, се обръща за последно и ми маха. В отговор вдигам ръка и тя изчезва.

Бавно.

Понякога болезнено.

Одри ме убива.

И ми направи една услуга, става ли? Спри с тия картофи, за бога.

Отново чувам думите на оня приятел от снощи.

Цял ден ми се въртят в главата заедно с другото, което каза.

Може би не само ти получаваш аса по пощата? Замислял ли си се за това?

Разбира се, изречението му завършваше с въпросителна, но знам, че въпросът е риторичен. Той ме кара да се замисля за всички хора, с които съм влязъл в досег. Ами ако всички те са пратеници като мен и всички са заплашени и отчаяно се мъчат да направят каквото трябва, за да оцелеят? Чудя се дали и те като мен са получавали карти за игра и оръжия в пощенските си кутии, или са им пращали други неща, предназначени специално за тях. Всичко трябва да е лично, мисля си. Аз получавам карти, защото това правя. Може би на Дарил и Кийт са дали маски, а на оня приятел от снощи — черните дрехи и свадливостта.

В осем без петнайсет ще съм отново „При Мелусо“, но без Портиер. Този път ще вляза. Трябва да му обясня, преди да тръгна.

Той ме гледа.

Какво, пита ме. Няма ли да има картофки тази вечер?

— Извинявай, приятел. Ще ти донеса нещо, обещавам.

Докато стане време за тръгване, той изглежда доста щастлив, защото му правя кафе и му слагам вътре малко сладолед. Почти скача на четирите си лапи, докато го поставям пред него.

Чудесно, казва ми в кухнята. Още сме приятели.

Трябва да призная, че дори ми липсва малко, докато вървя към „Клоун стрийт“ и ресторанта. Имам чувството, че двамата с него сме започнали всичко това заедно, а сега трябва да го довърша сам и да оберва всички лаври.

Тоест, ако изобщо има лаври.

Почти съм забравил, че нещата могат да се объркат и да стане доста мъчително. Доказателство А за това е „Едгар стрийт“. Доказателство Б — братята Роуз. Чудя се какво ли ще правя този път, докато вървя през ресторанта и се потапям в аромата на сосове, спагети и чесън. Сигнал съм дотук с куп предпазни мерки, но няма признаци някой чак толкова да се интересува от мен. Просто хора,

които са тръгнали да си вършат работата. Говорят. Паркират както им падне. Псуват. Казват на децата си да побързат и да спрат да се бият. И неща от този сорт.

Вече съм в ресторанта и моля тантурестата сервитьорка да ме сложи в най-тъмния ъгъл.

— Там ли? — пита изумено тя. — Близко до кухнята?

— Да, ако обичате.

— Никой досега не е искал да сяда на тази маса — казва тя. — Сигурен ли сте?

— Напълно.

Какъв странен човек, сякаш чета мислите й, но жената ме води до масата.

— Листа с вината?

— Моля?

— Ще желаете ли вино?

— Не, благодаря.

Тя прибира листа с вината от масата и ми изрежда специалитетите. Поръчвам си спагети, кюфтета и лазаня.

— Очаквате ли някого?

Клатя глава.

— Не.

— Значи всичко е за вас?

— Не — отговарям й. — Лазанята е за кучето ми — обещах му да му занеса нещо.

Този път тя ме поглежда, сякаш казва: *Нещастно, жалко, самотно копеле*. А на глас изрича:

— Ще ви я донеса, преди да си тръгнете, става ли?

— Благодаря.

— Нещо за пиене?

— Не, благодаря.

Отказвам напитките в ресторантите, защото мога навсякъде да си ги купя — тук съм за храната, която не мога да си сготвя.

Тя се отдалечава, а аз оглеждам ресторанта, който е наполовина пълен. Някои се тъпчат, други пият вино, млада двойка се целува през масата и си дели храната. Единственият интересен човек е мъж в моята част на помещението. Чака някого, пие вино, не яде. Облечен е в костюм и е с чуплива коса, сресана назад, черна със сребърни нишки.

Малко след като ми донасят кюфтетата и спагетите, смисълът на вечерта започва да се разкрива пред мен.

Едва не се задавам, когато пристига чаканата от мъжа особа. Той става и я целува, слага ръце на хълбоците ѝ.

Жената е Бевърли Ан Кенеди.

Бев Кенеди.

Иначе казано, майка ми.

По дяволите, мисля си аз и си държа главата наведена. Не знам защо, но имам чувството, че ще повърна.

Тя е облечена в пищна рокля. Лъскава, тъмносиня. Почти с цвета на буря. Сяда изискано и ми прави впечатление, че косата ѝ обрамчва лицето доста добре.

Накратко, за пръв път я виждам като жена. Обикновено е просто майка ми с мръсната си уста, която ме ругае и ми казва, че за нищо не ставам. Тази вечер обаче носи обици, а мургавото лице и кафявите ѝ очи греят. Като се усмихне, малко се сбръчква, но без съмнение изглежда щастлива.

Изглежда щастлива, че е жена.

Мъжът е истински джентълмен, налива ѝ вино, пита я какво иска да поръча. Говорят с удоволствие и лекота, но не мога да ги чуя. Честно казано, не се и опитвам. Сещам се за баща ми. И мисълта за него ме потиска.

Не ме питайте защо, но имам чувството, че заслужаваше нещо повече. Разбира се, беше пияница, особено в края на живота си, но освен това беше мил, щедър, внимателен. Гледам кюфтетата и виждам късата му черна коса и почти безцветните му очи. Беше доста висок и когато тръгваше за работа, винаги носеше памучна риза, а в устата му имаше цигара. Вкъщи не пушеше никога. Не и у дома. Беше джентълмен, независимо от всичко останало.

Спомням си го и как се олюляваше на входната врата, след като се прибереше от кръчмата и лягаше на дивана.

Майка ми му крещеше, разбира се, но той скоро претръпна.

Тя обаче му пилеше през цялото време. Баща ми работеше като вол, но все не беше достатъчно. Спомняте ли си случката с масичката за кафе? Е, той трябваше да търпи това всеки божи ден.

Когато бяхме по-малки, ни водеше по разни места, в националния парк, на плажа или на една детска площадка на

километри от нас с огромни метални ракети. Не като тъпите площадки с пластмасовите боклуци, където си играят горките деца в днешно време. Водеше ни по тези места и кротко ни гледаше как се катерим. Колкото пъти се обърнехме да го погледнем, го виждахме да седи щастливо и да пуши, а може би мечтаеше. Първият ми спомен е как баща ми, Грегор Кенеди, ме носи на конче, когато бях четиригодишен. Тогава светът не беше толкова голям и всичко ми беше като на длан. Баща ми беше герой, а не човек.

А сега седя тук и се чудя какво трябва да направя.

Най-напред решавам да не си дояждам кюфтетата. Само наблюдавам майка ми и нейната прекрасна среща. Вижда се, че не са за пръв път тук. Сервитьорката ги познава и спира да размени няколко думи с тях. Двамата се чувстват като у дома си.

Опитвам се да се озлобя, да се ядосам, но се овладявам. Какъв е смисълът? И тя е човек, в края на краищата, и заслужава да бъде щастлива като всички останали. Малко след това си давам сметка защо отначало щастието ѝ ме е възмутило.

Това няма нищо общо с баща ми.

Става дума за мен.

Внезапно ми прилошава, когато осъзнавам абсолютния ужас на тази ситуация.

Ето я майка ми, минала петдесетте, обикаля града с някакъв тип, а аз в разцвета на младостта си съм абсолютно и напълно сам.

Клатя глава.

Наум.

10. ЦИКЛОН НА ВЕРАНДАТА

Сервитьорката отнася кюфтетата и ми носи лазанята на Портиер в евтина пластмасова кутия. Предполагам, че ще се почувства много щастлив.

Докато се промъквам към касата да платя, поглеждам през рамо към майка ми и мъжа, притеснен да не ме видят, но тя е изцяло погълната от него.

Гледа го и го слуша така унесено, че вече дори не се опитвам да се крия. Плащам и се махам, но не се прибирам. Отивам до къщата на майка ми и я чакам на верандата.

Тази къща ми мирише на детство. Мога да усетя миризмата изпод вратата, докато седя на хладния цимент.

Нощта е обсипана със звезди. Лягам, поглеждам нагоре и се изгубвам. Като че ли падам, само че нагоре, в бездната на небето над мен.

Следващото нещо, което усещам, е как някой ме бута по крака.

— Какво правиш тук? — пита ме тя.

Майка ми.

Сърдечна както винаги.

Надигам се на лакът и решавам да не го увъртам.

— Дойдох да те питам добре ли си прекара в „При Мелусо“.

По лицето ѝ пробягва изненада, изплъзва ѝ се и тя като че ли я хваща и се опитва да я задържи, докато се мята в ръцете ѝ.

— Много беше хубаво — казва, но усещам, че само печели време, за да си премисли вариантите. — И аз имам право на свой живот.

Сядам.

— Сигурно е така.

Тя вдига рамене.

— Само затова ли си тук — да ми пилиш на главата, че съм излязла на вечеря с мъж? И аз си имам нужди, ти какво си мислиш?

Нужди. Чуйте я само.

Тя минава покрай мен и отключва вратата.

— Ако нямаш нищо против, Ед, много съм уморена.

Сега е моментът.

Почти съм готов да отстъпя, но не. Не и тази вечер. Прекрасно знам, че от цялата й челяд аз съм единственият, когото тази жена няма да покани в къщата си в тази ситуация. Ако сестрите ми бяха тук, вече щеше да прави кафе. Ако беше Томи, щеше да го пита как върви учението, да му предлага кока-кола или торта.

Но мен, Ед Кенеди, точно толкова нейно дете, колкото и останалите, ме подминава и ми отказва всякаква сърдечност, да не говорим за покана. Искане ми се поне веднъж да бъде малко по-любезна.

Вратата почти се е затворила, когато я спирам с ръка. Звукът е като от плесница.

Докато я гледам, лицето й застива.

— Мамо — казвам.

— Какво?

— Защо ме мразиш толкова?

Тази жена, майка ми, ме поглежда и трябва да положи огромно усилие очите ми да не ме издадат. Категорично и просто тя отговаря:

— Защото, Ед, ми напомняш за него.

Него?

Схващам.

Него — баща ми.

Тя влиза и затръшва вратата след себе си.

Наложи ми се да заведа човек до Катедралата и да се опитам да го убия. В кухнята ми професионални убийци ядох пай и ме спугаха от бой. Врхлетях ми цяла глутница малолетни гангстери.

Но това е най-тежкия ми час.

Стоя.

Страдам.

На верандата на майка ми.

Небето се отваря и рухва.

Искам да блъскам по тази врата с ръце и крака, колкото имам сила.

Не го правя.

Само падам на колене, сразен от думите, които могат да повалят човек в нокаут. Опитвам се да открия нещо положително в цялата

история, защото обичах баща си. Като махнем алкохола, едва ли е толкова лошо, че приличам на него.

Защо тогава се чувствам така ужасно?

Не помръдвам.

Обещавам си да не мръдна от тази гадна веранда, докато не получа отговорите, които заслужавам. Ще спя тук, ако трябва, и ще стоя на изгарящата жега утре целия ден. Ставам и крещя:

— Няма да си тръгна, майко! — И отново. — Чуваш ли ме? Няма да си тръгна.

След петнайсет минути вратата се отваря, но не поглеждам към нея. Обръщам се и казвам на улицата:

— С всички други се отнасяш толкова добре — Лий, Кат и Томи. Като че ли... — Не мога да си позволя да бъда слаб. Започвам да обикалям верандата. — Но с мен говориш без всякакво уважение, въпреки че само аз съм тук. — Обръщам се и я поглеждам. — Единствено аз съм тук, когато имаш нужда от нещо — всеки път, нали?

Тя се съгласява.

— Да, Ед. — И ме връхлита. Нахвърля ми се със своята истина. Думите се врязват в ушите ми толкова силно, че очаквам от тях да потече кръв. — Да, тук си и точно там е проблемът. — Тя разперва ръце. — Виж тази дупка. Къщата, града, всичко. — Гласът ѝ помръква. — И баща ти... той ми обеща, че един ден ще се махнем оттук. Каза, че просто ще си съберем багажа и ще се махнем, а виж къде сме, Ед. Още сме тук. Аз съм тук, ти си тук... Точно като баща си и ти само обещаващ, Ед, и не правиш нищо. Ти — тя ме сочи с озлобление, — ти можеш да бъдеш не по-лош от който и да е от тях. Дори и от Томи... Но още си тук и след петдесет години пак ще си тук. — Гласът ѝ е леден. — И нищо няма да си постигнал.

Гласът ѝ заглъхва до тишина.

После я нарушава:

— Аз просто искам да направя нещо с живота си.

Бавно се приближава към стъпалата и казва:

— Трябва да направя нещо, Ед.

— Какво?

Този път тя си подбира думите много внимателно.

— Ако искаш ми вярвай, но е нужна много любов, за да те мразя така.

Опитвам се да разбера.

Тя все още е на верандата, когато слизам на моравата и се обръщам.

Господи, колко е тъмно.

Тъмно като асо пика.

— Виждаше ли се с този мъж, когато татко беше жив? — питам.

Тя ме поглежда, колкото и да не ѝ се иска, и макар да не казва нищо, аз знам. Знам, че мрази не само баща ми, а и себе си. Тогава осъзнавам, че греши.

Не е проблемът в мястото. Хората са си виновни.

Където и да бяхме, щяхме да сме същите.

Отново се обаждам. Последен въпрос.

— Татко знаеше ли?

Дълго мълчание.

Мълчание, което убива. Майка ми се обръща и започва да плаче, а нощта е толкова тъмна и бездънна, че се чудя дали слънцето ще изгрее някога.

J. ТЕЛЕФОННО ОБАЖДАНЕ

— Мамо!

— Да.

Поглеждам Портиер, който си яде лазанята в състояние, което би могло да бъде описано единствено като пълен екстаз. Часът е 2:03 след полунощ и аз държа телефонната слушалка до ухото си.

— Добре ли си, мамо?

Гласът ѝ трепери, но отговорът е какъвто очаквам.

— Да, добре съм.

— Хубаво.

— Освен дето ме събуди, ти, нескопосан...

Затварям с усмивка.

Исках да ѝ кажа, че въпреки всичко я обичам, но може би така е по-добре.

Q. КИНОТО НА „БЕЛ СТРИЙТ“

Не мога да спра да мисля за нещата, които майка ми каза снощи. Неделя сутрин е и почти не съм спал. С Портиер пием по няколко кафета, но това не ми помага много. Чудя се дали съм приключил с „Клоун стрийт“ и майка ми и усещането ми е, че тази работата е свършена. Имала е нужда да ми каже тези неща.

Разбира се, фактът, че майка ми ме мисли за пълен провал, никак не е приятен. Това че има същото мнение и за себе си, също не е утеха, колкото и да е странно. По някакъв начин обаче това донякъде ме пробужда. Осъзнавам, че не мога да бъда таксиметров шофьор цял живот. Това ще ме подлуди.

За пръв път посланието по някакъв начин засяга собствения ми живот.

За кого е било?

За майка ми или за мен?

И отново чувам думите ѝ. *Нужна е много любов, за да те мразя така.*

Мисля, че ѝ олекна, когато ми го каза. Посланието е било за нея.

С Портиер отиваме в църквата да видим отец О'Райли и все още сравнително многобройното му паство.

— Ед — възкликва развълнувано той след службата. — Бях се притеснил, че няма да се върнеш. Липсваше ми последните няколко седмици.

И потупва Портиер.

— Бяхме заети — казвам.

— Бог с теб ли беше?

— Не съвсем — отвърщам.

Мисля си за предишната нощ и за изневярата на майка ми, за омразата ѝ към баща ми заради неспазените обещания и за презрението ѝ към единственото ѝ дете, останало в града.

— За всяко нещо си има причина — заявява уверено отец О'Райли.

Не мога да не се съглася. Нищо не се случва без причина, затова се концентрирам върху следващото послание.

Остава само „Бел стрийт“ и следобед отивам там. Номер 39 е старо, разнебитено кино, което се намира под нивото на улицата. Над него има стара къща с тераса и тента, за която е прикрепено табло. Днес на него пише „Казабланка — 14:30“ и „Някои го предпочитат горещо — 19:30“. По стъклата долу са налепени плакати от стари филми. Хартията е пожълтяла по краищата. Влизам, навътре има още афиши.

Мирише на гранясали пуканки. Изглежда празно.

— Ехо! — обаждам се.

Нищо.

Това място сигурно е умряло още преди години, когато новата верига от кина „Грейтър Юниън“ е отворила врати. Пусто е.

— Ехо! — обаждам се отново, този път по-силно.

Отварям вратата на някаква стая и виждам заспал възрастен мъж. Облечен е в костюм с папийонка като разпоредителите от едно време.

— Добре ли си, приятел? — питам го и той внезапно се събужда.

— Ох! — Скача от стола си и изпъва сакото. — Какво мога да направя за вас?

Поглеждам към надписа над гишетото и казвам:

— Може ли един билет за „Казабланка“, ако обичате?

— Боже, вие сте ми първият клиент от седмици!

Бръчките около очите на мъжа са огромни, а веждите му са извънредно рунтави. Бялата му коса е съвършено сресана и въпреки че оплешивява, не я е праметнал на една страна, за да прикрие голото място. Изражението му е неподправено. Той е очарован. Ако трябва да съм честен, направо е щастлив.

Давам му десет долара и той ми връща пет долара ресто.

— Пуканки?

— Да, ако обичате.

Развълнуван, той ми сипва пуканки.

— За сметка на заведението — казва и ми намига. — Да ви е сладко.

Салонът е малък, но пък екранът е огромен. Трябва да изчакам малко, но старецът идва към 14:25.

— Не ми се вярва да дойде още някой. Имате ли нещо против да започнем малко по-рано?

Сигурно се притеснява да не му се развикам, ако трябва да чакам твърде дълго.

— Няма проблем.

Той се забързва по пътеката между редовете.

Седя почти в средата на залата. Може би съм ред по-близо до екрана. Филмът започва. Черно-бял.

По някое време той прекъсва и поглеждам нагоре към прозорчето на прожекционния апарат. Старецът е забравил да смени ролката. Провиквам се.

— Ей!

Нищо.

Предполагам, че отново е заспал, така че излизам от салона, виждам врата, на която пише „Само за персонала“ и влизам. В прожекционната стаичка човекът тихичко похърква, облегнат със стола си на стената отзад.

— Господине! — обаждам се аз.

— О, не! — сепва се той. — Не отново!

Видимо е разстроен, бърза да сложи следващата ролка, посипва си главата с пепел и се извинява.

— Нищо не е станало — казвам му, — успокойте се.

Но на него не му минават такива.

Отново и отново ми казва:

— Синко, не се притеснявай, ще ти върна парите и дори ще ти направя безплатна прожекция. — Той продължава трескаво. — На който филм искаш.

Приемам. Нямам избор.

Той се спуска напред и казва:

— Ако побързаш, ще стигнеш навреме и нищо няма да изпуснеш.

Преди да се върна в салона, се чувствам длъжен да се представя.

— Аз съм Ед Кенеди — казвам и протягам ръка.

Той спира, раздрусва ръката ми и ме гледа.

— Да, знам кой си. — Мигновено забравя за ролката и ме поглежда право в очите, изпълнен с доброжелателство. — Казаха ми, че ще дойдеш.

Той отново се връща към работата си.

Аз стоя на място.

Все по-добре става.

Доглеждам филма и се заричам, че няма да си тръгна, докато не разбера кой е казал на стареца, че ще дойда тук.

— Хареса ли ви? — пита ме той, но аз изобщо не му давам възможност да поведе подобен разговор. Питам го:

— Кой ви каза, че ще дойда?

Той се опитва да се измъкне.

— Не — почти паникьосан е. — Не мога.

Но все пак отстъпва.

— Обещах да не казвам, бяха такива мили хора...

Дръпвам го към себе си, така че да се гледаме в очите.

— Кой?

Той разглежда обувките си и килима. И като че се състарява още повече.

— Двама мъже ли бяха? — питам го.

Поглежда ме и в очите му прочитам „да“.

— Дарил и Кийт?

— Кой?

Опитвам по друг начин.

— Ядоха ли от пуканките?

Отново да.

— Дарил и Кийт са били — потвърждавам аз. Лакомите копелета. — Нищо не са ти направили, нали?

— Не, не. Много мили бяха. Дружелюбни. Преди месец дойдоха и гледаха „Господин Робъртс“. Като си тръгвах, ми казаха, че ще дойде едно момче на име Ед Кенеди и че като свършиш, ще получиш доставка.

— И кога ще свърша?

Той разперва ръце.

— Казаха ми, че ти ще знаеш — някак тъжно свежда поглед той.
— Свърши ли?

Клатя глава.

— Нямам такова усещане. — Оглеждам се наоколо и пак се обръщам към него. — Трябва да направя нещо за теб. Нещо добро, специално за теб.

— Защо?

За малко да му кажа, че не знам, но не искам да лъжа.

— Защото имаш нужда.

Да не би да му трябват посетители, като на отец О'Райли? Съмнявам се. Едва ли задачите се повтарят.

Той се приближава.

— Може би ще си свършил, като дойдеш да видиш безплатния филм.

— Добре — съгласявам се.

— Можеш да си доведеш приятелката — предлага той. — Имаш ли си момиче, Ед?

Наслаждавам се на мига.

— Да — казвам. — Имам си момиче.

— Ами, доведи я тогава. — Той потрива ръце. — Само ти, момичето и големият екран — нищо не може да се сравни с това.

Засмива се дяволито.

— Като бях млад, обичах да водя девойките тук. Затова и купих киното, като се пенсионирах от строителството.

— И успяваш ли да изкараш нещо?

— О, не, за бога! Не ми трябват пари. Обичам да пускам филмите, да ги гледам, да подремна. Жена ми казва, че това ни спестява кавгите, така че няма лошо.

— Прав си.

— Кога мислиш, че ще можеш да дойдеш?

— Може би утре.

Той ми дава каталог с размерите на енциклопедия, от който да си избира филм, но не ми трябва.

— Не, благодаря — казвам. — Знам какво искам.

— Наистина ли? Вече?

Кимам.

— „Непокорният Люк“.

Той отново потрива ръце и се усмихва широко.

— Прекрасен избор. Велик филм. Пол Нюман е забележителен, а Джордж Кенеди, твоят съименник, е незабравим. Какво ще кажеш за седем и трийсет утре?

— Идеално.

— Чудесно. Ще ви чакам с момичето ти. Как се казва?

— Одри.

— Хубаво име.

На път съм да си тръгна, но се сещам, че не знам как се казва мъжът. Той се извинява.

— Много съжалявам, Ед. Казвам се Бърни. Бърни Прайс.

— Приятно ми беше, Бърни. — Тръгвам да си вървя.

— На мен също — казва той. — Радвам се, че дойде.

— Аз също.

Излизам и се потапям в горещия въздух на късния следобед и лятото.

Тази година Бъдни вечер се пада в четвъртък, тогава всички ще дойдат на карти и пуйка, а Марв ще подари голямата целувка на Портиер.

Звъня на Одри за утрешната прожекция и тя отменя срещата с гаджето си. Сигурно по настойчивостта в гласа ми е усетила, че имам нужда да дойде с мен. После отивам да се разходя до къщата на Мила на „Харисън авеню“.

Тя отваря вратата. Вижда ми се отслабнала. От известно време не съм я посещавал и тя грейва, като ме вижда. В началото стои леко прегърбена, но като вижда лицето ми, се изправя.

— Джими! — възкликва щастливо. — Влизай, влизай!

Когато влизам в дневната, виждам, че се е опитвала да чете „Брулени хълмове“ сама, но не е стигнала много далеч.

— Да — казва ми тя, като се връща с чая, — опитвах се да чета без теб, но не се получава.

— Искаш ли да ти почета сега?

— Много ще се радвам — усмихва се тя.

Обичам усмивката на тази старица. Обичам бръчките по лицето ѝ и радостта в очите ѝ.

— Искаш ли да дойдеш у нас на Коледа? — питам я.

Тя оставя чашата с чай.

— Да, разбира се. С удоволствие. Става... — Позволява си да ме погледне. — Все по-самотно ми е без теб, Джими.

— Знам — казвам. — Знам.

Слагам ръката си върху нейната и леко я погалвам. В такива моменти се моля душите да могат да се намират след смъртта. Мила и истинският Джими. Моля се за това.

— Глава шеста — започвам да чета. — Мистър Хиндли дойде за погребението и — нещо, което ни смая и накара съседите да клюкарстват — доведе със себе си и съпруга...

Понеделник е работен ден, имам много клиенти и като че ли се оправям добре в трафика. Често целта ми зад волана е просто да не късам нервите на останалите шофьори. Днес се получава.

Прибирам се точно преди шест, хапвам с Портиер и вземам Одри около седем. Обул съм най-хубавите си джинси, ботушите и стара червена риза, избеляла до оранжево.

Одри отваря вратата и парфюмът ѝ веднага ме лъхва.

— Хубаво ухаеш — казвам.

— Благодаря, любезни господине.

Тя ми позволява да целуна ръката ѝ. Облечена е в черна пола, хубави високи обувки и блуза с пясъчен цвят. Всичко си пасва добре, косата ѝ е на плитка, само отстрани са се изплъзнали няколко кичура.

Вървим по улицата и тя ме е хванала под ръка.

— Наистина много хубаво ухаеш — казвам отново. — И изглеждаш страхотно.

— Ти също — отговаря тя и се замисля за миг. — Дори и с тази ужасна риза.

Поглеждам се.

— Знам, отвратителна е, нали?

Но Одри няма нищо против. Подскача, почти танцува, докато върви, и ме пита:

— Кой филм ще гледаме?

Опитвам се да скрия задоволството си — знам, че филмът ѝ е любим.

— „Непокорният Люк“.

Тя спира, а изражението ѝ е толкова прекрасно, че почти ме разплаква.

— Надминал си себе си, Ед.

Последният път, когато чух тази фраза, беше отправена към Маргарет, сервитьорката. Този път обаче не звучи саркастично.

— Благодаря — отговарям и продължаваме да вървим. Завиваме по „Бел стрийт“ и ръката на Одри още е в моята. Искането ми се киното да беше по-далеч.

— Ето ги! — възкликва Бърни Прайс, когато пристигаме. Развълнуван е. Всъщност учуден съм, че не спи.

— Бърни — казвам вежливо. — Това е Одри О'Нийл.

— За мен е удоволствие, Одри — усмихва се Бърни.

Тя отива до тоалетната, а той ме дръпва развълнувано настрана и прошепва:

— Бива си го твоето момиче, Ед!

— Така е — съгласявам се. — Бива си я и още как.

Купувам от старите пуканки или поне се опитвам (защото Бърни не ми позволява да платя), влизаме и сядаме близо до вчерашното ми място.

Дал ни е и билети.

Непокорният Люк — 19:30.

— И при теб ли „непокорният“ е написано с две о-та? — пита Одри.

Поглеждам развеселен. Така е и тази вечер това ми изглежда донемайкъде в реда на нещата.

Седим и чакаме и скоро отгоре, от стаичката с прожекционния апарат, се чува почукване. Долавяме и приглушен глас.

— Готови ли сте?

— Готови сме! — отвърщаме и двамата и се обръщаме към екрана.

Надявам се, че докато гледаме, Бърни е щастлив горе и си спомня какво е било, когато е идвал тук на моите години.

Дано още да вярва, че Одри наистина е моето момиче, докато гледа двете ни фигури пред големия екран — само два силуета.

Това е посланието.

Предадено е, но аз не мога да видя изражението на Бърни. Опитвам се да го уловя в лицата на екрана.

Да, надявам се, че Бърни е щастлив. Надявам се да си спомня.

Одри тихо си тананика мелодията от филма и в този миг тя е моето момиче. Вярвам го.

Тази вечер е на Бърни, но вземам и частица за себе си.

И двамата сме гледали филма по няколко пъти. Абсолютният ни фаворит. На някои места можем да казваме репликите на героите заедно с тях, но не го правим. Само седим и се наслаждаваме. Наслаждаваме се на празния салон, а аз на Одри и на това, че сме тук само двамата с нея.

Само ти и твоето момиче, чувам вчерашните думи на Бърни и разбирам, че тази вечер той заслужава много повече от това да седи горе в стаичката. Прошепвам на Одри:

— Имаш ли нещо против Бърни да слезе и да седне при нас?

Тя отговаря точно както очаквам:

— Нямам нищо против.

Прескачам краката ѝ и се качвам до стаичката с прожекционния апарат. Бърни е заспал и го докосвам предпазливо.

— Бърни.

— Да, Ед? — сепва се той.

— С Одри се чудехме дали не искаш да слезеш долу и да гледаш филма с нас.

Той протестира, дори се поизправя на стола.

— О, не, в никакъв случай! Толкова работа имам тук, а и вие двамата трябва да сте сами. Нали знаеш, луди-млади...

— Хайде, Бърни. Ще се радваме да дойдеш при нас.

— Не, не, не! — Той е непреклонен. — Не мога.

Спорим още около минута, накрая се предавам и се връщам в салона. Когато сядам до Одри, тя ме пита къде е Бърни.

— Не искаше да ни притеснява — казвам, но докато се намествам на седалката, вратата се отваря и Бърни застава в правоъгълника от светлина. Бавно тръгва към нас и сяда от другата страна на Одри.

— Радвам се, че дойде — прошепва му тя.

Бърни ни поглежда.

— Благодаря ви.

Уморените му очи примигват признателно и той оживено се обръща към екрана.

След петнайсетина минути Одри намира ръката ми. Вплита пръсти в моите и ги стиска леко. Поглеждам я и виждам, че държи и ръката на Бърни. Понякога приятелството на Одри ми е достатъчно. Понякога тя знае точно какво да направи.

Умее да подбере съвършено момента.

Всичко върви прекрасно, докато идва време да се сменя ролката.

Бърни отново спи. Будим го.

— Бърни! — прошепва Одри и лекичко го побутва.

Той се събужда, скача от стола и извиква:

— Ролката!

Бързо излиза на пътеката и когато вдигам поглед към прожекторната стая, виждам.

Там вече има някой.

— Одри — казвам. — Виж.

И двамата ставаме и вперваме очи в прозорчето.

— В стаята има някой.

Като че самият въздух около нас е затаил дъх, докато най-сетне се размърдвам. Минавам покрай нея и излизам на пътеката.

В началото Одри не знае какво да прави. Но скоро чувам стъпките ѝ зад мен. Тичам по пътеката, без да изпускам от очи сянката в стаичката. Тя ни вижда и съответно движенията ѝ се забързват. Още преди да сме стигнали до вратата на салона, вече е изхвърчала навън.

Отвън, във фоайето, освен на стар килим и на гранясали пуканки се носи и дъх на напрежение. Миризмата на някой, който е бил тук и си е отишъл. Запътвам се към вратата с надпис „Само за персонала“. Одри е зад мен.

Когато влизаме в стаята, първото нещо, което виждам, са треперещите ръце на Бърни.

На лицето му е изписан потрес, който пълзи от устните към гърлото му.

— Бърни! — обръщам се към него. — Бърни!

— Ужасно ме стресна — казва той. — Едва не ме събори, докато тичаше навън. — И сяда. — Добре съм, Ед.

Поема си дъх и посочва към купчината ролки.

— Какво? — казва Одри. — Какво има?

— Ролката най-отгоре — отвърща Бърни. — Не е от моите.

Отива и я взема. Разглежда я. На нея има малък етикет с нещо надраскано. Една дума. Ед.

— Да я пуснем ли?

За миг оставам безмълвен, но накрая кимам.

— Най-добре отидете в салона — предлага Бърни. — Оттам ще виждате много по-добре.

Преди да изляза, задавам въпрос, на който имам чувството, че Бърни може да отговори.

— Защо, Бърни? — питам го. — Защо продължават да ми причиняват това?

Но Бърни само се усмихва и казва:

— Все още не разбираш, така ли?

— Какво трябва да разбира?

Той ме поглежда и не бърза да отговори.

— Правят го, защото могат. — Гласът му е уморен, но твърд. Това е самата истина. — Отдавна е било замислено. Поне от година.

— Те ли ти казаха?

— Да.

— С тези думи?

— Да.

Стоим така може би няколко минути и размишляваме. Бърни се раздвижва пръв.

Хайде, деца — казва, — слизайте долу. Ще сложа ролката и веднага идвам.

Излизаме във фоайето. Облягам се на вратата, а Одри ме пита:

— Винаги ли е така?

— Кажи-речи — отговарям, а тя само клати глава и мълчи. — Най-добре да тръгваме.

След няколко опита я убеждавам да се върнем в салона.

Почти свърши — казвам и кой знае защо ми хрумва, че за Одри това се отнася за филма.

А за мен?

Вече не мисля за филми. Не мисля за нищо. Само за карти. За аса.

К. ПОСЛЕДНАТА РОЛКА

Докато вървим по пътеката, екранът все още е бял.

Когато оживява, сцената е тъмна и виждам краката на двама млади мъже.

Те вървят.

Приближават самотна фигура на улицата.

Улица от този град.

Фигурата също е от този град.

Спирам като закован.

Одри продължава още малко, после се обръща и вижда погледа ми, вперен в екрана. Отначало само соча. Накрая отварям уста:

— Това съм аз, Одри.

Виждаме на екрана как братята Роуз и приятелите им ме нападат и ме смазват от бой на улицата.

Стоя на пътеката и чувствам белезите по лицето си.

Пръстите ми докосват и изгарят заздравяващата ми кожа.

— Това съм аз — казвам отново.

Казвам го шепнешком, а до мен Одри притваря очи и плаче в тъмния салон.

Следващата сцена показва как излизам от библиотеката и нося всичките книги. Следват лампичките на „Глори роуд“. Само една нощна снимка. *Силата и славата*. Най-напред мрак, после те светват и озаряват салона. После идва циклонът на верандата, без звук.

Виждам как майка ми изрича болезнените думи, почти ми ги забива в лицето, после бавно се отдалечавам, почти се блъскам в камерата. Гледаме как вървя към киното на „Бел стрийт“.

Последното нещо, което виждаме, са няколко думи, написани направо на лентата:

„Дни на изпитания за Ед Кенеди. Браво, Ед. Време е да продължиш.“

И отново тъмнина.

Пълна тъмнина.

Все още не мога да помръдна крака. Одри се опитва да ме дръпне, но няма смисъл. Стоя като вкопан и се взирам в екрана.

— Хайде да седнем — казва тя и улавям тревога в гласа ѝ. — Мисля, че е по-добре да седнеш, Ед.

Бавно премествам единия си крак. После другия.

— Може ли пак да пусна филма? — пита Бърни.

Одри ме гледа въпросително.

Вдигам леко глава и я отпускам в знак на съгласие.

— Да, Бърни — казва тя и се обръща към мен. — Добра идея. Ще се разсееш.

В продължение на няколко секунди обмислям друга идея — да изтичам навън и да претърся всичко наоколо, за да разбера кой е бил тук. Искам да попитам Бърни дали пак са били Дарил и Кийт. Искам да знам защо са казали тези неща на него, а мен ме държат в неведение.

Но знам, че няма смисъл.

Правят го, защото могат.

Думите ме плисват няколко пъти и си давам сметка, че съм точно там, където трябва да бъда. Защото пиките са последното изпитание, с което трябва да се справя. Трябва да останем.

Когато екранът примигва, очаквам прочутата сцена от „Непокорният Люк“, в която той все пак се пречупва и всички го изоставят. Очаквам да извика от койката си: „Къде си сега?!“

Докато се връщаме на местата си, на екрана Люк се влачи в пълно, безнадеждно отчаяние. Обръща се и пада до койката си.

— Къде си сега? — казва тихо.

„Къде си сега?“, питам и аз и се обръщам. Очаквам да видя нечия фигура някъде в салона, да чуя стъпки по пода. Извъртам глава и се оглеждам. Има хора навсякъде — и никъде. Струва ми се, че във всеки ъгъл на потъналия в мрак салон зървам някого, но всеки път тъмнината се съгъстява още повече и остава само тя. Тъмнина.

— Какво има, Ед? — пита Одри.

— Те са тук — казвам ѝ, макар че не мога да бъда сигурен в нищо. Всичко случило се напоследък ме е убедило точно в това. — Трябва да са тук.

Претърсвам с поглед целия салон, но не виждам нищо. И да са тук, не мога да ги видя.

Скоро разбирам.

Когато се връщаме на местата си, осъзнавам, че вече ги няма. Но са били тук.

Били са, защото на седалката ми лежи асо купа.

„Къде си сега?!“, крещи Люк от екрана и биенето на сърцето ми му отговаря. То се люшва в мен като гигантска камбана, надига се и изгърмява оглушително. Преглъщам.

Вземам картата и я държа в ръка.

— Купа — прошепвам.

Ето къде съм.

Изкушавам се да прочета какво пише на картата, но успявам да догледам филма, без да го направя, само я държа в ръка.

Гледам филма.

Гледам Одри и се наслаждавам на момента или поне на онова, което е останало от него.

В ръката си усещам пулса на купата. Тя си стои и чака.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

МУЗИКАТА НА СЪРЦАТА

А. МУЗИКАТА НА СЪРЦАТА

В главата ми звучи музика и цветът ѝ е червено-черен.

На следващата сутрин.

Сутринта след асото купа.

Чувствам се махмурлия.

След като се уверихме, че Бърни е добре (оставихме го да спи в стаичката за прожекции), се върнахме на „Бел стрийт“ и ни посрещна нощта, топла и задушна. Нямаше никой, освен някакъв младеж, седнал на изтъркана, разнебитена пейка, който гледаше на другата страна.

Отначало бях потънал в мисли за случилото се, а когато се обърнах, него го нямаше.

Беше изчезнал.

Одри ме попита нещо, но не чух въпроса ѝ. Гласът ѝ се загуби по периферията на оглушителното бучене в главата ми. Най-напред се чудех какво ли може да е, но после разбрах. Пулсиращи червени сърца и черни думи.

Звукът на купите. На сърцата.

Без обяснения се досетих, че младежът е един от онези, които са били изпратени в киното.

Може би е било възможно той да ме отведе до онзи, който ми праща картите.

Много неща са възможни.

Докато вървахме, оглушителният шум в ушите ми утихна. Стъпките ни и гласът на Одри отново звучаха отчетливо.

А сега е сутрин и отново чувам този звук.

Картата е на пода.

Портиер лежи до нея.

Затварям очи, но всичко е червено и черно.

Казвам си, че това е последната карта, но се обръщам и отново потъвам в сън, макар че музиката на сърцата продължава да тупти в леглото ми.

Сънувам, че се нося стремглаво.

С кола.

Портиер е на предната седалка. Сигурно надушвам миризмата му до леглото си. Красив сън, също като края на американски филм, в който героят и момичето му поемат към света. Само дето аз съм сам в колата. Няма момиче.

Само аз и Портиер.

Трагедията е, че докато спя, вярвам във всичко това. Когато се събуждам, изживявам потрес, защото вече не съм на широкия път. Портиер хърка, застъпил със задния си крак картата. Сега не бих могъл да я взема, дори и да искам. Не обичам да тревожа Портиер в съня му.

В чекмеджето ми другите карти чакат последната.

Всяка от тях е посвоему завършена.

Само още една, мисля си, и заставам на колене в леглото, заровил глава във възглавницата. Не се моля, но съм близо до това да го направя.

Ставам, отмествам Портиер и отново прочитам написаното на картата. Черните букви са дело на същата ръка като останалите. Този път има заглавия:

Куфарът

Кет Балу

Римска ваканция

Сигурен съм, че всичките са на филми, макар да не съм гледал нито един. Спомням си, че „Куфарът“ е доста нов. Едва ли в киното на „Бел стрийт“ са го давали, но със сигурност е прожектиран в някое от най-посещаваните кина в града. Дори съм виждал афишите. Испански римейк на гангстерска комедия, пълна с наемни убийци, куршуми и един куфар, натъпкан с откраднати швейцарски франкове. Другите два филма не съм ги чувал, но мисля, че познавам човек, който може да ми помогне.

Готов съм да започна, но през няколкото оставащи дни до Коледа позволявам на работата ми да измести всичко останало. По това време винаги е голяма суматоха, затова поемам извънредни смени и работя

много през нощта. Асото купа държа в джоба на ризата си. То пътува с мен навсякъде и няма да го оставя, докато не приключи с него.

Но дали всичко ще свърши? Дали ще ме оставят на мира? Питам се, но вече знам, че всичко това ще бъде с мен през целия ми живот. Ще ме преследва, но се и боя, че един ден ще се чувствам благодарен. Казвам боя се, защото на моменти никак не ми се иска това да остане само един мил спомен. Но може би в крайна сметка нищо не свършва окончателно. То продължава да се случва, докато паметта е жива и може да намери уязвимо място в ума ти, за да забие там наточената си бравда.

За пръв път от години пращам коледни картички.

Единствената разлика е, че този път на тях няма белобради старци и елхички. Намирам няколко тестета карти за игра и вадя от тях всички аса. Пиша по няколко думи за всяко от местата, които съм посетил, пъхам ги в пликите и написвам отгоре „Честита Коледа от Ед“. Дори и на братята Роуз.

Преди една нощна смяна обикалям и ги разнасям и в повечето случаи успявам да се измъкна незабелязан. Софи обаче ме вижда. Трябва да си призная, че донякъде се бях надявал на това.

Не знам защо, но отношението ми към Софи е по-особено. Може би част от мен я обича, защото тя е вечният беглец, какъвто съм аз. Но има и още нещо.

Красива е.

Такава, каквато е.

Пускам плика в кутията, обръщам се и си тръгвам както обикновено, но гласът ѝ ме застига някъде отгоре, от прозореца ѝ.

— Ед!

Спирам и тя ми виква да почакам, а малко след това се появява на входната врата. Облечена е в бяла тениска и къси сини шорти. Косата ѝ е вързана на опашка, но бретонът ѝ се вее на челото.

— Само ти донесох картичка — казвам. — За Коледа.

Изведнъж се чувствам много глупав и непохватен.

Тя отваря плика и чете.

Специално за нея съм написал нещо повече под карото. Красива си. Виждам как очите ѝ леко се замъгляват, когато го прочита. Това е, което ѝ казах на игрището в деня на босите крака и кръвта.

— Благодаря, Ед — казва тя и разглежда картата. — Никога не съм получавала такава картичка.

— Бяха им свършили тези с Дядо Коледа и елхичките — казвам.

Малко ми е странно да изпращам карти на тези хора. Те никога няма да разберат какво означават, а в някои от случаите дори името Ед няма да им говори нищо. В крайна сметка решавам, че това не е важно, и със Софи си казваме довиждане.

— Ед! — повиква ме тя отново.

Вече съм в таксито. Свалям прозореца.

— Да, Софи?

— Кажете ми... — меко изрича тя. — Кажете ми какво мога да ти дам аз? Ти ми даде толкова много.

— Не съм ти дал нищо — казвам ѝ.

Но тя ме познава достатъчно добре.

Това „нищо“ е една празна кутия за обувки, която няма цена. И двамата го знаем.

Воланът е топъл под дланите ми, когато потеглям.

Последната картичка, която пускам, е за отец О'Райли, който явно прави купон у дома си за всичките безнадеждни случаи от неговата улица. Там са и онези тримата, които се опитаха да ми вземат якето и несъществуващите пари и цигари — ядат сандвичи с наденица и много чеснов сос.

— Я гледайте! — посочва ме единият, май се казваше Джо. — Това е Ед!

И се опитва да намери свещеника.

— Отче! — виква той, при което изплюва половината си сандвич. — Ед е дошъл!

Отец О'Райли се появява почти мигновено.

— Ето го! Човекът, който ми поднесе най-голямата изненада за тази година! Звънях ти.

— Бях малко зает, отче.

— Да, разбира се — кима той. — С мисията си. — И ме дръпва настрана. — Слушай, Ед, искам още веднъж да ти благодаря.

Знам, че трябва да съм доволен, но не съм.

— Не съм дошъл да ми благодарите, отче. Просто ви донесох една глупава картичка за Коледа.

— И все пак ти благодаря, момче.

Аз съм разочарован заради последното асо.

Тъкмо купите да са накрая.

Очаквах пики.

А получих купи и кой знае защо това ми се вижда още по-опасно.

Купите са сърца. Хората умират от разбито сърце. Получават сърдечни кризи. И тъкмо сърцето боли най-много, когато нещата вървят зле и се провалят.

Излизам на улицата. Отец О'Райли е доловил опасенията ми и казва:

— Още не е свършило, нали?

Знае, че той самият е само част от онова, което трябва да свърша. Едно от съобщенията.

— Не, отче — отвърщам. — Не е свършило.

— Ще се справиш — казва той.

— Не — казвам, — няма. Няма да се почувствам по-добре просто ей така. Вече не.

Това е самата истина.

За да съм добре, ще трябва да си го заслужи. Картата още е в джоба ми, когато пожелавам на отца весела Коледа и си тръгвам в нощта. Асото купа шава до гърдите ми, напират навън, мъчи се да излезе на открито в света, срещу който трябва да се изправя.

— Накъде? — питам на другия ден първата си клиентка, но не чувам какво ми отговаря. Единственото, което чувам, отново е гласът на миниатюрните сърца, които крещат и проглушават ушите ми.

По-бързо! По-бързо!

Няма го боботенето на двигателя.

Няма го прищракването на мигача.

Няма го гласа на клиентката, нито шума на уличното движение.

Само купите.

В джоба ми.

В ушите ми.

В панталоните ми.

Върху тялото ми. В дъха ми.

В самата ми същност.

— Само купи — казвам. — Навсякъде купи.

Но клиентката няма представа за какво говоря.

— Ето тук е добре — казва.

На вид е около четирийсетте. Дезодорантът ѝ ухае на сладък дим, а гримът ѝ е с цвят на рози. Тя ми подава парите и казва, гледайки ме в огледалото:

— Весела Коледа.

Гласът ѝ напомня за купи. За сърца.

2. ЦЕЛУВКАТА, ГРОБЪТ, ОГЪНЯТ

Купил съм всичко, което трябва да купя. Повече алкохол, отколкото храна, разбира се. Когато всички пристигат за Бъдни вечер, съборетината ми мирише на пуйка, зелева салата и естествено на Портиер. За известно време миризмата на пуйката е по-силна, но вонята на това куче е способна да победи всичко. Първа пристига Одри.

— Извинявай, Ед — казва тя още с влизането. — Не мога да остана дълго.

И ме целува по бузата.

— Саймън се събира с приятели и иска и аз да отида.

— А ти искаш ли? — питам, макар да знам, че иска. Кой ще предпочете да седи цяла вечер с трима загубеняци и едно смрадливо куче? Трябва да е луда да остане с нас.

— Разбира се — отвърща тя. — Знаеш, че ако не искам нещо, не го правя.

— Така е — съгласявам се. Това си е самата истина.

Вече сме седнали да пием, когато се появява Ричи. Чуваме отдалеч мотора му. Той спира и се провиква да му отворим. Донесъл е голяма хладилна чанта, пълна със скариди, съомга и нарязани лимони.

— Не е зле, а? — казва и стоварва чантата на пода. — Поне това можах.

— Как я докара дотук? — питам.

— Кое?

— Чантата. Имам предвид, с мотора.

— Ами, закрепих я отзад. На практика през целия път стоях прав. Тя заема половината седалка. Ама си струваше! — доволно ни смига той.

Сигурно е дал половината от помощите си за съдържанието на тази чанта.

Започваме да чакаме.

Марв.

— Бас държа, че няма да дойде — заявява Ричи още щом се настанява. Ръката му по навик посяга да почеше бакенбардите. Косата му е както винаги мръсна и невчесана. Затова пък на лицето му е изписано очакване. Това, което предстои да се случи, го забавлява. Той се е изтегнал небрежно на дивана, мързелив и дългучест, и пие бира, опрял крака в Портиер. Но все пак изглежда някак грациозен.

— Ще дойде, бъди сигурен — уверявам го. — Ако не дойде, ще замъкна Портиер до вратата му и ще го накарам да го целуне там. — Оставям чашата си. — Не съм чакал така Коледа от години!

— И аз — съгласява се Ричи. Личи си, че няма търпение.

— Става дума за безплатна манджа — продължавам. — Марв може да има четирийсет бона в банката, но види ли аванта, е пръв. Ще дойде, повярвай ми.

— Така си е, рядка ция е — потвърждава Ричи.

Коледното настроение определено ни прави по-добри.

— Дали да не му се обадим? — предлага Одри.

— Не, нека сам да дойде — подхилва се Ричи. Надушвам злорадството му почти физически. Страхотна сцена се очертава. Той поглежда надолу към кучето и казва:

— Точиш ли вече лиги, Портиер?

Портиер му отвръща с въпросителен поглед: *За какво говориш, приятел?* Никой още не му е обяснил какво го чака тази вечер. Горкото куче. Него никой не го пита дали е съгласно.

Най-сетне пристига Марв. С празни ръце.

— Честита Коледа! — казва.

— Да, да, и на теб — кимам и соча празните му ръце. — Като гледам, много нещо си надонесъл.

Знам какво си мисли. Решил е, че щом така и така ще целува Портиер, за тази година му стига. Освен това още таи някаква слаба надежда, че може да сме забравили.

Ричи обаче много бързо разбива илюзиите му.

— Е, Марв? — ухилва се той.

— Какво „е“?

— Ти си знаеш — подмята Одри.

— Не, не знам — упорства Марв.

— Не се прави на ударен — срязва го Ричи. — Много добре знаеш. Ние също.

Личи си, че се забавлява от сърце. Едва се удържа да не потрие ръце от възторг.

— Марв! — заявява той. — Сега ще целунеш кучето. И не само ще го целунеш, но и ще го направиш с доволна мазна усмивка, иначе ще те накараме да повториш, ако трябва и да потретиш...

— Добре де! — изпръхтява Марв и ми прилича на малко дете, на което са скършили хатъра. — По главата, нали?

— А, не! — отсича Ричи и се изправя сияещ. — Уговорката беше да го целунеш право по устата — той насочва пръст към Марв — и точно това ще направиш!

Портиер вдига глава.

Изглежда притеснен, докато всички го гледаме.

— Горкичкият! — казва Ричи.

— И още как! — нацупено изрича Марв.

— Не ти, той! — кима Ричи към кучето.

— Хубаво — намесва се Одри. — Стига сме се размотавали. — И ми подава фотоапарата. — Действай, Марв. Твой е.

Марв се навежда тежко, сякаш светът внезапно се е стоварил върху плещите му, и с ужас се приближава до муцуната на Портиер. Той пък от своя страна излъчва безпокойство от черно-златистата козина до воднистите си очи.

— Ама защо езикът му виси така? — пита ме Марв.

— Защото е куче — казвам. — Ти какво очакваш?

В крайна сметка Марв го прави, макар и с видимо отвращение. Навежда се и целува Портиер по муцуната — достатъчно дълго да мога аз да направя снимката, а Одри и Ричи да изръкопляскат с радостни възгласи.

— Не било толкова трудно, а? — казва Ричи, но Марв се изправя и тръгва направо към банята. Горкият Портиер.

Аз самият го целувам, но по челото, и му давам солидно парче от пуйката. *Благодаря, Ед*, усмихва се той. Хубава усмивка има Портиер.

По-късно успяваме да развеселим Марв и дори да го накараме да се засмее, макар все още да се оплаква, че усеща вкуса на Портиер. Хапваме, пийваме и играем карти, докато тропане по вратата възвестява идването на приятеля й. Той сяда за малко с нас, пие и хапва скариди. Свястно момче, решавам аз, макар да се вижда от километър, че Одри не го обича.

Там е цялата работа.

Когато Одри си тръгва, ние решаваме, че няма да роним сълзи. С Ричи и Марв хапваме, пийваме и тръгваме да се шляем из града. На главната улица гори огън и ние се насочваме нататък.

Известно време ни е трудно да вървим по права линия, но докато стигнем, вече сме напълно трезви.

Хубава нощ.

Хората танцуват.

Говорят си на висок глас.

Няколко души се бият.

Така е на Коледа. Напрежението, трупано през цялата година, си намира отдушник.

Край огъня виждам Анджи Карузо и децата й. Или по-скоро те идват при мен.

Някой ме дърпа за крачола. Поглеждам надолу. Едно от момчетата — онова, дето постоянно плаче.

— Ей, господине! — казва то.

Обръщам се и виждам Анджи Карузо да държи сладолед. Тя ми го подава и казва:

— Честита Коледа, Ед.

Вземам го.

— Благодаря. Точно от това имах нужда.

— Всеки понякога има нужда.

Радостта й, че може да ми върне малкия жест, е очевидна.

Отхапвам и питам:

— Как я караш, Анджи?

— Ами... — Тя поглежда към децата и отново към мен. — Оцелявам някак, Ед. Понякога и това стига.

И като че си спомня нещо.

— Между другото, благодаря за картичката.

И бавно се отдалечава.

— Няма защо — извиквам след нея. — Приятно прекарване!

— Приятно ядене на сладолед! — отвръща тя и тръгва край огъня.

— Това пък какво беше? — пита Марв.

— Една позната — отвръщам.

Никой не ми е подарявал за Коледа сладолед. Загледан в огъня, потапям устни в сладката му прохлада.

Зад гърба си чувам как някакъв баща говори на сина си.

— Направи го още веднъж и ще ти тегля такъв шут, че ще отхвърчиш в огъня. — Гласът му става сладникаво саркастичен. — А точно сега не е моментът, нали? Дядо Коледа няма да е очарован, това ти го гарантирам.

Затова пък ние с Марв и Ричи сме очаровани.

— Е-ех! — щастливо въздъхва Ричи. — Коледа е!

И тримата сме го чували това от бащите си. Поне веднъж в живота. Мисля си за моя баща, мъртъв и погребан. Това е първата ми Коледа без него.

— Честита Коледа, татко — казвам и извърщам поглед от огъня.

Сладоледът се стича по пръстите ми.

Нощта напредва и избледнява, превръща се в утро. С Марв и Ричи се разделяме. Тълпата е гъста и щом веднъж сме се изгубили, всичко приключва.

Връщам се през града и се отбивам на гроба на баща ми. Оставам там доста дълго. От гробището се вижда сиянието на огъня. Седя и се вирам в камъка с името на баща ми.

На погребението му плаках.

Сълзите се стичаха по лицето ми безмълвно, сякаш се срамуваха, че не мога да събера кураж да заговоря за него. Знаех, че всички си мислеха какъв пияница е бил, докато аз помнех и други неща.

— Той беше джентълмен — прошепвам сега и си мисля: „Само да се бях решил да го кажа тогава“.

Баща ми никога не беше казал лоша дума за никого, никому не беше сторил зло в живота си. Вярно, не беше постигнал кой знае какво и беше разочаровал майка ми с неспазените си обещания, но мисля, че не беше заслужил никой от семейството му да не каже добра дума за него.

— Съжалявам — казвам му, когато ставам да си вървя. — Извинявай, татко.

И си тръгвам уплашен.

Уплашен, защото не искам моето погребение да бъде толкова
окаяно и празно.

Искам на погребението ми да се говори.

Но това означава най-напред да живея.

Тръгвам си.

Просто вървя.

Когато стигам у дома, намирам Марв заспал на задната седалка
на колата, а Ричи седи на верандата с протегнати крака, облегнат на
стената. Вглеждам се по-внимателно и установявам, че и той спи.
Дърпам го за ръкава.

— Ричи — прошепвам, — събуди се!

Той се сепва и отваря очи.

— Какво? — пита уплашено. — Какво става?

— Нищо, заспал си на верандата ми — казвам. — По-добре си
върви вкъщи.

Той се разбужда окончателно, поглежда към сърпа на луната и
казва:

— Забравих си ключовете на масата в кухнята ти.

— Ставай.

Протягам му ръка и му помагам да стане. Вътре установявам, че
часът е малко след три. Ричи си взема ключовете.

— Искаш ли нещо? — питам го. — Пиене, ядене, кафе?

— Не, благодаря — казва той, но не си тръгва.

Няколко мига стоим в неловко мълчание. Накрая Ричи казва,
загледан някъде покрай мен:

— Не ми се прибира вкъщи тая нощ, Ед.

Улавям в очите му някаква тъга, но той бърза да я изтрие. Гледа в
ключовете и аз се чудя какво ли се таи под спокойната, безметежна
външност на приятеля ми. Уморено се питам какво би могло да
тревожи един толкова безгрижен тип.

Той отново ме поглежда.

— Хубаво — казвам. — Остани тогава.

Ричи сяда до масата.

— Благодаря, Ед. Здравсти, Портиер.

Портиер влиза в кухнята, а аз отивам да доведа Марв.

За момент си мисля да го оставя навън в колата, но коледното настроение действа дори на такива като мен.

Понечвам да почукам по стъклото, но ръката ми влиза вътре.

Много ясно. Няма стъкло.

Марв още не го е поправил след оня нескопосен банков обир. Мисля, че направи някакъв опит, но майсторът каза, че стъклото ще струва повече от самата кола.

Той спи, покрил главата си с ръце, и комарите се редят на опашка да пият от кръвта му.

Предната врата е отключена. Отварям я и натискам клаксона.

— По дяволите! — подскача той.

— Влез вътре — казвам му.

След малко чувам вратата да се отваря и стъпките му се затътрят зад гърба ми.

Ричи заема дивана, Марв се просва на леглото ми, а аз оставам в кухнята. Казвам на Марв, че така или иначе нямам намерение да спя, и той великодушно се съгласява да си легне.

— Благодаря, Ед.

Преди да влезе в стаята, използвам момента и вадя всички карти от нощното шкафче. Камъкът на Татупу също е там.

Сядам в кухнята и ги разглеждам, чета отново съобщенията, макар че от умора думите се разбъркват и подскачат пред очите ми. Чувствам се смазан.

В състояние на полусън си спомням карите, съживявам в паметта си спатиите, дори се усмихвам на пиките. Купите ме притесняват. Не искам да заспивам, за да не ги сънувам.

3. ЧЕРНИЯТ КОСТЮМ

„Традиция“ понякога е мръсна дума, особено по Коледа.

По цялото земно кълбо семействата се събират и хората се радват един на друг за няколко минути. После в продължение на час се изтърпават. След което започват да си лазят по нервите.

Отивам да видя майка ми след спокойно прекараната сутрин с Ричи и Марв. Хапнали сме остатъците от коледната вечеря и сме изиграли няколко игри на карти. Без Одри не е същото, затова бързо-бързо приключваме и двамата си тръгват.

Както обикновено всички се събираме в дванайсет при мама.

Сестрите ми са там с децата и съпрузите си, а Томи се появява с някаква зашеметяваща мадама, която е успял да забърше в университета.

— Това е Ингрид — представя я той.

Трябва да призная, че Ингрид е момиче като от списание. С дълга тъмна коса, гладко мургаво лице и тяло, в което ти се иска да се разтвориш.

— Приятно ми е — казва тя. И гласът ѝ е хубав. — Слушала съм много за теб, Ед.

Лъже, разбира се. Аз обаче отказвам да поддържам измамата. Тази година просто нямам сили за това.

— Не си, Ингрид — казвам мило, почти стеснително.

Прекалено хубава е, за да се заяждам с нея. На хубавите момичета всичко им е простено, дори убийството.

— А, дойде, значи — казва майка ми, като ме вижда.

— Честита Коледа, мамо! — възкликвам ентусиазирано и съм сигурен, че всички улавят сарказма ми.

Сядаме да ядем.

Разменяме си подаръци.

Возя на „самолетче“ и на конче децата на Лий и Катрин стотина пъти, или поне докато още се държа на краката си.

Хващам Томи и Ингрид да се натискат в хола, точно до прословутата кедрова масичка.

— Опа... извинявайте.
И се изнизвам от стаята.
Желая му късмет.

В четири без четвърт става време да отида при Мила. Целувам сестрите си, стискам ръцете на мъжете им и казвам довиждане на децата.

— Идва последен, тръгва си пръв — казва майка ми и издухва дима от цигарата. Около Коледа винаги пуши много. — А живее най-близо.

Запазвам самообладание, макар че ми се иска да избухна и да й кажа всичко, което си мисля.

Тя клевети баща ми, мисля си. Обижда ме при всеки удобен случай. Искане ми се да смажа с думи тази жена, която си седи в кухнята, гълта тютюнев дим и го издухва от дробовете си.

Но само я поглеждам в очите и казвам през топлата мъгла:

— От пушенето се погрознява.

И си тръгвам, а тя остава, хваната в облака от дим като в капан.

Вече съм отвън на моравата, когато някой извиква след мен. Първо Томи, после майка ми.

Томи излиза след мен.

— Добре ли си, Ед?

Правя няколко крачки назад.

— Добре съм, Томи. Много шантава година, но се справям. А ти?

Сядаме на стъпалата, наполовина огрени от слънцето. Аз съм в сенчестата част, а Томи е на светло. В това има нещо символично.

За пръв път този ден се чувствам добре, докато с брат ми си разменяме кратки въпроси.

— Как върви университетът?

— Бива. Справям се по-добре, отколкото очаквах.

— А Ингрид?

Настъпва пауза, която не може да продължи вечно, и двамата избухваме в смях. Може да е хлапашко, но аз го поздравявам със завоеването му, а и той явно е горд.

— Не е лоша — казва той и аз най-искрено му казвам колко се гордея с него. Не заради Ингрид. Тя е нищо в сравнение с онова, за което говоря.

— Радвам се за теб, Томи — Потупвам го по гърба и се изправям. — Късмет!

— Ще ти се обадя някой път — подвиква той след мен. — Да се видим.

Но днес лъжата нещо не ми понася. Обръщам се и изричам толкова спокойно, че сам се изненадвам от себе си:

— Съмнявам се, Томи.

И ми става хубаво. Да се отърсиш от лъжите, носи облекчение.

Томи се съгласява.

— Прав си, Ед.

Все пак сме братя, и кой знае? Може пък един ден... Един ден, сигурен съм, ще се съберем, ще си спомним и ще си кажем много неща. По-важни от университета и Ингрид.

Но няма да е скоро.

А сега тръгвам през моравата и казвам:

— Чао, Томи, благодаря ти, че дойде.

Поне от едно съм доволен.

Бих искал да седя с него на верандата, докато слънцето огрее и двама ни, но не го правя. Ставам и си тръгвам. Предпочитам да гоня слънцето, вместо да го чакам.

Томи се прибира, а аз вървя към улицата, когато излиза майка ми.

— Ед!

Обръщам се. Тя се приближава и казва:

— Какво пък, честита Коледа.

— И на теб — отвръщам. И добавям: — Не е до мястото, мамо, а до човека. И да се махнеш оттук, пак ще си си същата, където и да отидеш.

И това е достатъчно, но аз вече съм поел дъх.

— Ако някога се махна... — преглъщам, — първо трябва да съм сигурен, че тук ми е по-добре.

— Хубаво, Ед. — Тя е стъписана и ми дожалява за жената, застанала на верандата на тази мизерна къща в забутано градче. — Може би си прав.

— Довиждане, мамо.

И си тръгвам.
Трябваше да го направя.

Отбивам се вкъщи да пийна нещо и се запътвам към Мила. Когато пристигам там, тя ме чака с нетърпение. Облечена е в светлосиня лятна рокля и държи подарък. На лицето ѝ е изписано вълнение.

— Това е за теб, Джими — казва тя и ми подава голямата плоска кутия.

Смутен съм, защото не съм ѝ донесъл подарък.

— Извинявай... — понечвам да кажа, но тя ме спира с махване на ръка.

— Стига ми, че дойде — казва. — Ще го отвориш ли?

— Не, по-късно.

Предлагам ѝ ръката си и тя се опира на нея. Излизаме от къщата и тръгваме към дома. Питам я дали иска да вземем такси, но тя предпочита да повърви. Не сме изминали и половината път и вече се питам дали ще успее да стигне. Тя кашля и не ѝ достига въздух. Вече си представям как ще ми се наложи да я нося. Все пак стигаме успешно и аз ѝ наливам малко вино.

— Благодаря, Джими — казва тя и тутакси заспива в креслото.

На няколко пъти влизам и проверявам дали е жива и всеки път я чувам, че диша.

Накрая сядам при нея в хола, а навън денят бавно гасне.

Когато се събужда, ядем вчерашна пуйка с бобена салата.

— Великолепно, Джими! — Старата жена сияе. — Великолепно!

Усмивката ѝ е като напукана мозайка.

В нормални обстоятелства бих убил човек за дума като „великолепно“. Но на Мила ѝ отива. Тя изтрива устата си и промърморва няколко пъти „великолепно“ и чувствам, че Коледата се е състояла.

— А сега... — Тя тупва с ръце по облегалките на креслото. — Ще отвориш ли подаръка си, Джими?

Предавам се.

— Разбира се.

Свалям опаковката на кутията и вдигам капака. Вътре има всекидневен черен костюм и морскосиня риза. Това е може би първият и последен костюм, който някога ще ми подарят.

— Харесва ли ти? — пита тя.

— Страхотен е — казвам. — Ей сега се връщам.

Влизам в спалнята да го премеря и намирам чифт стари черни обувки, които да му подходжат. Слава богу, няма големи подплънки, което е хубаво. Нямам търпение да ѝ се покажа, но когато се връщам в хола, Мила отново спи.

И аз сядам.

С костюма.

По някое време старата жена се събужда и казва:

— Хубав костюм, Джими. — Дори прокарва длан по плата. — Откъде го имаш?

За миг съм объркан, но после разбирам, че тя е забравила всичко. Целувам я по бузата.

— Подарък ми е от една красива жена — казвам.

Старата дама е великолепна.

— Това е чудесно — казва тя.

— Така е — съгласявам се.

Правя е.

Пием кафе и аз викам такси, за да я отведе вкъщи. Кара ни Саймън, приятелят на Одри. Излязъл му е късметът да изкара двойна надница на Коледа.

Преди да отведе Мила в къщата, го моля да ме изчака. Знам, че това си е жив мързел, но днес имам пари и мога да си позволя да се прибера с такси.

— Благодаря още веднъж, Джими — казва Мила и се запътва с несигурни стъпки към кухнята. Толкава е крехка. И толкова красива. — Беше невероятен ден.

Не мога да не се съглася. Така е. И внезапно ми хрумва, че през цялото време съм бил с убеждението, че правя услуга на тази жена, като прекарвам Коледа с нея.

Но когато излизам навън в черния си костюм, си давам сметка, че е тъкмо обратното.

На мен ми е оказана чест, а старата дама винаги ще си бъде великолепна.

— Към къщи ли? — пита приятелят на Одри, когато се връщам в таксито.

— Да, ако обичаш.

Сядам отпред и той се опитва да завърже разговор. Явно му се иска да поговори за нея, макар че аз бих предпочел да не го прави.

— Значи, с Одри сте приятели от години, така ли? — пита той.

Гледам таблото.

— От много години — казвам.

— Обичаш ли я?

Прямотата на въпроса ме сварва неподготвен, още повече че едва сме започнали разговора. Преценил е, предполагам, че пътят ще е кратък, и иска да извлече максимума, което е разбираемо.

— Е? — пита той.

— Какво?

— Не се прави на ударен, Кенеди. Обичаш ли я, или не?

— А ти как мислиш?

Той потърква брадичката си и не казва нищо.

— Въпросът не е аз дали я обичам — казвам. — Ти искаш да знаеш тя дали те обича.

Горкият човек е сащисан и не знае как да реагира.

— Така ли е? — питам аз.

— Ами...

Виждам, че съвсем се е объркал, и решавам, че заслужава все пак някакъв отговор.

— Тя не иска да те обича — казвам му. — Не иска да обича никого. Животът ѝ никак не е бил лесен. Тя мрази единствените хора, които някога е обичала.

Спомням си тийнейджърските ни години. Тя беше постоянно наранена и се кълнеше, че ще приключи с това. Че няма да го допусне повече.

Той не казва нищо. Гледам го и си мисля, че е хубав. По-хубав от мен. Има кротки очи и силна челюст. Бакенбардите му придават вид на супермодел.

Мълчим през оставащата част на пътя, но когато стигаме, той проговаря:

— Тя те обича, Ед...
Поглеждам го.
— Но иска теб.
Там е проблемът.
— Заповядай.
Подавам му парите, но той отблъсква ръката ми.
— Ще те черпя едно возене.
Аз обаче правя втори опит и този път той ги взема.
— Не ги слагай при другите — предлагам му. — Днес е редно да поработиш за себе си.
Няколко мига мълчим, преди да сляза.
— Приятно ми беше да си поговорим — казвам и си стискаме ръцете. — Весела Коледа, Саймън.
Вече е Саймън, а не приятелят на Одри, нали така?
Прибирам се и заспивам на дивана, както съм в черния костюм и морскосинята риза.
Весела Коледа, Ед.

4. ДА УСЕТИШ СТРАХА

В деня след Коледа съм на работа и навестявам Бърни в киното на „Бел стрийт“.

— Ед Кенеди! — възкликва той, като ме вижда. — Май ти хареса, а?

— Не е това — казвам. — Трябва ми помощта ти, Бърни.

Той тутакси се приближава и пита:

— Какво мога да направя за теб?

— Нали разбираш от филми?

— Разбира се. Можеш да гледаш който...

— Не, не. Кажи ми всичко, което знаеш за тези заглавия. — Изваждам асото купа, макар че мога да ги кажа наизуст. — „Куфарът“, „Кет Балу“ и „Римска ваканция“.

Бърни реагира мигновено.

— „Римска ваканция“ го имам, но другите два не. — И ме засипва с факти. — „Римска ваканция“ се смята за един от най-добрите филми на Грегъри Пек. Заснет е през 1953 година от режисьора Уилям Уайлър, създателя на знаменития „Бен Хур“. Действието се развива във великолепия Рим. Изумителна е ролята на Одри Хепбърн, която по настояване на Грегъри Пек получава същия хонорар като него. Той казва, че ще стане за посмешище, ако не ѝ платят същите пари — толкова силно е изпълнението ѝ. Това се потвърждава, когато тя получава „Оскар“ за ролята...

Всичко това е изстреляно със скоростта на картечница, но аз се хващам за една дума.

Одри, мисля си.

— Одри — казвам.

— Да. — Той ме поглежда, объркан от невежеството ми. — Да, Одри Хепбърн. В тази роля е велико...

Не, само не казвай великолепна, моля се. Тази дума е на Мила.

— Одри Хепбърн! — почти изкрещявам. — Какво можеш да ми кажеш за другите два?

— Имам тук един каталог — обяснява Бърни. — Още по-голям от онзи, който ти показах миналия път. В него могат да се намерят кажи-речи всички филми, снимани някога. Актьори, режисьори, оператори, музика и какво ли не още.

Той ми носи дебелата книга и ми я подава.

Най-напред „Кет Балу“. Стигам до него и зачитам на глас.

— Една от най-известните роли на Лий Марвин...

Спирам, защото съм открил каквото търся. Връщам се и го прочитам отново. — Лий Марвин.

Минавам на „Куфарът“.

Щом го намирам, най-напред прочитам имената на актьорите и режисьора. Режисьор е някой си Пабло Санчес. Същата фамилия носи и Ричи.

Вече имам трите имена.

Ричи. Марв. Одри.

Първоначалният ми ентузиазъм обаче бързо се сменя с тревога.

Дано посланията да са хубави, мисля си, но нещо ми подсказва, че няма да е лесно. Сигурно има основателна причина да са оставени за края. Освен че са ми приятели, те са и най-трудната ми задача, усещам го.

Стиснал картата, стоварвам каталога на масата.

Бърни е притеснен.

— Какво има, Ед?

— Пожелай ми късмет, Бърни — казвам. — Пожелай ми сърцата да победят.

Той го прави.

С картата в ръка излизам на улицата. Отвън ме чакат мракът и несигурността на онова, което предстои.

Обзема ме страх, но не се отдръпвам, а тръгвам право към него.

Мирисът на улицата се мъчи да ме сграбчи, но аз се отърсвам от него и продължавам да вървя. Всеки път, когато по ръцете и краката ми плъзват тръпки, тръгвам по-бързо, тласкан от мисълта, че щом Одри, Ричи и Марв имат нужда от мен, трябва да бързам.

Улицата е страх.

Всяка стъпка е страх.

Мракът се сгъстява и аз започвам...

Да тичам.

Първият ми порив е да отида направо при Одри.

Искам да стигна възможно най-бързо и да реша проблема ѝ, какъвто и да е той. Дори не ми се мисли, че може да се наложи да направя нещо неприятно.

Само да стигна там, казвам си, но после интуицията ми подсказва друго.

Продължавам да вървя, но вадя картата и я приближавам до очите си. Проверявам реда. Ричи. Марв. Одри.

Внезапно осъзнавам с пределна яснота, че трябва да следвам реда. Одри неслучайно е последна и аз го знам. Пръв е Ричи.

— Да — кимам на себе си и поемам към къщата му на „Бридж стрийт“. Тръгвам по най-прекия път и краката ме носят все по-бързо.

Питам се дали не бързам, за да стигна час по-скоро до Одри, но предпочитам да не си отговоря.

Съсредоточавам се върху Ричи.

Лицето му изниква пред мен, докато минавам под сведените клони на някакво дърво. Отмахвам го заедно с листата, но продължавам да чувам гласа и подмятанията му, докато играем карти. Спомням си неподправената му радост при вида на Марв, целуващ Портиер.

Ричи, чудя се. Какво ли послание мога да предам на Ричи?

Почти съм стигнал.

Още малко и ще съм на ъгъла на „Бридж стрийт“.

Пулсът ми препуска стремглаво и набира скорост.

Свивам зад ъгъла и тутакси виждам къщата на Ричи. Една голяма въпросителна се изправя до мен и диша в лицето ми.

Какво да правя сега?

Всички други задачи бяха сравнително леки, защото не познавах хората (като изключим майка ми, но и тогава, докато седях в италианския ресторант, нямах представа, че чакам нея). Просто чаках удобен случай. Но Ричи, Марв и Одри познавам достатъчно добре, за да се мотая и да слухтя около къщите им. Това е последното, което бих направил.

Въпреки това размишлявам около минута и в крайна сметка решавам да седна под един стар дъб и да чакам.

Стоя така около час и ако трябва да съм честен, не се случва кой знае какво. Виждам, че родителите на Ричи са се прибрали от почивка (забелязвам майка му да мие чиниите).

Става късно и скоро остава да свети само кухнята. Лампите във всички къщи са угасени и свети само уличното осветление.

В къщата на семейство Санчес една самотна фигура се приближава до кухненската маса и сяда.

Не е много трудно да позная Ричи.

Замислям се дали да не вляза, но още преди да съм станал, някакви хора приближават към мен.

Не след дълго над мен застават двама мъже.

Мъже, които ядат пай.

Единият ме поглежда отвисоко и ме заговаря. Гледа ме с някакво презрително безразличие, което ми е смътно познато.

— Казаха ни, че можем да те намерим тук, Ед.

Той клати глава и хвърля пая си, явно купен от близката бензиностанция.

— Ама си рядък досадник, знаеш ли?

Гледам го, онемял от изумление.

— Така ли е, Ед? — пита другият и колкото и нелепо да звучи, без маските са почти неузнаваеми.

— Дарил? — казвам.

— Да.

— Кийт?

— Същият.

Дарил сяда до мен и ми подава пая си.

— В името на доброто старо време — обяснява той.

— Ясно — отвръщам, все още зашеметен. — Благодаря.

Врхлитат ме спомените за последното им посещение. За кръв, думи и изцапан под. Не мога да не попитам.

— Нали няма да ме...

Но ми е трудно да го изрека.

— Какво? — пита Кийт, който се е настанил от другата ми страна. — Да те превъзпитаваме?

— Ами... да.

В знак на благоразположение Дарил отваря найлоновия плик с пая и ми го подава.

— Не, Ед, няма. Днес няма да има посегателства. В никакъв случай!

И се засмива някак носталгично. Едва ли не имам чувството, че сме стари бойни другари или нещо от този род.

— Е, освен ако не се правиш на интересен...

Той се настанява по-удобно на земята. Има бледа кожа, нашарена от белези, но въпреки това е хубав. Затова пък лицето на Кийт е изпъстрено с дупки от акне, носът му е като човка, а брадата му е крива.

Поглеждам го и казвам:

— Да знаеш, приятел, с маската те харесвам повече.

Дарил се изсмива кратко. Не бих казал, че Кийт се чувства поласкан, но скоро се успокоява и помежду ни се възцарява разбирателство. Сигурно защото сме преминали заедно през изпитания, макар и от различни страни на барикадата.

Известно време мълчим и ядем пай.

— Няма ли сос? — питам.

— Казах ти! — заявява Кийт.

— Какво? — не разбира Дарил.

— Казах му, че трябва да ти вземем и сос, Ед, но на тая скръндза му се досвидя.

Дарил отмята глава, преди да отговори.

— Виж какво, сосът е опасен. — Той насочва пръст към ризата ми. — Виждаш ли с какво е облечен Ед? Хайде, кажи. Какъв цвят е?

— Знам какъв цвят е, Дарил! Не е нужно пак да се държиш с мен като с малоумен.

— Пак? Кога, по дяволите, съм се държал с теб като с малоумен?

Двамата почти си крещат, докато аз седя помежду им и отхапвам от изстиналия пай.

— В момента се държиш така — негодува Кийт и се опитва да въвлече и мен в спора. — Ти какво мислиш, Ед? Как ти се струва? Държи ли се с мен като с малоумен?

И ме пронизва с поглед. Решавам да отговоря на въпроса на Дарил.

— Аз съм с бяла риза — казвам.

— Точно така — подхвърля Дарил.

— Какво значи „точно така“?

— Това, Кийт, че за Ед е твърде опасно дори да си помисли да яде пай със сос! — В момента тонът му определено е назидателен. — Ще потече, ще му покапе по хубавата бяла риза и нещастникът ще трябва да я пере. А в момента това не е нужно, нали така?

— Нищо няма да му стане, ако я изпере! Ще я натика в пералнята заедно със смрадливото си куче — има да се върти поне два часа!

— Няма нужда да намесваш Портиер — протестирам аз. — Нищо не ти е направил.

— Така е — съгласява се Дарил. — Това не беше честно, Кийт.

Кийт тутакси се успокоява.

— Прав си. — Дори се извинява. — Извинявай, Ед.

Вече ми е ясно, че този път са им наредили да се държат възможно най-добре с мен. Сигурно затова спорят още по-ожесточено помежду си.

Те продължават пререканията си още известно време, накрая се извиняват един на друг и тримата си говорим кротко в нощта, която тихо ни обгръща.

Чувстваме се доста уютно, докато Дарил ни разправя вицове за мъже, които „влизат в един бар“, мадами с пушки и съпруги, сестри и братя, готови да преспят с млекаря срещу един милион долара.

Да, доста ни е уютно, докато лампата в кухнята на Ричи не угасва.

Изправям се и изричам:

— Страхотно!

Обръщам се към двамата любители на спора и им казвам, че съм изпуснал шанса си. Това очевидно не ги притеснява особено.

— Какъв шанс? — пита Дарил.

— Много добре знаеш.

Той обаче само клати глава.

— Не, Ед, всъщност не знам. Знам само, че това е следващото ти послание, а ти още не си наясно какво се иска от теб.

Изрича го небрежно, но долавям нещо недоизказано. Вярно е, казвам си.

Там е цялата работа. Наистина не знам какво да правя. Просто си стоя и чакам да ме осени. Отговорът да дойде сам.

Дарил и Кийт стоят до мен под дъба. Кийт е този, който го изрича на глас. Дрезгав, добронамерен глас, който прозвучава над самото ми ухо:

— Какво изобщо правиш тук, Ед? — Думите се втурват към мен и нахлуват в ухото ми. — Какво чакаш? Би трябвало да знаеш какво трябва да направиш...

Той изчаква няколко секунди и изсипва върху ми последния поток от думи, който ме залива и нахлува в мен.

— Ричи е един от най-добрите ти приятели, Ед. Не би трябвало изобщо да мислиш, да чакаш и да се чудиш какво да правиш. Ти вече го знаеш — без каквито и да било въпроси и съмнения, така ли е? — И повтаря: — Така ли е, Ед?

Отстъпвам назад и се свличам до дървото.

Двете фигури продължават да стоят, загледани в къщата.

Гласът ми колебливо се надига, за да кацне в краката им.

Знаеш какво да правиш, мисля си.

— Да — казвам. — Знам.

Внезапно изплувалите образи ме разкъсват.

Парчетата се пръсват по земята около мен.

Кийт и Дарил си тръгват.

— Ура! — казва единият, не знам кой точно.

Искам да се изправа, да хукна след тях и да ги моля да ми кажат кой стои зад всичко това и защо. Но не мога.

Мога единствено да седя и да събирам парчетата от онова, което току-що съм видял.

Видял съм Ричи.

Видял съм себе си.

Сега, под разклоненото над мен дърво, се опитвам да го отрека и да се изправа, но ми премалява и отново сядам.

— Извинявай, Ричи — прошепвам, — но трябва.

Ако стомахът ми беше цвят, мисля си, че щеше да е черен като тази нощ. Вземам се в ръце и поемам към къщи. Пътят ми се струва безкраен.

Когато най-сетне стигам, измивам чиниите.

Те са струпани в мивката и последното, което измивам, е лъскав плосък нож. Кухненската лампа се отразява в него. Улавям и собственото си отражение, хладно, обло и разкривено.

Срязано отстрани.

Последното, което виждам, са думите, които трябва да кажа на Ричи. Оставям ножа върху сушилника, най-отгоре върху камарата от измити чинии. Той се плъзва, пада на пода и се завърта като стрелка на часовник. Три пъти лицето ми се появява върху острието.

Първия път виждам в очите си Ричи.

После Марв.

И накрая Одри.

Вдигам ножа и го държа в ръка.

Иска ми се да мога да замахна с него и да разрежа света. Да го отворя и да премина през него в следващия.

В леглото отново лежа с тази мисъл.

Имам три карти в чекмеджето и една в ръката. Когато сънят идва и се надвесва над мен, лекичко натискам с пръст ръба на асото купа. Картата е хладна и остра.

Чувам тиктакането на часовника. Всичко наоколо чака нетърпеливо.

5. ГРЕХЪТ НА РИЧИ

Име: Дейвид Санчес

Прякор: Ричи

Възраст: Двайсет

Професия: Няма

Постижения: Няма

Амбиции: Няма

Вероятност за положителен отговор на предните три въпроса: Няма

Следващия път, когато отивам до къщата на Ричи на „Бридж стрийт“, всичко е тъмно. Вече съм готов да си тръгна, когато внезапно лампата в кухнята премигва няколко пъти и светва.

Нечий силует се появява и сяда до кухненската маса. Без съмнение е Ричи. Личи си по формата на косата и начина, по който се движи.

Приближавам се и установявам, че слуша радио. През повечето време говорят, но от време на време пускат и по някоя песен. Поне толкова успявам да чуя.

Скривам се възможно най-близко, та да мога да чувам и да виждам, без да ме спипат. Гласовете от радиото се надигат и се смесват, лягат като тежки ръце на раменете на Ричи.

Представям си живо сцената. Тостер с трохи около него. Криволяво почистена печка. Бели шкафове, започнали да овехтяват.

Надупчени червени столове от изкуствена кожа. Покрит с евтин балатум под. И Ричи.

Опитвам се да си представя лицето му, докато седи там и слуша. Спомням си Бъдни вечер и думите му. Тази вечер нещо не ми се прибира вкъщи. Виждам очите му, които търсят и същевременно отбягват погледа ми, и разбирам, че всичко друго е за предпочитане пред това да седи сам в тази кухня.

Трудно е да си представиш Ричи наранен, може би заради навика му да се прави на безгрижен. Но на Бъдни вечер зърнах проблясък на болка, виждам го и сега.

Представям си ръцете му.

Те са отпуснати на кухненската маса, сплетени, неспокойни. Посърнали и разочаровани. Нямаат какво да правят.

Светлината го облива, дави го.

Той седи така близо час и радиото като че малко по малко заглъхва. Когато поглеждам през прозореца, виждам, че е заспал с глава на масата. Радиото е до него. Тръгвам си, просто не мога иначе. Знам, че трябва да вляза, но тази нощ като че не е моментът.

Поемам към дома и не се обръщам.

Следващите две вечери играем карти. Веднъж у Марв, после у дома. Портierer влиза и сядат под масата. Галя го с крак и се вглеждам в Ричи. Предната нощ пак стоях пред тях. Същата работа. Той се събуди, влезе в кухнята и пусна радиото.

Татуировката на Джими Хендрикс се пули в мен, докато Ричи ме сразява с дама пика.

— Хиляди благодарности! — казвам.

— Извинявай, Ед.

Съществуването му се свежда до тези късни самотни нощи, събуждането в десет и половина, кръчмата към дванайсет и пункта за залагания към един. Плюс получаването на помощи за безработни и играта на карти от време на време. Това е всичко.

Тази вечер пада голям смях, защото Одри ни разказва как нейна приятелка си търсила работа в града. В агенцията, чрез която кандидатствала, било прието да подаряват на клиентите си малки будилници, ако ги назначат. Когато я одобрили, тя още същия ден отишла да благодари на хората, които я наели, и забравила там часовника. Тръгнала си и го оставила на рецепцията в главния офис.

Часовникът си стоял там, както си е в кутията, и тиктакал.

— И никой не смеел да го пипне. Мислели, че е бомба — обяснява Одри и хвърля поредната карта. — Обадили се на шефа на фирмата и той само дето не напълнил гащите от страх — сигурно е кръшкал с някоя от секретарките и се уплашил, че жена му го е

изловила. — Тя прави пауза, за да задържи интереса ни. — Както и да е, евакуирали цялата сграда, извикали отряда за борба с тероризма, полицията и така нататък. Когато специалистите пристигнали и тръгнали да отварят кутията, часовникът взел да звъни. — Одри клати глава. — Та така, изхвърлили я още преди да е започнала работа...

Наблюдавам Ричи.

Искам да го хвана натясно.

Да го накарам да се почувства неловко, да го измъкна оттук и да го завлека в кухнята му в един през нощта. Успея ли някак да го направя, може би ще имам късмета да видя разширена версия на това как се чувства и как изглежда там. Въпросът е да улуча точния момент.

Моментът идва половин час по-късно, когато той предлага следващия път да играем карти у тях.

— Какво ще кажете за осем? — пита.

Всички са съгласни и вече се каним да се разделим, когато подмятам:

— Тъкмо ще ми покажеш каква е тая станция, дето я слушаш. — Насила се заставам да бъда груб и безогледен. — Нощният блок май е много интересен.

Той ме поглежда.

— За какво говориш, Ед?

— За нищо — казвам и спирам дотук, защото съм видял изражението му и знам какво означава. Знам как изглежда и как се чувства Ричи под парализиращата кухненска лампа.

Потапям се в тъмнината на очите му и го откривам някъде дълбоко вътре да се лута из лабиринт от безименни, празни улици. Съвсем сам. Улиците се сменят и се въртят около него, но нито ходът му, нито настроението му се менят.

— Чака ме — казва той, когато заставам до него в лабиринта.

— Кое, Ричи? — питам.

Отначало той просто продължава да върви. Едва когато поглеждам надолу към краката ни, виждам, че всъщност не отиваме никъде. Светът е този, който се движи — улиците, въздухът и тъмните петна на небето вътре.

С Ричи стоим неподвижно.

Представям си го да казва:

— Там е. Някъде там. — Сега вече стъпките му имат посока. —
Иска да отида при него. Да го взема.

Всичко застива.

Виждам го ясно в очите на Ричи.

— Какво те чака, Ричи? — казвам отвътре.

Но знам.

Знам и без да го питам.

Надявам се само да го намери.

Когато всички се разотиват, изпивам още едно кафе с Портиер.
След около половин час ни стряска чукане по вратата. Ричи, мисля си.

Портиер като че кима в знак на съгласие. Отивам и отварям.

— Здравсти, Ричи — казвам. — Забрави ли нещо?

— Не.

Пускам го да влезе и сядаме до масата в кухнята.

— Кафе?

— Не.

— Чай?

— Не.

— Бира?

— Не.

— Много си претенциозен!

Той отминава репликата ми с мълчание, но след малко ме
поглежда и пита остро:

— Следиш ли ме?

Отвърщам на погледа му.

— Аз следя всички.

Той пъха ръце в джобовете си.

— Ти какво, да не си някакъв извратеняк?

Чудно, и Софи ми зададе същия въпрос. Свивам рамене.

— Не повече от всеки друг, предполагам.

— А можеш ли да спреш?

— Не.

Той приближава лице към мен.

— Защо?

— Не мога.

Виждам недоверието в погледа му. Тъмните му очи сякаш ме
питат: *Защо не ме светнеш, Ед?* И аз го правя.

Отивам в спалнята и вадя картите от чекмеджето. Връщам се в кухнята и ги слагам пред приятеля си.

— Помниш ли, когато през септември намерих първата карта в кутията? Казах ви, че съм я изхвърлил, но не съм. А сега ти си на една от картите, Ричи. Ти си едно от посланията.

— Сигурен ли си?

Опитва се да ми каже, че може да е станала грешка, но аз не го слушам. Само клатя глава и усещам как под мишниците ми пълзят струйки пот.

— Ти си — казвам.

— Но защо?

Той се опитва да ме разколебае, но аз не се поддавам. Не мога да го оставя да потъне отново в онова тъмно място вътре в себе си, където гордостта му е пръсната по пода на някаква тайна стая. Изричам безизразно:

— Ричи, това твоето на нищо не прилича.

Ричи ме гледа, сякаш току-що съм застрелял кучето му или съм му казал, че майка му е умряла.

Той седи в онази кухня всяка нощ и без значение какво говорят гласовете по радиото, думите винаги са едни и същи. Същите, които току-що съм изрекъл, и той го знае.

Затова гледа в масата.

А аз гледам някъде над рамото му.

И двамата мислим за онова, което съм казал. Ричи има вид на бито куче.

Така минава доста време. Внезапно ни лъхва позната миризма. Влиза Портиер.

— Ти си добър приятел, Ед — казва Ричи и се обръща към Портиер с обичайното си безгрижно изражение, което в момента трудно му се удава. — А ти смърдиш на пор.

После става и си тръгва.

Думите му още витаят около мен, когато чувам как пали мотора си и изпърпорва по тъмната, замряла улица. *Това беше малко грубо, Ед*, казва Портиер. Не му отговарям.

Следващата нощ отново съм пред къщата на Ричи. Нещо ми подсказва, че не бива да се размеквам.

Виждам силуета му в кухнята, но този път той излиза през външната врата с радиото в едната ръка и бутилка в другата. Спира и ме повиква:

— Ей, Ед!

Излизам от сянката.

— Хайде да идем на реката — казва той.

Реката е извън града. Вървим дотам и сядаме на брега. Подаваме си бутилката, а в това време радиото тихо каканиже.

— Знаеш ли, Ед — казва Ричи по някое време. — Бях решил, че имам синдром на хроничната умора...

И млъква, сякаш забравил какво иска да каже.

— И? — подканям го.

— Какво?

— Синдром на хроничната умора...

— А, да — сепва се той. — Та така, мислех си, че съм болен от това нещо, но после разбрах, че всъщност съм едно от най-мързеливите копелета, които светът е виждал.

Забавно.

— Какво пък, не си единственият.

— Но повечето хора имат работа, Ед. Дори Марв има работа. Дори ти имаш работа.

— Какво искаш да кажеш с това „дори ти“?

— Ами ти не си най-амбициозният човек на света.

Не мога да не се съглася.

— Така е — свивам рамене. — Пък и карането на такси трудно може да се нарече истинска работа.

— А как може да се нарече? — пита Ричи.

— Оправдание — отговарям.

Ричи не казва нищо, защото знае, че съм прав. Продължаваме да пием, а реката тича край нас.

Седим така около час.

Ричи става и нагазва в реката. Водата е над коленете му.

— Такъв е и животът ни, Ед.

Явно мисълта, че животът минава покрай нас, му е хрумнала и на него.

— Аз съм на дваайсет и виж ме... — Татуировката на Хендрикс-Прайър ми смига на лунната светлина. — Няма нищо, което да ми се прави.

Истината понякога е оголена до крайност. И можеш само да я съзерцаваш.

Обикновено въртим и сучем и сами си вярваме. „Добре съм — казваме. — Всичко е супер“. Но понякога истината ни връхлита и не можем да си затворим очите за нея. Тогава разбираме, че понякога тя не е отговор, а въпрос. Дори в този момент се чудя каква ли част от живота ми е самозаблуда.

Ставам и влизам в реката при Ричи.

Стоим така, до колене във водата, а истината дърпа крачолите ни и смъква панталоните ни.

Реката тича покрай нас.

— Ед! — казва Ричи по някое време. Още сме във водата. — Има едно нещо, което искам.

— И какво е то, Ричи?

— Да искам нещо — отвърща протичко той.

6. БОГ ДА БЛАГОСЛОВИ ЧОВЕКА С ОПАДАЛИТЕ ЗЪБИ И НИЩЕТАТА

На другия ден Ричи пропуска кръчмата и пункта за залагания и наистина започва да си търси работа. Колкото до мен, аз също се замислям сериозно за онова, което си казахме на реката.

Возя хората из града, казват ми какво да правя и къде да ходя. Наблюдавам ги. Говоря с тях. Днес времето е хубаво. Времето винаги е някакво.

Хленча ли?

Оплаквам ли се?

Не.

Това съм си избрал да правя. *Но това ли е, което искаш?*, питам се.

Следващите няколко километра отговорът е „да“. Да, заблуждавам сам себе си, това е. Опитвам се да си внуша, че животът ми е точно такъв, какъвто го искам, но знам, че не е. Знам, че таксито и съборетината под наем, която обитавам, не могат да бъдат смисълът на живота ми. Просто не е възможно.

Имам чувството, че в един момент просто съм спрял и съм казал: „Това е Ед Кенеди“.

Не ме напуска усещането, че някъде по пътя съм се запознал.

Със себе си.

Ето ме, това съм аз.

— Ей, сигурен ли си, че това е пътят? — пита дебелият костюмиран клиент от задната седалка.

Поглеждам го в огледалото и казвам:

— Не знам.

Следващите няколко дни минават спокойно. Една вечер играем карти и осъзнавам, че е време да се заема с Марв. Ричи вече е поел накъдето трябва, сега е ред на Марв.

Наблюдавам го с крайчеца на окото и се чудя. *Какво трябва да правя с Марв, по дяволите?* Той работи. Има пари. Кара най-скапаната кола на света, но това явно не го притеснява, щом не му се налага да похарчи част от тези пари, за да си купи нова.

Какво иска тогава?

От какво може да има нужда?

Досега всеки път съм чакал отговорът сам да дойде.

С Марв не съм сигурен. Усещането ми е друго. Той се таи някъде наблизо, но явно го подминавам, без да го забележа. Може би и сега ми е пред очите, но да виждаш и да разбираш са две различни неща.

Марв по някакъв начин има нужда от мен.

А аз не знам какво да правя.

Тази неопределеност продължава и през следващите двайсет и четири часа. Нова година идва и си заминава. Фойерверките в небето над града са избледнели. Заглъхнали са виковете на пианиците, които са омазали таксито ми и сега хъркат сред вонящите на бира завивки, за да се събудят с глави, натежали от махмурлук.

Този път всички се събраха у Ричи и аз също се отбих около полунощ. Родителите му правеха купон. Стиснах ръцете на Марв, Ричи и Саймън. Целунах Одри по бузата и я попитах как е успяла да се уреди да почива на празника. Явно чист късмет.

После се върнах на работа, а в ранните часове на деня — вкъщи при Портиер. Сега съм си у дома. Двамата прием дълго празнично кафе.

— Заповядайте, господин Портиер — казвам му. — Да ви даде Господ здраве и тази година.

Той си изпива кафето, отива до вратата и ляга.

Доста съм резервиран към тази Нова година. Може би защото не съм настроен да празнувам. Мисля си за баща ми, че вече няма да го видя нито на Коледа, нито на Нова година. Не че някога е бил достатъчно трезв да празнуваме заедно, но въпреки това ми е криво.

Събирам хавлиите от банята и мърлявата кърпа от кухнята. Това беше една от чудатостите на баща ми, един вид суеверие. Никога не оставяй нищо да съхне, когато през новата година слънцето изгрее за пръв път. Голямо наследство, няма що, но по-добре от нищо.

Друга причина да се чувствам потиснат е мисълта за Марв и онова, което трябва да направя.

Опитвам се да си припомня всичко, което е говорил и е правил напоследък.

Мисля си за Коледния мач и за жалката му кола. И как предпочете да целуне Портиер, само и само да не се бръкне за коледна почерпка у тях.

Четиридесет бона в банката, а когато стане дума за пари, веднага бие отбой.

Винаги, мисля си. Но трябва да минат няколко дни, за да ме осени, докато гледам някакъв стар филм.

Какво мисли да прави Марв с тези четиридесет бона?

Да, това е.

Парите.

За какво са му на Марв тези пари?

Това е посланието.

Спомням си какво ми казаха Дарил и Кийт за Ричи. Че би трябвало да знам, защото той е един от най-добрите ми приятели. Това ме навежда на мисълта, че би трябвало да съм наясно и за намеренията на Марв. Може би отговорът е под носа ми, но нищо не ми хрумва и разбирам, че трябва да впрегна ума си, за да измъкна посланието от него.

Може да не знам какво е то, но познавам Марв и съм наясно как да се добера до него.

Седя с Портиер на верандата и се наслаждавам на залеза. Мога да приложам три тактики по отношение на Марв.

Първа тактика е да го предизвикам да спори.

Няма да е никак трудно, достатъчно е да спомена колата му и да го питам защо не иска да си купи нова.

Опасността тук е, че може да се ядоса и да си тръгне, без да съм научил нищо. Това ще бъде пълна катастрофа.

Предимството на тази тактика е, че може да бъде много забавно и в крайна сметка току-виж си купил нова кола.

Втора тактика е да го напия до такава степен, че да си каже всичко без бой.

Опасното тук е, че ако го напия като талпа, нищо чудно и аз да се докарам до същото състояние и тогава няма да мога да съобразявам,

камо ли да помня какво точно съм искал да направя.

Предимството е, че няма да ми се наложи да му измъквам информацията с ченгел. Той сам ще си каже всичко. Разбирам, че вероятността е много малка, но може би си струва да опитам.

Третата тактика е да попитам направо.

Това е най-опасният вариант, защото има вероятност Марв да се заинати (което никак не би ме изненадало) и да откаже да говори с мен на тази тема. Ако внезапната ми загриженост му се стори подозрителна (защото, ако трябва да съм честен, обикновено се държа така, сякаш не давам пет пари за него), всички други възможности могат да отидат по дяволите.

Предимството е, че този метод е пряк, честен и доста лесен за изпълнение. Или ще свърши работа, или няма. Всичко зависи от това да улуча момента.

Коя тактика да приложа най-напред?

Никак не е лесно да реша и едва след като съм обмислял въпроса от всички страни, и то неведнъж, намирам верния отговор.

Случва се нещо немислимо.

Пред мен се отваря четвърта възможност.

Къде?

В супермаркета.

Кога?

В четвъртък вечер.

Как?

Ето така.

Пазарувам за две седмици напред и излизам от магазина, натоварен с камара торби. Дръжките вече са се врязали в дланите ми и се налага да спра и да ги наглася наново.

Едва не се сблъскам със стар бездомник, който се изправя пред мен с брадата, опадалите зъби и нищетата си. В очите му се таи болка.

Той ме моли плахо да му дам някакви дребни.

Казва го смирено и тутакси засрамено свежда поглед към земята. Потресен съм, но той не го знае, докато не ме вижда да бъркам в якето си за портфейла.

В мига, в който напипвам парите, отговорът ме осенява и пада в краката ми, отправил поглед нагоре.

Разбира се!

Вътрешният ми глас тутакси се надига и оформя ясна, отчетлива мисъл. Чак я изричам, за да повярвам. Да я запомня.

— Искай му пари.

Казвам го едва чуто, колкото да стигне до собствените ми уши и да проникне в съзнанието ми.

— Моля? — пита човекът все така смирено.

— Искай му пари — повтарям, този път по-силно. Не мога да се сдържа.

— Извинявайте, господине — казва старецът по навик. И още повече посърва. — Прощавайте, че ви поисках.

Измъкнал съм от джоба си петдоларова банкнота и му я подавам.

Той я поема, сякаш е някаква реликва. Сигурно рядко му дават банкноти.

— Бог да ви благослови.

И я гледа като хипнотизиран, а аз хващам торбите.

— Не — казвам, — Бог да благослови вас.

Поемам към дома. Торбите ще ми откъснат ръцете, но не ми прави впечатление. Никак даже.

7. ТАЙНИЯТ МАРВ

Той работи. Пие. Играе карти. Чака Коледния мач всяка година. Това е животът на Марв.

Да, и четирийсетте бона.

Във вторник се отбивам при Мила да видя как е. Никога не ми омръзва да съм Джими, макар че „Брулени хълмове“ понякога ме дразнят. Проблемът е, че Хийтклиф е противно копеле, а Катрин ми лази по нервите. Най-люто обаче мразя Джоузеф, отвратителния слуга. Не стига, че през цялото време поучава и досажда, но и нищо не му се разбира.

Най-хубавото в цялата история е Мила. За мен това е нейната история. Когато мисля за тази книга, си представям Мила. Представям си как старите ѝ сълзящи очи ме гледат, докато чета, а тя слуша. Приятно ми е да затворя книгата и да видя старата жена заспала в креслото си. Мисля, че тя е любимото ми послание.

Но освен нея имам още и Софи, отец О'Райли и семейство Татупу. Та дори и братята Роуз.

Добре де.

Това с братята Роуз беше малко прекадено.

Напоследък разхождам Портиер доста често и си припомням досегашните послания. Донякъде имам чувството, че съм измамник. Подобни равносметки се правят накрая, а аз още не съм свършил. Имам да изпълня още две задачи. За двама от най-добрите ми приятели.

Може би затова си позволявам да мисля за предишните.

Боя се за Марв и за Одри. Боя се за самия себе си.

Не можеш да ги изоставиш, напомням си, а минутите се изнизват.

Страх ме е.

Не съм стигнал дотук, за да предам хората, които познавам най-дълго и на които държа най-много. Връщам се към всички тях поред,

от „Едгар стрийт“ до Ричи.

Страх ме е.

Посланията ми дават кураж.

— Очертава ли се някаква работа на хоризонта? — питам Ричи, когато в неделя вечер се събираме у дома.

— Още не — клати глава той.

— Ти? — възкликва Марв. — Работа?

И избухва в истеричен смях.

— Какво лошо има? — сопва му се Одри.

Ричи не казва нищо, но всички виждаме, че е засегнат. Дори и Марв, който се опитва да сподави смеха си. Той се прокашля и казва:

— Извинявай, Рич.

Ричи бързо прикрива обидата си и си придава обичайния безгрижен вид.

— Няма проблем.

Тайничко дори се радвам, че Марв е успял да го жегне. Ако не друго, сега поне ще се опитва да му затвори устата и ще иска да му види физиономията, когато си намери работа. Да затвориш устата на Марв, определено си е удоволствие.

— Аз раздавам — казва Одри.

Когато приключваме с картите, часът е почти единайсет. Ричи си заминава, а отвън на верандата Марв предлага на Одри да я закара до тях. Тя отказва по разбираеми причини.

— Защо не? — настоява Марв.

— По-бързо ще стигна пеша, Марв — опитва се да го убеди Одри. — Пък и комарите навън са по-малко, отколкото там. — И посочва към древното возило.

— Много благодаря! — нацупва се Марв.

— Не помниш ли какво стана миналия път, когато тръгна да ме караш? Преди няколко седмици?

Марв си дава вид, че не се сеца. Тя обаче му припомня.

— Накрая бутахме чак до вас.

В този миг й хрумва идея.

— Трябва да си вземеш колело и да го сложиш на задната седалка.

— Защо?

Става интересно. Почти забавно.

— Стига, Марв — казва тя. — Отговори си сам по пътя. Особено ако закъсаш.

Тя махва с ръка за довиждане и тръгва към улицата.

— Довиждане, Одри — прошепвам след нея.

Марв се качва в колата си. Моля се да се случи неизбежното и то се случва.

Моторът изхърква седем-осем пъти. Прекосявам моравата, отварям предната врата и се качвам.

Марв ме поглежда озадачен.

— Какво правиш, Ед?

Тихо изричам:

— Искам да ми помогнеш, Марв.

Той отново се опитва да запали. Никакъв шанс.

— Как? — пита и пробва отново. — Да не си решил да правиш ремонт?

— Не, Марв.

— Или да очистя Портиер вместо теб?

— Да очистиш ли?

— Ами така де. Да му светя маслото.

— Ти за Ал Капоне ли се мислиш?

Марв е във възторг от собствената си шега и продължава да ръчка с ключа, което ме вбесява.

— Марв — казвам, — спри най-сетне с тоя ключ и се опитай да бъдеш сериозен поне две минути. Ще ми направиш ли тази услуга?

Той се кани да опита отново, но аз се пресягам и изтръгвам ключа от стартера.

— Марв! — прошепвам, но шепотът ми прозвучава като крясък. — Трябва ми помощта ти. Трябват ми пари.

Времето забавя хода си и чувам дишането ни. В мълчание минава около минута.

Това е краят на досегашните ни повърхностни отношения. Наистина имам чувството, че нещо е умряло.

Само споменаването на думата „пари“ е достатъчно да събуди интереса на Марв. Той свива вежди и ме гледа известно време, но не изглежда никак въодушевен.

Накрая казва:

— Колко, Ед?

И аз избухвам.

Отварям вратата на колата и изскачам.

И пак я затръшвам с все сила.

Облягам се на прозореца и насочвам пръст към приятелчето зад волана.

— Точно каквото очаквах! Ти си най-стиснатото копеле на света, Марв! — заявявам безмилостно. — Не мога да повярвам!

Мълчание.

Тиха улица и мълчание.

Обръщам се и се облягам на вратата. Марв слиза и заобикаля. Застава пред мен.

— Ед!

— Съжалявам.

Дотук добре, мисля си.

— Нищо подобно — казва той.

— Просто си помислих...

Марв ме прекъсва:

— Ед, аз нямам...

Думите му заглъхват.

— Помислих си, че би могъл...

— Нямам пари, Ед.

Това вече е пълен потрес.

— Как така, Марв? — правя крачка напред и се вглеждам в него.
— Къде са?

— Похарчих ги.

Гласът му е някъде другаде. Отсъстващ. Сякаш идва отдалеч.

— За какво, Марв?

Започвам да се ядосвам.

— За нищо определено. — Гласът му започва да се връща. — Вложих ги във фонд и не мога да тегля поне няколко години. Заради лихвите. — Това го казва много сериозно и замислено. — Не мога да тегля.

— Изобщо?

— Изобщо.

— Дори животът ти да зависи от това?

— Предполагам.

Започвам отново да крещя. Викът ми като че разголва улицата.

— Марв, и защо го направи, по дяволите?

В този миг Марв се пречупва.

Бързо заобикаля колата, качва се и сяда зад волана. Вкопчва се в него и тихо плаче.

Ръцете му сякаш се стичат по волана. Сълзите извираят от очите му, задържат се там и неохотно пълзят към гърлото му.

Отивам при него.

— Марв! — Изчаквам. — Марв, какво става?

Той обръща глава към мен и покрушените му очи търсят моите.

— Качвай се — казва. — Ще ти покажа нещо.

Фордът пали още от четвъртия опит и Марв ме прекарва през целия град. Сълзите се стичат по бузите му, но вече не толкова неохотно. Лъкатушат надолу като пияни.

Спираме пред малка дъсчена съборетина и Марв слиза. Слизам след него.

— Помниш ли? — пита той.

Помня.

— Сюзан Бойд — казвам.

Думите му с мъка си пробиват път. Лицето му е разтворено в мрака, но още мога да различа чертите му.

— Когато семейството й напусна града — казва той, — си имаше причина...

— Господи — опитвам се да кажа, но думите засядат на гърлото ми.

Марв заговаря за последен път.

Размърдва се и светлината на уличната лампа го пронизва. Думите плисват като капки кръв.

— Детето трябва да е на две и половина.

Връщаме се в колата и дълго седим, без да си кажем дума. Марв започва да трепери неудържимо. Лицето му е почерняло от работата на открито, но сега е бял като платно.

Вече си обяснявам всичко.

Виждам го, сякаш е написано на челото му.

Жигосано.

Черно на бяло.

Да, сега си обяснявам всичко.

Жалката кола.

Манията да къта пари и отвратителното скъперничество.

Дори склонността му да спори, ако си послужим с езика на „Брулени хълмове“. Марв страда, съвсем сам, и всичко това е опит да заглуши вината си.

— Искам да дам на това дете нещо, разбираш ли? Когато порасне.

— Имаш ли представа дали е момче, или момиче?

— Не.

Той вади от портфейла си пожълтял лист от бележник.

Когато го разгъва, виждам адрес, очевидно повторен няколко пъти отгоре, та да не се заличи.

„Кабрамата роуд“ 77, Обърн.

— Една от приятелките ѝ ми го даде — казва безизразно Марв. — Когато семейството ѝ просто изчезна, обиколих всичките ѝ приятелки и ги молих да ми кажат къде е отишла. Каква жалка картинка бях. Дори плаках на стълбите на Сара Бишъп! — Думите излизат като ехо от устните му, които остават неподвижни, почти застинали. — Тя беше моето момиче, човече! Моята малка Сюзан! — От устата му се изтръгва саркастичен смях. — Баща ѝ беше голям цербер, но тя успяваше да се измъкне няколко пъти в седмицата, час преди да съмне, и отивахме в оня царевичак. — Сега почти се усмихва. — Носехме си одеяло и го правехме на него... Тя беше невероятна, Ед.

Той ме поглежда право в очите. Щом е решил да го каже на някого, поне да е както трябва.

— Обичах вкуса ѝ. — В усмивката му улавям отчаяние. — Понякога си играехме с огъня и оставахме, докато изгрее слънцето...

— Звучи красиво, Марв.

Изричам тези думи към предното стъкло. Не мога да повярвам, че разговаряме по този начин — обикновено се караме, за да демонстрираме приятелството си.

— Оранжевото небе — продължава Марв — и мократа трева... Помня топлината ѝ. Вътрешната ѝ топлина, топлината на кожата ѝ...

Представям си го, но той млъква наред думата и трескаво си поема дъх.

— Докато един ден намерих къщата празна. Отидох на полето, но там бяхме само аз и царевицата.

Момичето е забременяло.

Нещо обичайно по нашите места, но семейство Бойд явно не е могло да го приеме.

И са се махнали от града.

Оттогава не се е чуло нищо за тях и никой не е усетил липсата им. Хората идват и си заминават оттук. Ако са успели да припечелят нещо, отиват на по-хубаво място. Ако не са, тръгват да си търсят късмета в друга такава дупка.

— Предполагам, че баща ѝ се е срамувал — казва Марв след малко, — че шестнайсетгодишната му дъщеря е надула корема, и то от такъв като мен. Сигурно е бил прав да я дебне...

Не знам какво да кажа.

— Те се махнаха от града. Без да кажат дума. — Усещам погледа му върху себе си. — А аз от три години се тормозя.

Няма да се тормозиш повече, мисля си, но не мога да съм сигурен.

По-скоро е смътна надежда, а може би отчаяние.

Той се е поуспокоил, но седи вдървено на мястото си. Така минава час. Чакам. Накрая питам:

— Ходи ли на този адрес?

Той застива още повече.

— Не. Опитах се, но не мога.

И ми разказва.

— Около седмица след като бях при Сара Бишъп, тя дойде в работата ми. Даде ми бележката и каза: „Обещах да не казвам на никого, особено на теб, но мисля, че не е правилно.“ И още: „Внимавай, Марв, бащата на Сузи се е заканил, че ще те убие, ако се доближиш до нея.“ И си замина. — Лицето му отново става празно. — Помня, че валеше проливен дъжд.

— Сара — казвам. — Онази високата, мургава хубавелка?

— Същата — потвърждава Марв. — После ходих до града на няколко пъти. Веднъж дори с десет бона в джоба — да помогна, ако мога. Това е всичко, което искам, Ед.

— Вярвам ти.

— Знам — тържествено изрича той. — Благодаря ти.

— Значи не си виждал детето?

— Не. Не ми стиска даже да вляза в уличката. Жалък съм. — И започва да повтаря като заклинание, удряйки лекичко по волана: — Жалък, жалък!

Очаквам да избухне, но Марв не намира сили за подобен изблик на чувства. През тези три години, откакто момичето го няма, фасадата му винаги е била безупречна. Но сега се лющи от кожата му и истината за него полепва по волана на мизерната му кола.

— Ето така... — Той целият се тресе. — Така изглеждам в три сутринта, Ед. Всяка божя сутрин. Виждам това момиче — бедно като църковна мишка, но толкова хубаво. Понякога отивам на онази нива и падам на колене. Чувам как сърцето ми бие, а не искам. Мразя го това биене, прекалено силно кънти там, на полето. Понякога замира, но после пак се връща.

Чувам го.

Представям си го.

Краката му се огъват. Коленете му заорават в калта.

Той стои там, с изкаляни колене и замиращо сърце, което глухо пада до него и бие ли, бие...

То отказва да умре, отказва да изстине и винаги намира обратния път до гърдите му. Но някоя нощ неизбежно ще угасне.

— Петдесет бона — казва Марв. — На петдесет спирам. Най-напред бяха десет, после двацет, но не можех да спра.

— Да изкупваш вината си.

— Точно така.

Той на няколко пъти се опитва да запали и най-сетне потегляме.

— Но не са парите, които ще ми решат проблема. — Той спира на сред улицата. Спирачките изскърцват. Лицето му пламти. — Искам да докосна това дете...

— Трябва.

— Начините да го направя са много.

— Но всъщност е само един — казвам.

Марв кима.

Когато спира пред нас, навън вече е захладнало.

— Ей, Марв! — казвам, преди да сляза, и той ме поглежда стреснато. — Ще дойда с теб.

Марв затваря очи.

Понечва да каже нещо, но не може. По-добре да си остане неизречено.

8. ОЧИ В ОЧИ

Утре е денят.

Влизам, отивам в хола и сядам на дивана напълно изтощен. След около пет минути се обажда Марв. Не казва „здрасти“.

— Утре ще отидем.

— Около шест, става ли?

— Аз ще те взема.

— Не — казвам. — Аз ще те закарам с таксито.

— Става. Ако ме спукат от бой, ще ни трябва кола, дето да пали от раз.

Излизаме от нас в шест, а в Обърн стигаме към седем. Има задръствания.

— Дано проклетото хлапе да е още будно — говоря си на глас. Марв не казва нищо.

Спираме на „Кабрамата роуд“ 17 и няма как да не ми направи впечатление, че сега семейство Бойд живее в точно такава етернизова дупка, в каквата живееше и преди. Стоим от другата страна на улицата, като истински пратеници.

Марв поглежда часовника.

— В 7:05 ще вляза.

7:05 минава и заминава.

— Добре де, в седем и десет.

— Спокойно, Марв.

В 7:46 Марв излиза от колата и застава до нея.

— Късмет — казвам му.

От мястото си чувам как блъска сърцето му. Не знам как не смазва вътрешностите му.

Той не помръдва. Три минути.

Пресича пътя.

Два опита да прекоси двора.

Първия път като че се сепва.

Успява от втория път.

Четиринайсет опита да почука на вратата. Когато най-сетне чувам как кокалчетата му удрят по дървото, звукът е тъп, като че са натъртени. Вратата се отваря и Марв стои пред нея в новите си джинси, хубавата риза и ботушите. Говорят нещо, но не чувам думите, разбира се. Споменът за блъскащото му сърце и хлопането по вратата ме е сграбчил за гърлото.

Той влиза вътре и сега чувам моето сърце. Това може да се окаже най-дългото чакане в живота ми, мисля си. Но греша.

След трийсетина секунди Марв излиза. По-точно изхвърча от вратата и се стоварва на двора. Хенри Бойд, бащата на Сюзан, му хвърля пердах, който Марв дълго ще помни. Тънка струйка кръв се стича от лицето му на тревата.

Излизам от таксито.

За да разберете за какво става дума, ще ви кажа, че Хенри Бойд не е едър, но е мощен.

Нисък, но набит.

И има воля. Джобна версия на моя човек от „Едгар стрийт“. Освен това е трезвен, а аз нямам пистолет.

Пресичам улицата. Марв се е проснал на двора като настъпена жаба. Нокаутиран е. С думи. Застрелян.

От насочения пръст на Бойд.

— А сега се разкарай оттук!

Дребният, но як като бик, мъж се е надвесил над Марв и потрива ръце.

— Господине... — чувам умолителния глас на Марв. Движат се само устните му.

Нищо друго. Сякаш говори на небето.

— Имам почти петдесет хиляди...

Но Хенри Бойд не проявява интерес. Надвесва се над него.

Някъде плаче хлапе. Съседите вече са наизлезли, да не изпуснат зрелището. Хенри се обръща към тях и им казва да си приберат дебелиите турски задници по къщите. Това са негови думи, не мои.

— А ти! — Той отново заковава Марв с гласа си. — Да не си посмял повече да стъпиш тук, чу ли?

Отивам и клякам до Марв. Горната му устна е огромна и кървава. Не може да се каже, че е на себе си.

— Ти пък кой си, по дяволите?

Мамка му, мисля си нервно. Май на мен говори. Отговарям бързо. Почтително.

— Само си прибирам приятеля от моравата ви.

— Добре правиш.

Сега виждам Сюзан. На вратата е и държи за ръка някакво дете. Момиченце. *Имаш момиченце!* — иска ми се да изкрещя на Марв, но благоразумно замълчавам.

Кимвам на Сюзан.

— Сузи, прибирай се!

И тя ми кимва.

— Веднага!

Детето пак се разплаква.

Тя се прибира, а аз помагам на Марв да се изправи. На ризата му е покапала кръв.

Очите на Хенри Бойд са замрежени от сълзи на гняв.

— Това копеле посрами семейството ми.

— Дъщеря ви също.

Не мога да повярвам, че това го изричам аз.

— Омитайте се по-живо, момче, да не си изпатиш и ти!

Чудесно.

Питам Марв дали може да се изправи. Той се надига, а аз се приближавам до Хенри Бойд. Не вярвам да му се случва често. Нисък е, но колкото повече го приближаваш, толкова по-могъщ ти се вижда. В този момент той е слисан.

Поглеждам го с уважение.

— Хубаво хлапе — казвам. Гласът ми не трепери. Това ме изненадва и ми дава смелост да продължа. — Нали, господине?

Той се колебае. Виждам, че се бори със себе си. Исква му се да ме удуши, но усеща странната убеденост в думите ми. В крайна сметка ми отговаря. Бакенбардите му помръдват леко, преди да проговори.

— Че е хубаво, хубаво е.

Посочвам към Марв. Мъча се да стоя изправен, макар да не е лесно. Ръцете на Бойд увисват. Те са къси и мускулести.

— Може и да ви е посрамил и знам, че затова се преместихте. — Отново поглеждам окървавения Марв. — Но това, което той направи току-що — да се изправи пред вас — е уважение. Това е най-почтеното

и достойно нещо, което може да направи човек. — Марв потреперва и си поема дъх, примесен с кръв. Отново впервам очи в Бойд. — Вие на негово място щяхте ли да се осмелите? Щяхте ли да се изправите пред такъв като вас?

Гласът на мъжа е тих.

— Моля те! — простенва той. Залива ме вълна на жалост към него. Личи си, че е страдал. — Вървете си.

Не помръдвам.

Оставам още няколко мига взрян в него.

— *Помисли за това*, казвам му.

В колата се усещам, че съм сам.

Сам съм, защото един млад мъж с разкъравена уста е направил още няколко крачки напред, към къщата. Момичето, с което се срещаше в полето и което любеше до зори, е на верандата.

Двамата не откъсват очи един от друг.

9. ЛЮЛКАТА

Минава седмица.

Онази вечер, докато се прибирахме с таксито от „Кабрамата роуд“ в Обърн, Марв седеше на седалката до мен и устната му кървеше. Раната се беше отворила и кръвта изцапа седалката. Естествено нахоках го.

Той само каза:

— Благодаря, Ед.

Мисля, че му беше приятно да се отнасям с него както преди, макар че никога вече няма да бъдем такива приятели, каквито бяхме. Сега в паметта ни винаги ще го има това.

Една сутрин, когато излизам с колата от гаража на „Свободни таксита“, виждам Мардж да подтичва към мен и да ми маха да спра. Спирам и свалям стъклото. Тя изрича запъхтяно:

— Радвам се, че те хванах — обадиха се за една работа снощи, Ед. Звучеше като да е лично. — Днес за пръв път забелязвам, че Мардж има много бръчки, но по някакъв начин това я прави още по-дружелюбна. — Не исках да го казвам по уредбата...

— Къде? — питам.

— Беше жена, момиче, и пита специално за теб. Днес в дванайсет.

Усещам го. Знам го.

— „Кабрамата роуд“ ли? — питам я. — Обърн?

Мардж кимва. Благодаря й.

— Нямай грижа, душко — отговаря тя.

Първата ми мисъл е да се обадя на Марв и да му кажа. Не го правя. Клиентът на първо място. В края на краищата съм професионалист все пак.

Минавам обаче покрай мястото, където той работи от известно време, някакъв нов обект близо до „Глори роуд“. Камионът на баща му е там и това ми е достатъчно. Отминавам.

По обяд спирам пред къщата на Сюзан Бойд в Обърн. Тя излиза веднага с дъщеря си и носи детска седалка за кола.

Спираме за миг.

Сюзан има дълга коса с цвят на мед и очи с цвят на кафе, но доста по-тъмни от моите. Кафе без мляко. Много е слаба. Косата на дъщеря ѝ е същата на цвят, но все още доста къса. Около ушите ѝ се завиват къдрици. Тя ми се усмихва.

— Това е Ед Кенеди — казва майка ѝ. — Кажи „здравей“, съкровище.

— Здравей, Ед Кенеди — казва момиченцето.

Клякам до него.

— А ти как се казваш?

Има очите на Марв.

— Мелинда Бойд. — Хлапето се усмихва разкошно.

— Страхотна е — казвам на Сюзан.

— Благодаря.

Тя отваря задната врата и намества детето. Чак сега осъзнавам, че Сюзан е майка. Гледам я, докато проверява дали седалката е добре закрепена. Все така хубава е.

Сюзан работи на половин работен ден. Мрази баща си. Мрази и себе си заради това, че не се бори. Съжалява за всичко.

— Но обичам Мелинда — казва ми. — Тя е единственото хубаво нещо сред цялата тази грозота. — Сюзан седи до дъщеря си и ме гледа в огледалото. — Заради нея си струва.

Паля колата и потегляме.

Само шумът на двигателя изпълва купето, докато Мелинда Бойд спи, но когато се събужда, тя започва да си играе, да приказва, да танцува с ръце.

— Мразиш ли ме, Ед? — пита Сюзан, докато приближаваме града.

Помня, че и Одри ме питаше същото. Поглеждам я в огледалото.

— Защо да те мразя?

— Заради това, което причиних на Марв.

Думите, които ми идват, са кратки и ясни. Може да съм ги репетирал подсъзнателно. Казвам:

— Ти беше дете, Сузи. Марв също. А баща ти си беше баща ти...
Донякъде даже ми е жал за него. Явно го боли.

— Да, но това, което сторих на Марв, е непростимо.

— Е, все пак се возиш в това такси, нали? — отново я поглеждам.

Сюзан Бойд се замисля и кимва.

— Знаеш ли, Ед? — поклаща глава тя. — Никой не е говорил с баща ми по начина, по който му говореше ти.

— И не се е изправял срещу него като Марв.

Тя отново кимва.

Казвам ѝ, че мога да я закарам до работата на Марв, но тя предпочита да спрем на една детска площадка наблизо.

— Правилно — съгласявам се и тя остава да чака.

Марв спира да удря с чука за малко. Нависоко е, лапнал няколко пирона. Използвам затишието и се провиквам:

— Марв, трябва да дойдеш с мен!

Той вижда, че съм сериозен, спира, изплюва пироните, сваля колана с инструментите и слиза. В колата имам чувството, че е по-нервен от онази вечер.

Стигаме детската площадка и слизаме.

— Чакат те — казвам му, но не вярвам да ме чува. Сядам на капака, а Марв тръгва колебливо нататък.

Тревата е суха, жълта и неподдържана. Стара площадка. Хубава, с желязна пързалка, люлки и всичко останало, както си му е редът. Никакви пластмасови боклуци.

Лек ветрец гали тревата.

Марв се обръща да ме погледне и виждам страха, стаен в очите му. Върви бавно към люлките, където го чака Сюзан Бойд. Мелинда седи на една от тях.

Марв изглежда толкова голям.

Походката му, ръцете му, страхът му.

Не чувам нищо, но виждам, че говорят и огромната длан на Марв поема ръката на дъщеря му. Виждам, че иска да я вдигне, да я прегърне, да я притисне до себе си, но не го прави.

Мелинда скача пак на люлката. Марв иска с поглед разрешение от Сюзан и лекичко я залюлява.

След няколко минути Сюзан тихо се отдалечава и идва при мен.

— Добър е с нея — казва меко тя.

— Така е. — Усмивам се заради приятеля си. Чуваме виковете на Мелинда.

— По-високо, Марвин Харис! По-високо, моля те!

Постепенно той я залюлява по-силно. Докосва гърба на дъщеря си с две ръце, а ясният ѝ чист смях оглася небето.

Когато Мелинда се уморява да се люлее, Марв спира люлката. Момиченцето слиза, хваща ръката на баща си и го довежда при нас. Още отдалече виждам как по лицето на Марв се стичат сълзи, прозрачни като стъкло.

Усмивката на Марв и огромните прозрачни сълзи са едни от най-красивите неща, които някога съм виждал.

10. ОДРИ, ЧАСТ ПЪРВА: ТРИ НОЩИ ЧАКАНЕ

В нощта след деня на люлката не спя.

През цялото време пред очите ми е Марв, който люлее дъщеря си или идва към нас и я държи за ръка. Към полунощ чувам гласа му пред вратата. Отварям. Той изглежда точно така, както се чувства.

— Излез — казва ми.

Излизам и приятелят ми Марвин Харис ме прегръща. Притиска ме толкова силно, че мога да го помириша и да вкуся радостта, която струи от него.

Значи съм отметнал Ричи и Марв. Предал съм двете послания според силите си.

Остава само едно.

Одри.

Не искам да губя време. Толкова работа съм свършил от обира насам. Отхвърлил съм единайсет послания и това е последното. Най-важното. Следващата нощ отивам пред къщата на Одри и наблюдавам. Известно време очаквам Дарил и Кийт да се появят отново, но те не идват. Знам какво правя, а когато нещата стоят по този начин, като че ли ме оставят на мира.

Не съм застанал точно срещу къщата ѝ, а в градинката малко по-надолу по улицата. Това е нова детска площадка, миниатюрна, с пластмасови съоръжения. Тревата е подрязана и чиста.

Къщата ѝ е част от онези жилищни комплекси от десетина сгради, сякаш закрепени с телбод една за друга, с редици паркирани отпред коли.

Ходя там три нощи поред. И трите пъти Саймън идва, но нито веднъж не ме вижда как дебна от градинката. Всичките му мисли са насочени към Одри и към онова, което ще правят. Дори от такова разстояние усещам желанието му, когато слиза от колата си.

Той влиза, а аз се приближавам, заставам до пощенските кутии и гледам.

Ядат.

Правят секс.

Пият.

Пак правят секс.

Звукът му се процежда под вратата, а аз стоя и си припомням разговора със Саймън на Коледа, когато той ме взе от Мила.

Знам какво трябва да дам на Одри.

Одри не обича никого.

Не иска.

Но мен ме обича.

Обича ме и поне веднъж трябва да си позволи това чувство. Да го поеме. Да го опознае изцяло. Само веднъж.

И трите нощи стоя до сутринта. Саймън си тръгва преди изгрев-слънце. Сигурно има повикване в града рано сутринта.

На третата нощ се решавам.

Утре.

Да.

Утре ще го направя.

Ј. ОПАСЕНИЯТА НА МАРВ

На другата вечер, точно преди да тръгна за Одри, Марв отново е пред вратата ми, този път с въпрос. Излизам, но той не тръгва след мен. От верандата казва:

— Ед, тези пари трябват ли ти още? — И ме гледа загрижено. — Извинявай, бях забравил за тях.

— Не го мисли — казвам. — Може би изобщо няма да ми трябват.

Под мишница държа забравен стар касетофон с касета вътре.

Гласът на Марв ме застига като ласо и ме принуждава да се обърна.

— Трябвали ли са ти изобщо? — пита замислено.

Приближавам се към него.

— Не — поклащам глава. — Не, Марв. Не са ми трябвали.

— Защо тогава? — Той слиза по стълбите и застава лице в лице с мен. — Защо каза...

— Онази карта, дето я получих по пощата... аз не я изхвърлих тогава.

Ако Ричи заслужава истината, това важи и за Марв. Обяснявам му. Всичко.

— Марв, минах през кари, спатии, пики и сега имам още една купа.

— И аз бях...?

— Да, Марв, ти беше при купите.

Той притихва.

Озадачен е.

Стои на моравата ми и не знае какво да каже — но изглежда щастлив.

Вече съм се отдалечил, когато извиква след мен:

— Последната Одри ли е?

Обръщам се и правя няколко крачки заднешком, без да отговоря.

— Късмет тогава! — казва той.

Този път се усмихвам и му махвам.

Q. ОДРИ, ЧАСТ ВТОРА: ЦЕЛИ ТРИ МИНУТИ

Всичко е същото, но тази нощ до мен се поти касетофонът ми, а луната се издига, снишава се и избледнява с идването на утрото. Питам се за миг защо не съм си навил будилника, за да дойда на разсъмване, но знам, че трябва да направя всичко, както си му е редът. Трябва да изстрадам нощта, за да го направя както трябва.

Протягам крака, но нощта е още по-протяжна. Първата светлина ме плаши.

Боря се със съня, когато чувам затръшване на врата, после колата на Саймън. Той излиза на улицата с широк тромав завой. Минава минута и чувствам, че времето е дошло. Всичко си е на мястото.

Касетофонът. Светлината.

И стъпките ми към вратата на Одри.

Чукам.

Няма отговор.

Отново свивам юмрук, но вратата се открява и през пролуката се промъква умореният глас на Одри.

— Да не си забравил нещо?

— Аз съм — казвам.

— Ед?

— Да.

— Какво...

Ризата ми е като цимент. Джинсите ми са от дърво, чорапите от шкурка, а обувките ми са наковални.

— Тук съм — прошепвам. — За теб.

Одри, момичето, жената, е в розова нощница.

Тя отваря вратата и стои боса, изтрива с юмрук съня от очите си. Напомня ми за малката Анджелина.

Хващам ръката ѝ и бавно я извеждам на пътеката. Тежестта е изчезнала, сега сме само двамата с нея. Оставям касетофона на посипаната с парчета кора трева, клякам и натискам копчето.

Отначало въздухът се изпълва със статичен шум. После зазвучава музика. Бавно, тихо, сладостно отчаяние, чието име няма

значение. Представете си най-нежната, най-силната, най-красивата песен, която знаете. Това е тя. Вдишваме я и очите ми се впиват в Одри.

Приближавам се и хващам ръцете ѝ.

— Ед, какво...

— Шшшт.

Обгръщам я с ръце, тя също ме прегръща.

Обвива ръце около врата ми и отпуска глава на рамото ми. От нея лъха на секс, единствената ми надежда е, че тя долавя полъха на любов от мен.

Музиката затихва.

Гласът се извисява.

Това отново е музиката на сърцата, но този път много по-хубава. Ние се движим и кръжим, а дъхът на Одри гали шията ми.

— Ммм — простенва тихо тя.

Танцуваме на пътеката. Прегръщаме се. В един момент я пускам и бавно я завъртам. Тя се връща при мен и ме целува леко, съвсем леко по врата.

Обичам те, искам да ѝ кажа, но не е нужно.

В небето гори пожар, а аз танцувам с Одри. Дори когато песента свършва, не се пускаме веднага. Мисля, че сме танцували около три минути.

Три минути, за да ѝ кажа, че я обичам.

Три минути, за да ми признае, че и тя ме обича.

Тя проговаря, когато се пускаме, но устните ѝ не изричат любовни думи. Одри притваря едното си око и казва:

— Е, Ед Кенеди?

Усмиввам се.

Тя ме посочва с пръст.

— Но искаш да си само ти, нали?

— Да — съгласявам се.

Гледам босите ѝ крака, глезените, прасците, накрая вдигам поглед към лицето ѝ. Снимам я в паметта си. Уморените ѝ очи и смачканата от възглавницата коса с цвят на слама. Усмивката, едва докосваща устните ѝ. Малките ѝ уши и правилният ѝ нос. И последните остатъци от любов, които странно защо не изчезват...

Тя си позволи да ме обича за три минути.

Могат ли три минути да продължат вечно, питам се, но вече знам отговора.

Сигурно не — отговарям си. — Но може би продължават достатъчно дълго.

К. КРАЙ

Вземам касетофона и оставаме още малко така. Тя не ме кани да вляза, а аз не я питам дали може. Стана това, което трябваше да стане. Обръщам се и казвам:

— Е, Одри, до скоро. Може би до следващите карти. А може и преди това.

— До скоро — кима тя и аз тръгвам към къщи с касетофона под мишница.

Дванайсет послания са изпълнени.

Приключени са четири аса.

Имам чувството, че това е най-великият ден в живота ми.

Жив съм — мисля си. — Победих. За пръв път от месеци се чувствам свободен и по целия път до дома ме съпровожда чувството на удовлетворение. То остава с мен дори когато влизам вкъщи, целувам Портиер и правя в кухнята кафе за двамата. Докато го пием, в стомаха ми пропълзва друго чувство, намотава се на кълбо и се пръсва.

Не знам защо е така, но цялото удовлетворение изчезва на секундата, когато Портиер вдига поглед към мен. Чуваме как отвън някой вдига и пуска метално резе, после си плюе на петите.

Бавно отивам до вратата, слизам по стъпалата на верандата и излизам на двора.

Там е пощенската ми кутия. Леко изкривена. Има гузен вид. Сърцето ми се мята.

Тръгвам и ме побиват тръпки, когато я отварям.

О, не. Не!

Протягам ръка и напипвам още един последен плик. На него е написано името ми и вече знам какво има вътре.

Една последна карта.

Един последен адрес.

Затварям очи и падам на колене на моравата. Мислите ми се препъват.

Една последна карта.

Механично и бавно отварям плика и когато очите ми намират адреса, всяка мисъл в мен угасва и умира. Там пише:

„Шипинг стрийт“ 26

Моят адрес.

Последното послание е за мен.

ПЕТА ЧАСТ

ЖОКЕРЪТ

Ж. СМЕХЪТ

Улицата е празна и тиха. Жокерът ми се смее.

Всичко е притихнало, ако не броим беззвучния смях на шута в ръцете ми. Той се киска оглушително.

Тревата е покрита с роса. Стоя сам и стискам картата. От самото начало ме следят, но никога не съм се чувствал толкова уязвим, толкова разголен. Изпадам в паника. *Вътре. Какво ме чака вътре?*

Влизай, казвам си и прекосявам подгизналата от влага трева. Естествено не ми се иска да влизам, но имам ли избор? Ако вътре има някой, нищо не мога да направя. Стъпките ми оставят мокри отпечатъци по циментовата веранда.

Влизам в кухнята.

— Има ли някой? — викам.

Но в кухнята ми няма никой.

В цялата къща сме само Портиер, Жокерът и аз. Едва се сдържам да не надникна под леглото, макар да знам, че това не е в стила на случващото се. Могат да пият от кафето ми, да ползват тоалетната ми, да се къпят в банята ми и други неща от този род. В къщата ми няма никой и нищо. Навсякъде цари тишина. Портиер се прозява и се облизва и това е всичко.

Минават часове, докато дойде време да ида на работа.

— Накъде?

— „Мартин плейс“, ако обичате.

С всеки следващ курс изпадам във все по-голямо вцепенение и за пръв път не говоря с никого през целия ден. Не обсъждам времето. Не коментирам кой е спечелил през уикенда, не приказвам за състоянието на пътищата или подобни празни глупости, които запълват тишината в таксиметровата кола.

Това е първият ден.

Втория е същото.

На третия ден нещо се случва.

На път за вкъщи едва не катастрофирам на едно кръгово кръстовище. Някакво комби пред мен иска да мине, но вместо да се концентрирам върху него, поглеждам надясно. То спира рязко, спирачките изсвирват и едва успявам да спра на една боя разстояние от задната му броня.

На седалката до мен лежи Жокерът.

Той полита напред.

Пада на пода.

И се смее.

J. СЕДМИЦИТЕ

Случвало ли ви се е дори едно протягане на краката да ви идва в повече? Ето така се чувствам тези дни и седмици, докато работя и чакам Жокерът да се разкрие.

Какво ще се случи в моята съборетина на „Шипинг стрийт“ 26?

Кой ще дойде?

На 7 февруари на вратата ми се чука и аз понечвам да хукна, но спирам насред пътя. Това ли е?

Влиза Одри.

— Напоследък зачезна някъде, Ед — казва тя. — Марв се е опитвал да ти се обади, но не те е намерил.

— Работех.

— И?

— Чаках.

Тя сяда на дивана и пита:

— Какво?

Бавно ставам, отивам до шкафчето в спалнята и изваждам четирите карти. Връщам се и ѝ ги показвам една по една.

— Кари — казвам. — Отметнато.

Пускам картата и гледам как плавно се рее към пода.

— Спатии, отметнати. — Отново картата полита към килима. — Пики и купи — също отметнати.

— И сега какво? — Одри вече е забелязала колко съм блед и измъчен.

Вадя Жокера от джоба си.

— Ето това — казвам. И я моля. Почти със сълзи на очи. — Одри, кажи ми, моля те, че си била ти! Кажи, че ти си ми ги праскала! Кажи ми, че си искала да помагам на хората и...

— И какво, Ед?

Затварям очи.

— И аз самият да стана по-добър, да бъда нещо повече.

Думите падат на пода при картите и Одри се усмихва. Усмихва се, а аз я чакам да си признае.

— Кажи ми — настоявам. — Кажи, че...

Тя се предава.

Казва ми истината.

Думите се отронват почти несъзнателно от устните ѝ.

— Не, Ед — бавно изрича Одри. — Не съм аз.

Тя поклаща глава и ме поглежда.

— Съжалявам, Ед. Наистина съжалявам. Искане ми се да беше така, но...

Думите ѝ увисват във въздуха.

J. КРАЯТ НЕ Е КРАЙ

Най-сетне.

Още някой тропа по вратата ми и знам, че е онзи, когото чакам. Късно е и ръката е груба. Обувам се, преди да отида да отворя. Дишай дълбоко, Ед.

Така и правя.

— Стой тук — казвам на Портиер, който ме посреща в коридора, но той идва с мен до вратата.

Отварям. Отвън стои мъж в костюм.

— Ед Кенеди?

Плешив, с дълги мустаци.

— Да — казвам.

Той пристъпва към вратата.

— Имам нещо за вас. Може ли да вляза?

Достатъчно приветлив е и решавам, че щом иска да влезе, трябва да го пусна. Отстъпвам крачка назад. Човекът е висок, на средна възраст, а гласът му е учтив и внушава доверие.

— Кафе? — питам, но той отказва.

— Не, благодаря.

Чак тогава виждам куфарчето в ръката му. Той сяда и го отваря. Вътре има увит сандвич, ябълка и плик.

— Сандвич? — предлага ми.

— Не, благодаря.

— И правилно. Жена ми прави ужасни сандвичи — днес не можах да го изям.

Той бързо си връща деловия вид и ми подава плика.

— Благодаря — казвам разтреперан.

— Ще го отворите ли?

— Кой ви изпраща?

Пронизвам го с поглед и явно за момент го хващам неподготвен.

— Отворете го.

— Кой ви праща?

Но вече не мога да се сдържам. Бъркам в плика и познатият почерк ме приветства.

Скъпи Ед,
Краят е близо.
Мисля, че е най-добре да тръгваш за гробището.

— Гробището ли? — питам аз и се сещам, че утре се навършва точно една година от смъртта на баща ми.

Моят баща.

— Баща ми — казвам на мъжа. — Кажете ми, той ли е?

— Не знам за какво говорите.

— Защо? — почти го сграбчвам.

— Аз... — понечва да каже той.

— Какво?

— Мен ме пратиха тук.

— Кой ви прати?

Но мъжът само навежда глава и изрича натъртено:

— Не знам. Не знам кой е.

— Баща ми ли стои зад всичко това? — питам. — Той ли го е организирал, преди да умре? Той ли...

Чувам думите на майка ми.

Ти си точно като него.

Баща ми ли е този, който е оставил инструкции на някого да организира всичко това? Помня, че съм го виждал да се разхожда по улиците нощем, докато карам таксито. Правеше го, за да изтрезнее. От време на време го качвах, когато се прибираше от кръчмата.

— Оттам е знаел адресите — изричам на глас.

— Моля?

— Нищо — отговарям и това е последното, което си казваме, защото вече съм навън. Тичам по улицата към гробището. Нощта е обагрена в синьо и черно. Небето е застлано с циментови облаци.

Гробището изниква пред мен и аз се насочвам към алеята, където е гробът на баща ми. Наблизо стоят някакви пазачи.

Такива ли са наистина?

Не.

Дарил и Кийт са. Забавям крачка и спирам, а те ме наблюдават.
Дарил се обажда:

— Поздравления, Ед.

Поемам си дъх.

— Баща ми? — питам.

— Наистина си като него — съобщава ми Кийт. — И имаше голяма вероятност да умреш точно като него — едва частица от онова, което можеш да бъдеш...

— Значи той ви е пратил да направите това? Организирай го е, преди да умре?

Дарил приближава.

— Знаеш ли, Ед, винаги си бил безнадежден случай, точно като твоя старец. Не се засягай.

— Не се засягам.

— Наеха ни да те изпитаме — да видим дали можеш да избегнеш този живот.

Той небрежно сочи гроба.

Сега и Кийт приближава.

— Единственият проблем е — казва той, — че не баща ти ни изпраща.

Трябва ми малко време да осъзная чутото.

Не е Одри. Не е и баща ми.

Хиляди въпроси се тълпят в мен като гъмжило от хора, които излизат от мач или концерт. Бутат се, напират, спъват се. Някои успяват да се промъкнат през навалицата. Други остават по местата си и чакат да се отвори пролука.

— Тогава какво правите тук? — питам ги. — Откъде знаехте, че точно сега ще дойда?

— Работодателят ни изпрати — отвръща Дарил.

— Каза, че ще си тук — намесва се и Кийт. Тази вечер работят добре в екип. — И ние дойдохме. — Той ми се усмихва почти съчувствено. — Досега не е грешил.

Опитвам се да мисля, да открия някакъв смисъл във всичко това.

— Хубаво... — започвам, но установявам, че нямам думи да продължа изречението. Все пак ги намирам. — За кого работите?

Дарил клати глава.

— Не знаем, Ед. Просто правим онова, което ни се казва. — И се опитва да обобщи: — Но тази вечер си изпратен тук, за да си припомниш, че не искаш да умреш по същия начин като баща си. Разбираш ли?

Кимам утвърдително.

— Имаме да ти кажем още едно последно нещо и после изчезваме от живота ти завинаги.

Наострям уши.

— Какво е то?

Те вече си тръгват.

— Че трябва да почакаш още малко, разбираш ли?

И аз стоя и чакам.

Какво друго ми остава?

Гледам как Дарил и Кийт спокойно се отдалечават в нощта. Отиват си и вече никога няма да ги видя.

— Благодаря — казвам, но те не чуват. Жалко, че няма никога да го чуят.

Минават още няколко дни и разбирам, че нямам друг избор, освен да чакам. Почти съм се отказал, когато една сутрин, докато се прибирам от работа, ме спира младеж с джинси, яке и шапка.

Сяда отзад.

Както си му е редът.

Питам го накъде да карам.

Както си му е редът.

И чувам отговора.

„Шипинг стрийт“ 26.

Това вече не е в реда на нещата.

Вцепенявам се и едва не набивам спирачки.

— Карай — казва той, без да ме погледне. — Накъдето ти казах, Ед. „Шипинг стрийт“ 26.

Потеглям.

Никой от нас не проронва дума до града. Карам внимателно, с неспокойно шарещ поглед и разтуптяно сърце. Завивам по моята улица и спирам пред моята врата.

Човекът на задната седалка сваля шапката си и вдига глава. Едва сега успявам да го видя в огледалото.

— Ти! — възкликвам.

— Да.

Нещо по-силно от изненада и потрес сковава всяка моя възможна мисъл или реакция — защото на задната седалка на таксито ми седи провалилият се банков обирджия от началото на тази история. Червеникавите му бакенбарди са си на мястото и е все така грозен.

— Шестте месеца минаха — съобщава ми той. Този път звучи по-дружелюбно.

— Но...

— Не задавай въпроси, просто карай. Закарай ме на „Едгар стрийт“ 45.

Карам го.

— Помниш ли това място? — пита той.

Помня го.

— А сега на „Харисън авеню“ 13.

С неуспелия банков обирджия обикаляме всички адреси един по един. Отиваме при Мила и Софи, при отца и Анджи Карузо, при братята Роуз.

— Помниш ли? — пита ме той всеки път.

В таксито си припомням всяко от тези места, всяко послание.

— Да — казвам му. — Помня.

— Добре. Сега на „Глори роуд“.

— „Клоун стрийт“ и къщата на майка ти.

— „Бел стрийт“.

— Последните три ги знаеш.

Караме из улиците на града, докато слънцето се издига в небето. Отиваме до Ричи, на площадката с неподдържаната трева, до къщата на Одри. Всички тези места ми навяват спомени. Понякога ми се иска да спра и да остана. Завинаги.

С Ричи в реката.

С Марв на люлките.

Да танцувам с Одри в тихия пожар на изгрева.

— А сега накъде? — питам го, когато стигаме пред нас.

— Слизай — казва ми той и вече не мога да се сдържам.

— Ти беше, нали? Обра банката, защото знаеше, че...

— Млъкни, Ед!

Стоим до таксито на утринното слънце. Той вади нещо от джоба на якето си. Малко плоско огледалце.

— Помниш ли какво ти казах на процеса, Ед?

— Помня.

Не знам защо, но усещам как започва да ми пари на очите.

— Каж ми.

— Каза всеки път, като погледна в огледалото, да си спомням, че гледам мъртвец.

— Точно така.

Пишман крадецът прави крачка и застава пред мен. На устните му играе лека усмивка, когато вдига огледалцето към лицето ми. Вглеждам се в себе си.

— Сега мъртвец ли виждаш? — пита той.

Отново в мен нахлуват образите на всички тези места и хора. Прегръщам момиченцето на верандата, представям се за Джими пред една великолепна старица. Гледам как едно момиче бяга с най-прекрасните окървавени стъпала на света.

Смея се на вълнението, изписано на лицето на един вярващ човек. Виждам сладоледените устни на Анджи Карузо и усещам предаността на братята Роуз. Гледам как мракът над едно семейство се озарява от силата и славата, позволявам на майка ми да излее истината, любовта и разочарованието на живота си, седя в киното на един самотен мъж.

Гледам в огледалото и виждам как стоя с моя приятел в реката, как Марвин Харис люлее дъщеря си на люлката високо в небето, как танцувам с любовта и с Одри цели три минути...

— Е? — пита той отново. — Още ли виждаш мъртвец?

— Не — отговарям този път.

— Значи си е струвало.

Той е отишъл в затвора заради тези хора.

Отишъл е в затвора заради мен.

И сега си тръгва с няколко последни думи.

— Довиждане, Ед. Най-добре се прибирай.

И изчезва.

Също като Дарил и Кийт, вече никога няма да го видя.

J. ПАПКАТА

Възможно най-спокойно влизам вкъщи. Входната врата зее.

На дивана седи млад мъж и тихо и доволно гали Портиер.

— Кой си...

— Здравсти, Ед — казва той. — Радвам се да се запознаем най-сетне.

— Ти ли...

Той кима.

— Ти прашаше...

Той кима отново.

Изправя се и казва:

— Дойдох в града преди година, Ед.

Има доста къса кестенява коса, малко по-нисък е от средния ръст и е облечен в риза, черни джинси и сини маратонки. С всяка следваща минута все повече прилича на момче, а не на мъж, макар че гласът му не е момчешки.

— Да, преди година, и видях как погребвах баща ти. Видях теб, игрите ти на карти, кучето ти, майка ти. Връщах се отново и отново и те наблюдавах така, както ти наблюдаваше всички тези хора... — Той се извърща за миг, почти засрамен. — Аз убих баща ти, Ед. Аз организирах нескопосния банков обир по времето, когато ти беше там. Аз накарах онзи мъж да насилва жена си. Казах на Дарил и Кийт да ти сторят всичко това, а също и онзи приятел да те заведе при камъните... — Той свежда поглед, после отново вдига глава. — Аз ти причиних всичко това. Направих те калпав таксиметров шофьор и те накарах да извършиш всички онези неща, на които си мислеше, че не си способен.

Стоим и се гледаме. Чакам още думи.

— И защо? — Той млъква за момент, но не е свършил. — Защото ти си олицетворение на посредствеността, Ед. И ако някой като теб може да се изправи и да стори онова, което стори ти за всички тези хора, значи всеки го може. Може би всеки е способен да надскочи себе си. — Напрегнат е, усещам вълнението му. Това е отговорът на всичко. — Дори и аз...

Той сядна на дивана.

Спомням си усещането, че градът е като нарисувана около мен, а чувствата са измислени. Дали всичко това наистина се случва?

Да, случва се. Младият мъж прокарва пръсти през косата си.

Изправя се и поглежда дивана. На една от възглавниците лежи бледожълта папка.

— Всичко е тук — казва той. — Всичко съм написал за теб. Всяка идея, която ми хрумваше. Всеки човек, на когото си помогнал, когото си наранил, с когото си се срещнал.

— Но... как? — Едва различавам собствените си думи.

— Дори и това е вътре, този разговор.

Стоя потресен, изумен, втрещен.

По някое време успявам да отворя уста.

— А аз истински ли съм?

Той дори не се замисля. Не е необходимо.

— Виж папката. Накрая. Видя ли го?

Надраскано е с големи букви на обратната страна на картонена подложка за бира. С черно мастило. „Разбира се, че си истински — като всяка мисъл или всяка история. Когато си вътре, тя е истинска.“

— Най-добре е да тръгвам — казва той. — Сигурно искаш да разгледаш папката. Всичко е вътре.

За миг ме обзема паника. Това е същото чувство на пропадане, което изпитваш, когато загубиш управлението на колата си или правиш фатална грешка.

— И сега какво да правя? — питам отчаяно. — Кажи ми! Какво да правя сега?

Той е все така спокоен. Поглежда ме замислено и казва:

— Продължавай да живееш, Ед... Тук свършва само написаното.

Той остава още десетина минути, сигурно заради шока, който ми е причинил. Аз стоя прав и се опитвам да разсъждавам, да надмогна случилото се.

— Наистина мисля, че е най-добре да си вървя — повтаря той, този път по-решително.

Трудно ми е, но го изпращам до вратата.

На верандата се сбогуваме и той тръгва по улицата.

Чудя се как ли се казва, но съм сигурен, че скоро ще го науча.

Той е писал за това, копелето, сигурен съм. Всичко е описал.

Докато върви по улицата, вади от джоба си малък бележник и си записва нещо. Кара ме да се замисля дали и аз да не напиша нещичко по въпроса. В крайна сметка, аз съм този, който свърши цялата работа.

Ще започна с банковия обир.

Нещо като „Онзи с пистолета не става за нищо“.

Но бас държа, че той вече ме е изпреварил.

На обложката на всички тези думи ще стои неговото име, не моето.

Той ще обере лаврите.

Или ругатните, ако се провали.

Но не забравяйте, че не той, а аз вдъхнових тези страници. Аз бях този, който...

Спри да хленчиш, Ед, казва ми някакъв вътрешен глас.

Звучи ми познато.

Цял ден си мисля за какво ли не. Преглеждам папката и откривам всичко, точно както ми каза той. Вътре са описани идеите, обрисувани са хората. Нахвърляни са ескизи, хванати с телбод. Началото и краят се сливат и лъкатушат.

Минават часове.

После дни.

Не излизам от моята дупка и не вдигам телефона. Почти не ям. Портиер седи с мен, докато минутите отминават.

Дълго се чудя какво чакам, накрая разбирам, че е бил прав.

Сигурно чакам живота извън тези страници.

J. ПОСЛАНИЕТО

Един следобед чувам нещо, което ми напомня за последното почукване на вратата ми. На разнебитената веранда стои Одри. Пита може ли да влезе и гледа настрани.

В коридора се обляга на вратата и казва:

— Ед, може ли да остана?

Приближавам се до нея.

— Разбира се, можеш да пренощуваш тук.

Но тя поклаща глава и блуждаещият ѝ поглед се заковава в пода.

Одри пристъпва към мен и думите ѝ ме разтърсват.

— Не за вечерта — казва тя. — Завинаги.

Свличаме се на пода и Одри ме целува. Устните ѝ се сливат с моите, вкусвам дъха ѝ, поглъщам го, усещам го, търся го. Той ме залива отвътре с талазите на красотата ѝ. Заравям пръсти в сламените ѝ коси. Докосвам нежната кожа на шията ѝ, а тя продължава да ме целува жадно.

Когато свършваме, Портиер идва и ляга до мен.

— Здравсти, Портиер — казва Одри и очите ѝ сияят. Изглежда щастлива.

Портиер ни гледа. Той е самата мъдрост. Разбира всичко. И казва: *Крайно време беше.*

Оставаме в коридора близо час и аз ѝ разказвам всичко. Тя гали Портиер, слуша ме внимателно и ми вярва. Осъзнавам, че винаги ми е вярвала.

Олеква ми. И тогава един последен въпрос се надига у мен, опитва се да се изправи и пак се свлича.

— Папката — казвам.

Ставам и бързо отивам в хола. Започвам да я прелиствам, застанал на колене. Ровя и преобръщам купчината листи.

— Какво правиш? — пита Одри зад гърба ми.

Обръщам се и я поглеждам.

— Търся това — махвам с ръка към нас двамата. — Мен и теб, заедно.

Одри коленичи до мен, слага ръка върху моята и ме кара да оставя листите.

— Не вярвам да ни намериш тук — меко казва тя. — Ед, мисля, че...

Ръцете ѝ нежно обхващат лицето ми. Оранжевата светлина на късния следобед сияе около нея.

— Мисля, че това е само наше.

Свечерява се. С Одри сме седнали на верандата и пием кафе с Портиер. Той го излоква, усмихва ми се и потъва в обичайната си лека дрямка до вратата. Кофеинът вече съвсем не му действа.

Одри държи ръката ми. Светлината остава с нас още няколко мига и отново чувам думите от тази сутрин.

Ако някой като теб може да се изправи и да стори онова, което стори ти за всички тези хора, значи всеки го може. Може би всеки е способен да надскочи себе си.

И тогава разбирам.

В един сладостен жесток прекрасен миг на озарение се усмихвам, загледан в напукания цимент, и казвам на Одри и на спящия Портиер това, което ще кажа и на вас.

Аз изобщо не съм пратеникът.

Аз съм посланието.

Издание:

Автор: Маркър Зюсак

Заглавие: Аз съм пратеникът

Преводач: Силвана Миланова

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Пергамент Прес“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: Роман

Националност: Австралийска

Печатница: „Симолини“

Редактор: Силвия Йотова

Коректор: Филипа Колева

ISBN: 978-954-641-027-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3308>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.